LUCILLA ANDREWS

Vremea tămăduirii

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICU APOSTOLESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era lună plină, iar râul aducea cu o panglică de argint, exact cum îmi aminteam. Aceleași semafoare, controlând traficul intens de noapte pe digul din depărtare; o șalupă a poliției trecea pe sub pod, lăsând o urmă înspumată în apa înghețată; apoi, șirul lung de barje pline cu cărbune, acoperite de zăpadă, care pluteau la ancoră, puțin mai în amonte față de spital, continuând să-mi sugereze un tort de biscuiți înghețat.

Așa s-a întâmplat, mi-am spus, exact așa, deși toate par mult mai neînsemnate. Mai mici, de la înălțimea balconului de la etajul nouă, unde mă aflu acum. Pe când îmi făceam stagiatura la spital, nici una dintre clădiri nu depășea cinci etaje, iar aripa de douăsprezece nivele exista doar în mintea proiectanților. Fusese terminată și dată în folosință abia anul precedent. Acum, avea capacitatea de patru sute zece paturi și era dotată cu echipament chirurgical de ultimă oră, cel mai modern din spital.

– Dacă nu cumva din întreaga țară, adăugase asistenta șefă, pe când luam ceaiul de după-amiază. Pe scurt, doamnă Holtsmoor, dacă s-a inventat o noutate în domeniu, noi o folosim deja. Ceea ce produce unele neajunsuri, deoarece „copilașul" nostru și-a depășit deja părintele. Având în vedere distanțele, a trebuit să desemnăm personal rezident separat pentru noua aripă. Încă niște ceai, draga mea?

– Vă mulțumesc. Ceainicul era de argint, ceșcuțele din porțelan chinezesc foarte fin, aproape transparent. Câte paturi sunt în total?

– În clipa asta, cam o mie o sută. Distinșii noștri proiectanți îmi spun că trebuie să ajungem la două mii. Dar nu-mi explică și de unde voi obține asistentele necesare. Sunt sigură că o vor face, în cele din urmă. Ai auzit că mi-au schimbat titulatura?

– Nu. Nu mai sunteți asistenta șefă?

– Draga mea, nu mai ești la zi cu noutățile. „Asistentă șefă" e o titulatură perimată! Așa că, acum sunt „Director pentru personalul sanitar mediu". Sper că ești impresionată.

– Foarte.

Am zâmbit amândouă, apoi am privit la ceașca elegantă. Eram nu atât impresionată cât ușor mișcată de tratamentul de la egal la egal pe care mi-l aplica asistenta șefă din spitalul în care îmi făcusem stagiul. Desigur, cei de la Sf. Martha păstrau tradiția grijii față de oamenii lor, dar, ca la oricare alt spital din țară și aici se resimțea lipsa de cadre sanitare atestate. Terminasem stagiul ca „sora Dexter" și era prima oară când mă prezentam sub numele de doamna Holtsmoor. Sperasem să primesc o slujbă ca urmare a calificării mele, dar întrucât nu mai trecusem pe acolo de atâta timp, nu mă așteptam ca cererea mea de angajare să se transforme într-o vizită protocolară care să solicite utilizarea serviciului de ceai cel mai bun al asistentei șefe și o șuetă în fotolii.

Trecuse un ceas bun, când am ajuns și la motivul prezenței mele. Asistenta șefă spuse:

– Cred că am exact ce ți se potrivește. Privește schița asta. „William și Mary", secția de tranzit, noua aripă, etajul al nouălea. Îmi înmână planul. „William" pe stânga, „Mary" pe dreapta. Două rezerve principale de șase paturi, patru de un singur pat pe fiecare parte a coridorului și, marcate cu roșu, cele special dotate pentru a putea prelua cazuri dificile. În mod normal, însă, secția se ocupă doar de subacuți sau convalescenți în așteptarea transferului în altă parte. O perindare continuă și rapidă, care, desigur, înseamnă o mare varietate de pacienți, veniți din toate secțiile aripii. Sper că ești de acord, un loc ideal pentru o soră ce revine în activitate. Desigur, după ce vei ajunge în formă din nou, asimilând toate noutățile tehnice și de tratament, putem discuta despre mutarea la o secție de urgențe. Dar deocamdată … Se opri. Ești sigură că vrei numai tură de noapte?

– Foarte sigură, dacă vă convine.

– Dragă, oricând am nevoie de surori cu școală pentru tura de noapte. Și îmi dau seama că, lucrând noaptea, fetița ta îți va simți lipsa mult mai puțin. Dar vei reuși să te odihnești suficient?

– Cred că da. Cât timp va fi la școală.

– Hm. Mă cântări din nou cu o privire pătrunzătoare. Vei lucra patru nopți și vei fi liberă trei, pe săptămână. Da. Ar trebui să te descurci – dar ce ne facem cu weekendurile?

Sperasem că nu va pune această întrebare.

– Verișorii, pe care i-am menționat în scrisoare, sunt foarte săritori. Sunt convinsă că vom rezolva cumva problema.

– Deci, spuse ea încetișor, ai prefera liber în weekend. Să vedem. Consultă agenda groasă cu programarea turelor. Da. Cred că voi reuși să aranjez lucrurile. Doresc să ajut, pe cât posibil, asistentele căsătorite și mai ales pe cele cu copii. Cinstit vorbind, dacă nu încerci, sfârșești prin a le pierde. Foarte bine! Atunci rămâne William și Mary cu vinerea, sâmbăta și duminica libere. De acord?

– Mulțumesc foarte mult.

– Bine. Închise agenda cu programări. Trebuie să te avertizez că, uneori, secția poate fi foarte solicitantă. Când Urgența are prea multe cazuri, o parte dintre acestea ajung acolo. Sper ca efortul fizic să nu te sperie. Având în vedere că fiica ta este acum suficient de mare să meargă la școală … dar, iartă-mi vorbele, m-aș fi așteptat să ai destul de lucru ca părinte și soție și fără o slujbă cu program integral.

Fiindcă tocmai îmi oferise genul de muncă pe care orice femeie, care își crește singură copilul, l-ar considera un vis irealizabil, m-am simțit datoare să-i spun adevărul. Pe moment, a rămas fără replică. Și-a revenit însă rapid.

– Vai de mine! Nu știusem nimic despre situația ta financiară. Ce noroc, să ai pregătirea necesară! Și, de asemenea, verișori amabili. Și ca doamna Clinton să fi moștenit de curând casa din Anchor Lane. Ai locuit mereu cu familia Clinton?

– Am stat împreună, cu excepția ultimelor câteva luni și a perioadei de după decesul soțului meu, petrecute la reședința Holtsmoor.

Dădu din cap.

– Intendenta mi-a spus că soacra s-a remăritat. Cu un australian, parcă?

– Din Queensland. Pe nume, Victor Simmonds.

Îmi aruncă altă privire ageră.

– Îți place?

– Foarte mult. S-a purtat bine cu Marcy și cu mine și a fost mai mult decât generos cu soacra mea.

– Ce noroc pe capul doamnei Simmonds, zise ea sec. Și locuiesc la conacul Holtsmoor?

– Da. I-a fost lăsat explicit prin testament de fostul meu socru.

– Întradevăr? Minunată casă! Atâți Holtsmoori au locuit-o, iar acum Marcy este ultimul vlăstar. Păcat, mare păcat. Dar să lăsăm trecutul. Abia

aștept să-ți cunosc micuța și sunt, cu adevărat, încântată că te-ai întors. Îmi face mereu mare plăcere să reprimesc vechile surori – deși sună absurd dacă este vorba de o fată ca tine. Ce vârstă ai acum?

Am zâmbit subțire.

– Nu mai sunt fetiță. Douăzeci și șapte.

– Faptul că te consideri bătrână, dovedește cât de tânără ești! Dragă, dragă! Deci, ai rămas văduvă la douăzeci și doi. Ce să mai zici, meseria de pilot de curse este o ocupație riscantă.

– Da, am aprobat, foarte periculoasă.

Asistenta șefă spuse cu blândețe:

– Fiindcă a scăpat cu bine atâta vreme, a crezut că-i va merge la infinit?

– Da.

Marcus avea patruzeci și unu de ani. Murise în timpul unui antrenament, cu două săptămâni înainte ca Marcy să se nască și la un an după ce ne căsătoriserăm. Obișnuia să zică: „Voi ști că a venit timpul să mă retrag când voi începe să le distrug." Nu apucase să facă praf decât o singură mașină.

Asistenta șefă aduse discuția înapoi, în prezent.

– Trebuie să-ți mărturisesc că intendenta, ca și mine, este încântată de perspectiva de a avea iar un Holtsmoor printre angajații de la Sf. Martha!

Marcus fusese singurul bărbat, în șase generații, care nu urmase o carieră medicală. Studiase istoria la Oxford, însă nu terminase. Acolo condusese pentru prima oară o mașină de curse și, fiind pe atunci fiu unic al unei văduve bogate și tinere, problema existenței nu se pusese. Câștigase și cheltuise o groază de bani. Nu aflasem cât, decât după moartea sa. Și cât o costase pe mamă cariera de pilot de curse a fiului. Soacră-mea insistase mereu să-și conducă singură afacerile, convinsă că avea har pentru așa ceva. Din păcate, ca și Marcus, nu avea.

Thomas Holtsmoor fusese cel mai bun cardiolog de la Sf. Martha. Secția de specialitate îi purta încă numele. Cel mai mare laborator pentru pacienți internați era de asemenea Laboratorul Holtsmoor, după Claud, tatăl lui Thomas, ilustru patolog. Mai înainte fusese Augustus, tatăl lui Claud. Acesta lucrase pe vremuri cu Lister la Edinburgh, iar mai apoi fusese chirurgul căruia i se datora introducerea sprayului carbolic în sălile de operație și un model de forceps cu mânere lungi, cunoscut drept cleștele Holtsmoor. Era încă utilizat, pe vremea stagiaturii mele.

Augustus fusese fiul lui Septimus, medic generalist. Acesta nu avea nici o secție care să-i poarte numele, dar memoria sa era păstrată cu sfințenie. Se spunea că bea o sticlă de whisky în loc de mic dejun. Niciodată nu greșise vreun diagnostic, băut fiind, și niciodată nu nimerise vreunul, treaz. Până în zilele noastre, barul cel mai apropiat de spital era cunoscut drept „La Sep".

Primul Holtsmoor în branșă se numise tot Marcus și fusese chirurg. Opera îmbrăcat cu redingotă, purtând ciorapi de mătase și cizme de călărie. Se mândrea cu faptul că haina sa era atât de impregnată cu sânge uscat și puroi încât stătea singură „în picioare". Portretul său, astfel îmbrăcat, străjuia biroul decanului Facultății de Medicină.

Acest prim Marcus adunase avere. Septimus o băuse. Fiul lui, Augustus, fusese muncitor, prosper și strâns la pungă. Îi lăsase urmașului atât talentul cât și o situație materială prosperă. Claud construise conacul uriaș și rece, în stil victorian târziu, Holtsmoor House, situat în Hampshire. Thomas, Marcus și apoi Marcy se născuseră acolo. La moarte, Claud fusese foarte bogat.

Thomas, din cât se știa, fusese la fel de îndrăgostit de medicină pe cât fusese Septimus de whisky. Se dovedise o raritate, un medic cu adevărat talentat, dar total dezinteresat de latura materială. În timpul vieții, își pusese averea în mâinile soției, iar după moarte i-o lăsase moștenire. Deoarece murise la doar treizeci și șapte de ani, în urma unui atac de cord, după numai șase ani de căsătorie, pe când Marcus avea patru, este posibil să nu fi avut vreme să descopere că soția sa cea frumoasă, cam toantă și complet lipsită de imaginație, era așa extravagantă. Holtsmoor House constituise întotdeauna principalul ei motiv de mândrie și bucurie. Adora rolul de gazdă, îi plăcea să călătorească și să refacă decorțiunile interioare și toate cu cheltuială maximă. Își crescuse copilul insuflându-i credința că stilul ăsta de viață i se cuvenea. Încă se consola cu gândul că, pe parcursul vieții, fiul ei nu fusese niciodată în postura de a i se refuza ceva. Apoi, consecințele finale ale acestei atitudini îmi fuseseră aduse la cunoștință de avocatul familiei, fost coleg de școală cu Marcus. Era scund, îngrijit, cu figură inteligentă și ochi albaștri, reci.

– Aș putea încerca să vă amăgesc, doamnă, dar presupun că preferați să aflați adevărul.

– Vă rog.

Un ceas mai târziu, mă întrebă:

– Cum vă veți descurca, fără soț și cu un copil mic?

I-am arătat scrisoarea, primită de la unica mea verișoară, cu unsprezece ani mai mare, Ann Clinton.

Un zâmbet îi apăru pe figură.

– Speram să aveți rude care să vă ajute, dar, din spusele lui Marcus, știam că ambii părinți sunt morți, așa că nu-mi puneam prea mari speranțe în posibilitatea asta. Bine. Mă simt mai împăcat cu închirierea conacului. Este singura noastră șansă, având în vedere că medicul lui Helen i-a recomandat să plece imediat, iar ea manifestă o dorință vie de a vizita Australia. Asta, plus ipoteca, ar trebui să-i fie suficiente pentru călătorie și pentru renta viageră pe care am reușit să i-o încropim. Aș fi vrut să pot face ceva și pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc, i-am spus.

A tras de gulerul cămășii, de parcă l-ar fi strâns.

– Majoritatea banilor din ipotecă se vor duce pe impozite. Datoriile trebuie plătite.

– Înțeleg.

– Într-adevăr? Se foi, stânjenit. După cum v-am spus, nu s-a ajuns aici din lipsă de avertismente. De câțiva ani, i-am atenționat pe Marcus și pe Helen. Dar cum să-i faci să asculte pe cei care nu vor să audă?

– Nu știu, am răspuns.

Cineva a adus ceai. Oriunde m-aș fi dus, apărea și ceaiul. Mă întrebam, pe atunci, care fusese oare reacția automată, englezească, la deces, înainte de apariția ceaiului.

– Oricând veți avea nevoie de ajutor, apelați la noi. Vă rog, doamnă, a adăugat la plecare.

Au trcut cinci ani înainte de a profita de acea invitație. L-am căutat, în decembrie trecut. Se îngrășase, fața îi era mai ridată, iar aspectul evident de bărbat între două vârste m-a șocat. Cu toată diferența dintre noi, Marcus păruse să aparțină generației mele. Și totuși, dacă ar fi trăit, ar fi avut același număr de ani cu insul din fața mea.

Am schimbat câteva amabilități, am căzut de acord că, una peste alta, căsătoria Helenei fusese un noroc neașteptat și că, acum, Holtsmoor House ar fi fost mult mai corect să se numească Simmonds House. Auzise, mi-a spus, că locuiam cu familia Simmonds de câteva luni.

– Cum merge treaba?

– Nu merge. Tocmai din cauza asta v-aș fi recunoscătoare pentru un sfat. Aș vrea să fac cum este mai bine pentru Marcy, dar sunt prea implicată ca să pot lua decizia corectă.

Se lăsă pe spătarul scaunului, jucându-se cu lanțul de la ceas.

– N-aș fi considerat casa aceea, cu aspect de muzeu victorian, ca mediu ideal pentru creșterea unei fetițe normale și sănătoase, adică gălăgioase. De ce v-ați întors?

– Helen ne-a chemat. Ne-a tot scris și, întrucât Marcy este singura ei nepoată, mi-am spus că ar trebui să încercăm.

– Teoretic, sună bine. Practic, trei generații laolaltă se puteau împăca atunci când existau servitori care să-i despartă, sau dacă sărăcia extremă le obliga să trăiască împreună. Experiența mea spune că așa ceva nu mai e posibil. Și, deși Helen trebuie să aibă acum peste șaptezeci de ani, nu mi-o pot imagina în rol de bunică grijulie. Mă înșel?

Nicicând nu-mi plăcuse Helen, după cum nici ea nu mă prea îndrăgise, dar doream să fiu corectă.

– E topită după Marcy, dar nu-i convine să fie strigată „bunicuțo". Zice că asta o face să se simtă bătrână. Așa că îi spunem pe nume, Helen.

– Așa, deci. Și Marcy nu prea s-a adaptat, nu-i așa?

– Nu. Îi este dor de verișorii mei, de fermă, de spațiul neîngrădit.

– Atunci, ai face mai bine s-o duci înapoi, în Sussex, spuse el.

– Nu se poate. Au vândut și s-au mutat la Londra.

– Un fermier în oraș? Ridică o sprânceană. Din ce trăiește?

– Deocamdată, din speranțe și din ce i-a rămas de la vânzarea proprietății. David Clinton nu era un adevărat fermier. Întotdeauna a preferat scrisul și, cum soția a moștenit acea casă din Anchor Lane, iar el a reușit să vândă două scenarii de televiziune și o nuvelă, s-au hotărât să-și încerce norocul. Nu au copii și nici alte obligații. Ann speră să câștige ceva închiriind camere studenților, iar dacă nu va reuși se poate angaja din nou ca secretară.

– Le doresc succes. După ton, era convins de contrariu. Unde este Anchor Lane?

I-am dat adresa exactă.

– Cunoașteți Londra, doamnă?

– Doar partea aceea, fiincă este foarte aproape de fostul meu spital, Sf. Martha. Asta s-ar putea dovedi foarte convenabil, în caz că ne mutăm la ei,

fiindcă la Londra voi fi obligată să lucrez ca să pot plăti chirie. Mâncarea va fi mult mai costisitoare. Dacă mă angajez cu program normal, în tura de noapte, pot acoperi cheltuielile, iar Marcy nu-mi va resimți lipsa. Pe deasupra, la Londra vom găsi o școală aproape de casă.

– S-ar părea că te-ai gândit la toate. Cred că nu mai ai nevoie de sfaturi.

– Nu-i chiar așa. Iată problema: e corect să smulg copilul de la Holtsmoor pentru a-l duce în estul Londrei?

– Puneți altfel întrebarea, doamnă. Ar fi corect s-o lăsați acolo unde se află acum?

Mi-au venit în minte plângerile permanente ale Helenei: „Marcy, nu, cu ghetele acelea pline de noroi! Marcy, ai grijă de masa lustruită! Marcy, fustița ta este murdară! Nu – nu mă atinge, copilă! Mâinile tale! Nu-mi dau seama, Phillippa, cum de o lași să se murdărească în halul ăsta; dădaca avea mereu grijă să-l țină imaculat pe dragul de Marcus!" Când rămâneau singure, Marcy mă chestiona întotdeauna: „Cât mai trebuie să rămânem aici, mami? Când ne întoarcem la mătușa Ann, unchiul David și Dusty?"

Dusty era dalmațianul familiei. Îi vorbisem Helenei, între patru ochi, despre un cățel. Aproape făcuse apoplexie. „În casa mea minunată? N-ai nici un pic de considerație?"

Avocatul aștepta răbdător.

În cele din urmă am spus:

– N-o înțeleg pe Helen. Nu-i face plăcere prezența noastră și totuși pare s-o dorească.

– S-ar putea să creadă că plecarea voastră i-ar afecta prestigiul. Helen este o persoană de modă veche. Prestigiul conta și este important, încă, pentru astfel de oameni. Desigur, dacă Marcy ar fi fost băiat, situația ta ar fi devenit de două ori mai dificilă, dintr-un anumit punct de vedere, dar mult mai ușoară, din celelalte.

Era foarte adevărat, iar puterea lui de pătrundere m-a surprins. Obișnuisem să-l consider rece și lipsit de imaginație.

L-am întrebat cum credea că ar trebui să mă port cu Helen.

– Nu începe discuție că-ți va face greutăți. Mă privi ca și cum aș fi fost condamnată. De obicei a reușit să-și impună voința și asta i-a plăcut întotdeauna. Sper să nu reușească și acum. Cred că trebuie să pleci de dragul Marcyei, dar, la fel de mult, și pentru binele tău. Motivul principal este foarte simplu. Supraviețuirea. Se opri o vreme. Ai înțeles probabil până acum că Marcus pierduse bătălia.

– Da, am răspuns pe gânduri, da.

În seara aceea i-am scris Annei. La rândul ei, mi-a răspuns oferindu-mi o jumătate, decomandată, din apartamentul lor de la parter. Apoi, am vorbit cu Helen.

– Refuz să discut pe tema asta, Phillippa. Ca văduvă a singurului meu fiu, locul tău este aici. Am nevoie de tine. Iar, în ce o privește pe Marcy, nepoata mea să meargă la o școală publică! Să se amestece – chiar așa a spus – cu copiii de rând! Niciodată! Am găsit deja un mic pension pentru domnișoare, iar de la anul se poate …

– Helen, anul viitor, Marcy abia va împlini șase ani!

– Și va avea exact vârsta necesră pentru a se integra printre copiii de rangul ei. Gata cu prostia asta, Phillippa – și să nu-ți închipui că Victor te va sprijini! Are propriii copii și nepoți de care să aibă grijă – în afara responsabilităților față de mine! Vom uita absurditatea asta. Sunt hotărâtă.

Și eu eram. Marcy n-avea să ajungă într-un internat decât peste cadavrul meu. Și eu încercasem experiența aceea de la cinci la șapte ani și amintirea acelor vremuri îmi provoca teroare încă.

A mai durat o vreme. Am rămas de Crăciun. Helen alterna proasta dispoziție cu accese de furie. Victor Simmonds nu și-a exprimat părerea până în după-amiaza când ne-a condus la gară.

– O să-mi lipsiți, și tu și micuța, dar procedați bine. Nu te mai gândi la Helen. M-oi descurca, cumva.

– Mulțumesc, Victor! Iartă-mă, am adăugat, că ți-am îngreunat traiul în ultima vreme.

Avea o figură rotundă și zbârcită și o coamă de păr alb. Se căsătorise cu Helen la cincisprezece luni după decesul primei soții, după patruzeci și trei de ani de conviețuire. Zâmbi melancolic.

– Pentru unele femei, o scărmăneală ar fi cel mai bun leac. Așa este Helen. Mary a mea făcea parte din aceeași tagmă. Mi-a fost o soție minunată, dar avea o limbă tare ascuțită, odihnească-se în pace!

– Și asta nu te deranja?

– Să-ți spun ceva, Phil. Degeaba îmbătrânești, dacă nu înveți să te prefaci. De multă vreme n-o mai ascultam. Atâta doar că-mi place să am o femeie prin preajmă.

Pe când plecam din Hampshire, a început să ningă. La Londra, neaua se transformase în lapoviță. Taxiul ne-a lăsat în fața unei case victoriene, înalte

și cenușii, asemănătoare cu celelalte. Majoritatea aveau, în ferestrele de la parter, anunțuri de demipensiune. Marcy privea împrejur, pe gânduri, adăpostită sub umbrela mea.

– Asta este noua casă, mami? Nu seamănă deloc cu ferma.

O, Doamne, mi-am zis. Oare am procedat bine?

Ann a deschis ușa de la intrare, apoi a tras de zgarda lui Dusty care fusese cuprins, dintr-o dată, de o bucurie isterică. Marcy își aruncă brațele în jurul gâtului dalmațianului în timp ce David deschidea o ușă și-și ridica ochelarii pe frunte.

– Ce se întâmplă aici? Dacă nu faceți liniște, voi fi obligat să vă omor pe toți! O ridică pe Marcy, o sărută și mi-o înmână ca pe un colet, sărutându-mă și pe mine în același timp, înainte de a se face nevăzut, în spatele ușii trântite.

Am lăsat jos copila încântată.

– Mami! Nu-i așa că este bine acasă!

Am oftat de ușurare.

Mai apoi, noaptea, pe când ea dormea, Ann puse la îndoială decizia mea de a mă întoarce la Sf. Martha.

– Nu-ți va fi dificil să te întorci acolo după căsătoria asta, rămasă în folclorul local? Londra este plină de spitale și toate au nevoie de personal calificat. De ce să tulburi vechi amintiri?

– Fiindcă Sf. Martha este chiar după colț, răspunse David în locul meu. Și dacă nu zgândări fantomele trecutului, cum să speri că vei scăpa de ele? Oricum, Marcus nu era din branșă.

– Șase ani, am spus, reprezintă o groază de vreme pentru viața oricărui spital. Mai multe generații au absolvit stagiul și au plecat. Cu excepția câtorva asistente foarte vechi, nu cred că voi întâlni mai mult de o duzină de fețe cunoscute. Oricum, deși cred că asistenta șefă mă va reprimi, nu-s deloc sigură.

– Există doar o singură metodă de a afla. David umplu paharele cu vinul pe care-l deschisese special. Scrie-i și cere-i un interviu, Pippa.

Trei săptămâni mai târziu, am început lucrul într-o noapte de luni, în care frigul mușcător al iernii se înstăpânea asupra Londrei.

Capitolul 2

Stagiara de serviciu pe secția William și Mary în acea noapte era o brunetă frumoasă, aflată în anul doi. Se numea Linda Parsons și avea douăzeci de ani. După primele trei ore petrecute împreună, îmi furnizase biografiile restrânse ale tuturor colegelor până la poziția de șefă de secție; aspectele intime ale problemelor pacienților noștri; părerea ei generală asupra activităților sexuale și o expunere detaliată a confruntărilor cu prietenul ei actual.

– De parcă aș mai fi omul care să înghită acel „dacă mă iubești", după ce tocmai am terminat trei luni de ginecologie!

Când am revenit de pe balcon, sora Parsons stătea la pupitrul din nișă, urmărind setul de becuri și alarme din panoul electronic ce ocupa toată partea inferioară a peretelui opus. Restul era din sticlă. Se ridică în picioare căscând.

– Tocmai am făcut un rond să n-adorm. Nu am avut parte decât de sforăituri.

– Dacă îmi amintesc bine, este sunetul cel mai plăcut, în tura de noapte.

– Chiar așa! Mă privea curioasă. Șefa, sper că nu deranjez întrebând, dar cât ați fost plecată v-am găsit numele în schema de tură. Este vreo legătură cu *acei* Holtsmoori?

N-am reușit decât un răspuns ambiguu:

– Fostul meu soț n-a fost în branșă.

– Fost – sunteți văduvă? Atât de tânără – oh, Doamne! – sper că n-am comis o indiscreție?

– Nu, am răspuns zâmbind.

Nu era doar inteligentă ci și cumsecade. În loc să tacă stânjenită, continuă:

– Și nu v-a fost dificil să reveniți?

– Nu atât dificil cât ciudat, curios. Am privit de-a lungul coridorului azuriu, la al cărui capăt opus se găsea camera de gardă a asistentelor – să încetez de a-i mai spune camera corvezilor! – depozitul de lenjerii, debaraua cu aparatură medicală, sala televizorului, sala de odihnă pentru rudele pacienților, o noutate pentru mine și bucătăria secției – să-mi amintesc să-i spun oficiu! Coridorul se termina cu o ușă dublă, de sticlă opacă, ce dădea spre lifturi și scară.

– Cu toată aparatura electronică și confortul, parcă am fi într-un hotel din epoca spațială, nu la Sf. Martha pe care o cunoșteam. Îmi va trebui multă vreme, să mă obișnuiesc.

– N-ați prins aripa nouă?

– Nici când era în construcție.

Ochii ei căprui, mari, mă priviră de parcă tocmai aș fi declarat că eram contemporană cu Florence Nightingale.

– Ați lipsit atât de mult! În ce secție ați lucrat înainte de a pleca?

– Albert. M-a fulgerat gândul că ar fi fost încântată dacă aș fi adăugat: „și acolo, într-o noapte, la două luni după terminarea școlii de asistente, l-am cunoscut pe soțul meu, care venise în vizită la unul dintre mecanicii săi, internat după un accident de circulație. Șefa de tură l-a recunoscut pe Marcus și m-a pus să-l tratez cu ceai, în camera de gardă. Înainte de a-și fi terminat prima ceașcă, îmi dăduse deja întâlnire." Mă simțeam aproape vinovată când am adăugat: Mai face încă parte din blocul numărul trei?

– O, nu! Vechiul Albert s-a închis, o dată cu inaugurarea noii aripi. Acum este cu două etaje mai jos, în secția „Accidente grave, bărbați".

– Pe vremuri, acolo era. Figura i se lungi. Ce ai pățit?

– Am uitat să vă spun, au sunat cei de la Albert, când erați la masă. Întrebau dacă le putem împrumuta o sticlă de lapte până la micul dejun. Avem suficient. Scuze. Ar fi trebuit să vă spun mai devreme.

– Nu-i nimic. A mai sunat cineva?

– Nimeni. Suntem atât de lipsiți de evenimente încât am impresia că au uitat că mai existăm.

– N-aș zice, având în vedere că deja am fost vizitați de medicii de gardă la interne și chirurgie, împreună cu rezidenții lor, de șefa turei de noapte și de curierul farmaciei. Cine trebuie să mai vină? Medicul șef și chirurgul șef pe spital, sigur nu, neavând decât un singur pacient care s-ar putea înscrie la subacuți.

– Ăștia nu trec pe aici – decât dacă pică întreaga aripă. Ei conduc spitalul – dar nu și noua aripa!

Mi-am amintit de cuvintele asistentei șefe.

– Și cine conduce aripa?

– M.G.A și C.G.A., medicii de gardă la chirurgie și interne, pe aripă. „A" vine de la aripă, adăuga ea binevoitoare. Ce ziceți, să mă duc să duc laptele celor de la Albert? Păreau cam agitați.

– Nu-mi amintesc ca Albert să fi rămas vreodată fără lapte. Săptămâna asta, sunt la internări? Or fi având nevoie pentru rude. Dacă avem suficient, dă-le. Am luat lanterna de pe pupitru. Am să mai fac un tur prin secție și, pe urmă, mă apuc de raportul de ora două.

Se întorsese să plece, dar reveni stânjenită.

– Șefa … nu vă supărați că vă spun, dar nu veți avea nevoie de lanternă. Toți bolnavii au lumini de veghe la capătul patului. Întrerupătoarele se află în stânga butoanelor pentru apelul asistentei.

– Așa, deci. Mulțumesc. Înainte de a lăsa lanterna, am întrebat: astea sunt numai pentru cazuri de întrerupere a curentului?

– Da. Lanternele sunt stivuite în debaraua de aparatură medicală.

– Într-adevăr. Asistenta șefă îmi explicase. Cum ziceam, îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc.

Păru ușurată, pe când pleca după lapte. O înțelegeam, amintindu-mi foarte bine ce simțisem, ca proaspătă absolventă, în fața unei străine mai vechi. Încă nu-i spusesem cât trecuse de când nu mai practicasem meseria, parțial fiindcă vorbea atât de mult încât nu avusesem ocazia, parțial deoarece îmi părea lipsit de discreție să-mi discut situația cu o subordonată, din prima noapte petrecută împreună. Pe hârtie, eram fără îndoială cea mai veche soră principală, pe tura de noapte, din tot spitalul. La Sf. Martha, dacă o soră se dovedea capabilă, o dată terminat stagiul, promovarea era rapidă. Dacă nu – și toate spitalele aveau cazuri de incompetente care reușeau cumva să treacă de absolvire – era eliminată, fără să se mai țină seama de lipsa de personal. Săraca de ea, mi-am spus și m-am gândit cât de ciudat era că, îndată ce mi-am pus halatul, mi-au revenit automatismele cu care ani de zile nu mai avusesem de-a face. Nici măcar nu fusesem nevoită să-mi impun mersul „pe vârfuri", pe timpul rondului. Picioarele mele își amintiseră singure că acela era modul cel mai silențios de a patrula prin secție.

Toți pacienții dormeau, cum spusese ea. În salonul principal din William, am rămas o vreme lângă patul nr. 6. Ocupantul, un oarecare domn Yates, era singurul caz cu adevărat subacut, din acea noapte. Era un tânăr șofer de camion grav rănit într-un accident ce implicase alte șase vehicule, cu cinci săptămâni în urmă. Fișa indica faptul că-și petrecuse prima săptămână în secția Albert, fiind pe lista celor cu risc mare și era cazat temporar în William, deoarece Albert avusese nevoie de patul lui pentru un caz mai grav. Urma să se întoarcă la sfârșitul săptămânii, pentru o a doua operație la piciorul drept unde suferise fracturi cominutive. Foile de observație erau semnate: W. H. Brown, chirurg principal, aripa nouă.

Pulsul domnului Yates era excelent, bandajul piciorului era intact, degetele erau calde și el dormea profund, fără sedative. I-am luat fișa pentru a o reciti la lumina din coridor. M-am întrebat dacă-l cunoșteam pe acest Brown. Îmi aminteam de un John, un Pete și un Dick Brown. W. H.? Nu-mi suna cunoscut.

Cineva tuși în salonul principal de femei, Mary. Era doamna Jenkins, din patul nr. 3, singura noastră altă fostă pacientă de chirurgie. Era în recuperare după o histerectomie, urmând să fie externată ziua următoare.

– Hei, drăguțo! Primi paharul cu apă. Neplăcută tuse. Parcă aș avea o broască în gâtlej. Îmi observă verigheta, în lumina de veghe. Soțiorul tău este doctor aici?

– Nu. I-am potrivit perna și am schimbat subiectul. Abia așteptați ziua de mâine, nu-i așa?

– Nici nu-ți poți imagina, drăguțo! Nu că nu v-ați fi purtat frumos cu mine, surorile și doctorii, dar o să-ți dai seama atunci când vei avea proprii copilași. Le duci dorul.

– Îmi închipui.

Era prima noapte pe care o petreceam departe de Marcy. Știam că o lăsasem dormind în camera de lângă dormitorul verișorilor mei; că exista o ușă de legătură; că puteam avea încredere în Ann și că Marcy nu avusese încă nopți agitate. Și totuși, mă simțeam parcă ruptă. Nu mă așteptasem, o dată trecută vaga senzație de pierdere, provocată de prima ei săptămână de școală. Nici chiar necesitatea reală de a mă concentra asupra lucrului, nu-mi putuse înăbuși instinctul primordial, de a-mi ocroti copilul. Mă simțeam atât de vinovată încât trebuia să-mi amintesc mereu că țineam loc de ambii părinți și că, fără banii câștigați, noua viață atât de plăcută a Marcyei avea să se

încheie înainte de a fi început ca lumea. Ideea îmi era de ajutor, dar nu foarte mult. Argumentele, după cum descopeream cu mare iuțeală, aveau prostul obicei de a-și pierde greutatea în confruntarea cu cel mai vechi impuls instinctual. Nu puteam decât să sper că timpul și obișnuința mă vor ajuta să păstrez o perspectivă reală asupra priorităților. Acea primă noapte îmi provoca o suferință grozavă.

N-am auzit ușa dublă deschizîndu-se și pașii noului venit, dar la revenirea pe culoar am descoperit că un bărbat înalt, cu umeri foarte largi și păr negru, purtând halat alb, era așezat la masă. Stătea cu spatele spre mine și senzația imediată de „déjà vu", combinată cu numele Brown ce-mi rămăsese în memorie, mă făcu să trec din nou prin lista imaginară. Oare nu Dick Brown avea părul negru?

Noul venit se întoarse, iar eu am rămas cu un picior în aer. Nu era chirurgul, după cum nici numele său nu era Brown, ci Joel Kirby. Ultima oară când îl văzusem purta halatul scurt de rezident, de obicei mototolit, avea părul mult mai scurt și mai neîngrijit, iar nodul cravatei era, mereu, într-o parte. Actuala freză foarte netedă, cu perciuni, era specifică londonezilor din 1969, și se potrivea cu maxilarul puternic, deși îl îmbătrânea. Halatul alb părea străvechi, chiar și la unu și jumătate dimineața, iar pe dedesubt avea un costum bun, închis la culoare, cu vestă. Înfățișarea actuală nu-mi mai amintea aproape deloc de studentul din ultimul an, zăpăcit și vorbind grăbit, pe care-l cunoscusem la începutul stagiului meu și care-mi devenise, apoi, unul dintre cei mai buni prieteni, până la apariția lui Marcus. Ceea ce nu se schimbase era expresia din ochii lui de culoarea tutnului.

Cândva, imediat după logodna mea, într-o noapte fierbinte de vară, îmi aminteam de un vânzător ambulant de pește și cartofi prăjiți, pe malul râului. Pe coridorul luminat, albastru pal, practic aseptic, parcă simțeam încă în nări amestecul de izuri: de pește, de ulei rânced, de gaze de eșapament și de pavaj încins. Parcă-l și vedeam pe acel Joel, mai tânăr, în cămașă, cu cravata atârnând într-o parte, ca un laț de streang.

– Deoarece n-ai părinți care să te mustruluiască, Pip, trebuie s-o facă altcineva. Îți atrag atenția că ai luat-o razna! Revino-ți, fetițo! Nu-l iubești pe Marcus Holtsmoor! Îți închipui doar! Te măgulește importanța pe care ți-o acordă – dar, pentru numele lui Dumnezeu, ți-ar putea fi tată! N-a fost niciodată în stare să aibă o slujbă stabilă – da, desigur, știu că se poartă ca un play-boy la volan – dar ce fel de mariaj vei avea alături de un astfel de Peter

Pan râzgâiat? Este un imbecil! Să nu-ți închipui că vei reuși să-l schimbi! Așa va rămâne mereu – dacă nu cumva își va rupe gâtul la curse, ceea ce este foarte probabil. Se poate minți singur că are încă reacții prompte, dar, după patruzeci de ani, nu mai sunt și nici n-ar putea rămâne la fel. Este un individ trecut, Pip – iar tu ești atât de tânără încât practic nici n-ai început să trăiești. Nu poți să te măriți cu el!

Încercasem să-i închid gura. Eram amândoi prea nervoși ca să-l băgăm în seamă pe vânzătorul de pește, care lăsase prăjitul pentru a încerca să ne liniștească.

– Deci îl iubești, iar dragostea învinge orice obstacol? Înduioșător, Cenușăreaso! Dar, să spunem lucrurilor pe nume. Până și Cenușăreasa, cu picul ei de minte, trebuie să se fi gândit, când și-a primit răsplata, că trăsura aurită și viitoarea coroană aveau un preț.

Fierbând de mânie, am strigat că mă voi căsători cu Marcus chiar dacă n-ar mai avea nici un sfanț.

– Dacă ești suficient de neghioabă să crezi că s-ar căsători cu tine, sau cu oricare alta, fără minunații lui bănuți, care să-l protejeze de loviturile aspre ale vieții, atunci îți meriți soarta! N-ai decât să bați câmpii în continuare, că banii nu înseamnă nimic – pentru el contează. Nimeni nu cunoaște mai bine valoarea banului, decât cei care s-au născut bogați. Încă nu te-ai prins? Dumnezeule atotputernic! În ce lume ai trăit până acum, Pip? Și ce dacă te dorește? Ce-i atât de grozav în asta? Și eu te doresc, dar, chiar dacă aș dispune de banii lui, n-aș vrea să te cumpăr!

O mică gloată de curioși se adunase în jurul nostru. Nu-i băgam în seamă. Cuprinși de frenetica dispută, am fi fost gata s-o continuăm și în fața unei săli pline. L-am sfătuit să se maturizeze ca să priceapă diferența dintre dragoste și dorință sexuală.

– Pe dracu, Pip! Tu ești cea care habar n-are ce înseamnă iubirea. Nu te ambala. Să știi de la mine, cuvântul nici n-ar trebui să facă parte din vocabularul unei micuțe profitoare!

– Joel Kirby, ești un nemernic și n-am să mai accept nimic din partea ta! Acestea fiind spuse, i-am aruncat în cap pachețelul neînceput de pește și cartofi prăjiți. Hârtia s-a rupt, iar conținutul i s-a împrăștiat pe haine. Am auzit o voce, spunând: „Băiete, nu poți zice că n-ai căutat-o cu lumânarea!"

M-am întors în grabă, de una singură, la Sf. Martha, tremurând de mânie și dezgustată că-mi pierdusem în așa măsură stăpânirea de sine. N-am mai

povestit întâmplarea nimănui. Pe urmă, scurta vreme cât am mai rămas la spital, când treceam unul pe lângă celălalt priveam în altă direcție. Întrucât, pe atunci, el era stagiar la pediatrie, iar eu lucram în secția Albert, serviciul nu ne aducea în contact. Nu mai schimbasem vreo vorbă de când îl lăsasem acolo, pe malul râului și trecuseră ani buni de când nu mă mai gândisem la el, sau la întâmplare. Avusesem altele pe cap și, cum se întâmplă adesea, cu oamenii sau lucrurile pe care preferi să nu ți le amintești, sau pe care îți poți permite să le uiți, subconștientul îmi furnizase o foarte convenabilă amnezie.

Demult, profesorul de psihiatrie ne spusese:

– Orice experiență traumatizantă, neașteptată și revenirea memoriei se produce – pocnise din degete – uite așa.

Chiar așa. Amintirea revenise.

– Nu, doamnă Holtsmoor, ochii dumitale n-au nimic. Bună. După cum se spune, lumea este mică.

– Da, am înghițit în sec. Bună, Joel. Nu știam că ești încă aici.

– N-aveai cum. Ai lipsit mult timp. Vocea îi răsuna la fel de grav ca pe vremuri, dar acea tărăgănare afectată era nouă. Asistenta șefă mi-a spus că ai o fetiță încântătoare. O duce bine?

– Mulțumesc, bine. Dacă se purta frumos, puteam s-o fac și eu. Ce-ai mai făcut?

– N-am a mă plânge, mersi. Mă studia, cu mâinile în buzunarele halatului. Mi-a părut rău să aud despre soțul tău. Nu ți-am scris, simțind că acea scrisoare ar fi fost mai bine să rămână nescrisă.

– Ghicisem, am mințit pentru a păstra tonul civilizat. La momentul respectiv, nici nu observasem. Îți mulțumesc pentru explicație.

– Pentru nimic. Îți amintești, sau poate nu, că am avut mereu slăbiciune pentru clarificarea situațiilor. Întinse mâna după registrul de rapoarte. Cum o mai duc pacienții mei?

Fusesem prea surprinsă pentru a mă mai preocupa poziția lui în organigramă.

– Tu ești internul de gardă pe aripă? Vocea mi se ridicase ușor, nu din neîncredere, deși așa părea, ci fiindcă înțelesesem brusc în ce măsură asta mi-ar fi putut afecta viața profesională.

Roși.

– Viața este la fel de plină de mici surprize neplăcute, pe cât sunt eu de clișee. Da, sunt M.G.A.

– Felicitări.

– Mersi. Deci, cum se simt?

Întrucât cei șaisprezece pacienți de medicină internă dormeau și se simțeau bine, raportul meu fu succint.

– Asistenta șefă a spus că secția asta va fi liniștită, am adăugat, dar nu mă așteptam să fie chiar așa.

Închise registrul de rapoarte cu o plesnitură.

– Ai uitat o groază de lucruri despre spital dacă ești gată să emiți o asemenea judecată după prima jumătate de noapte. Desigur, șase ani nu-s o bagatelă și, conform spuselor asistentei șefe, n-ai mai practicat de la absolvire.

– Nu. Mi-am închipuit că șefa discutase cu el, înainte de a-mi oferi postul. După știința mea, toate numirile de personal cu calificare medie rămăseseră prerogativul ei, dar încă de pe vremea stagiatului se știa că șefa nu angaja niciodată surori sau asistente principale fără să sondeze, mai întâi, terenul cu medicii respectivi. Acesta era motivul lipsei de animozități, printre surori și asistente medicale, de când preluase funcția. Mă întrebam cât îi povestise.

– După cum știi, asistenta șefă a considerat că această secție îmi va fi – ei bine – că-mi va conveni.

– Dar tu, ce crezi?

– Sper.

– Fiindcă îți dorești o drăguță sinecură, cu weekenduri libere? Și ce se întâmplă dacă încetează de am mai fi o sinecură? Va continua să-ți convină? Dar secția, va fi mulțumită de tine?

– Repet, așa sper.

– La fel și asistenta șefă. Să credem că aveți dreptate! Se aplecă înainte, peste marginea pupitrului și își încrucișă brațele. În seara asta, este liniște ca la morgă. S-ar putea ca mâine, sau toată săptămâna, sau chiar toată luna, să fie la fel. Dar, cum toți mai marii din spital continuă să ne trimită pacienții acuți, deoarece avem cel mai modern echipament, nici unul dintre paturile pentru urgențe din blestemata asta de aripă nu este liber mai mult de câteva ore la rând. Și suntem în miez de iarnă. Deci ajunge să apară o tulpină de gripă ceva mai a dracului, sau să dea un frig mai intens, care să acopere drumurile cu gheață, ca fiecare secție medicală sau chirurgicală de urgențe să-și reverse preaplinul aici. E improbabil ca așa ceva să se întâmple până mâine noapte, dar în nici un caz imposibil. Dacă acesta ar fi cazul, cum ai reacționa?

Am vorbit fără inflexiuni:

– Poate că am lipsit o vreme, dar am totuși patru ani de stagiu.

– Bineînțeles, altfel n-ai mai fi aici, acum. Și totuși, cu tot stagiul și fără lipsă de respect la adresa asistentei șefe, este greu să nu-ți pui întrebarea: în realitate, de ce ești aici?

– Șefa a zis că are mereu nevoie de asistente cu școală pentru tura de noapte.

– Cred că este o penurie cronică în aripile celelalte. Dar, întrucât de fiecare dată când a apărut un loc vacant în aripa nouă, toate asistentele din spital au stat la coadă pentru el, n-aș zice că am resimțit vreodată lipsa de personal. Sper că ai să mă ierți dacă spun că până și cea mai nouă soră are, în momentul acesta, mult mai multă experiență tehnică decât tine.

– Inevitabil, având în vedere că sunt ieșită din circuit de șase ani. El rămase tăcut. Pot să te întreb ceva?

– Dă-i drumul, zise, privindu-mă în ochi.

– Fetele îți împărtășesc părerea, că le-aș fi luat-o înainte?

– Întrucât ai făcut cândva parte dintre „fete", poți să-ți dai singură un răspuns, doamnă Holtsmoor.

– Da. Am roșit. Îmi pare foarte rău, dar nu știu ce s-ar putea face. Am primit postul ce mi s-a oferit, mai ales, cum am mai spus, că-mi convenea.

– Dar, din nou, mi-e imposibil să nu-mi pun întrebarea de ce. Se știe că în lume există un oarecare procent de mame care muncesc, dar probabil că cele cu copii foarte mici trebuie să muncească, fiindcă altfel ar fi nevoite să stea acasă și să aibă grijă ei.

Pronunțarea tărăgănată mă enerva tot atât cât și atitudinea. În mod clar, cum mă așteptasem, șefa menținuse obișnuita ei discreție absolută privind problemele personale. Eram recunoscătoare. În prezenta întrevedere, Joel demonstra un puternic atac de ceea ce pe vremea stagiului meu se numea S.A. Sindromul atotputerniciei. N-aveam intenția să-i încurajez înfumurarea cu povești despre ghinionul meu.

– Ești căsătorit?

– Nu.

– Probabil că vei reuși să-ți clarifici nelămurirea după însurătoare.

– Posibil. Dar asta nu are de-a face cu subiectul nostru, capacitatea ta de a face față slujbei. Dacă par să insist prea mult asupra chestiunii, îmi pare foarte rău, dar se întâmplă că mă interesează foarte mult. Nu numai fiindcă n-am apreciat niciodată nepotismul. Responsabilitatea pentru întreaga activitate a acestei aripi stă, în final, pe umerii mei.

– Înțeleg perfect. Nu era afectat numai de S.A., ci și încrezut ca dracu. Începeam să fiu mult mai împăcată cu proiectilul de pește și cartofi prăjiți.

– În cazul ăsta, sper că vei lua în considerație și sfatul pe care ți-l dau. Sună astfel: renunță la gândul unei sinecure, ia legătura cu îndrumătoarea școlii de asistente, cere-i să-ți dea o listă cu lucrări de citit și câteva lecții pariculare și fă-ți temele.

– Cu cine să iau legătura?

– O, ai cunoscut-o sub titlul de Soră Supraveghetoare Principală. O găsești în același loc. Du-te la ea și apucă-te de treabă, cât mai de repede. Asta îți va da de lucru în zilele când nu ești de serviciu și ți-ar putea salva slujba – deși mă îndoiesc s-o mai vrei multă vreme.

Dacă aș fi spus ceva, cu siguranță ar fi fost prea mult, așa că am tăcut. Mă uitam doar la el și-l bălăceream în gând. Înfumuratule! Ce știi tu, închis în turnul tău de fildeș, despre viața reală pe care oamenii de afară sunt obligați s-o ducă? Ce știi tu despre chirii, facturi de electricitate, recolte compromise și pantofiori, practic noi, rămași mici? Ce știi despre moarte, când nu este oficial catalogată la „stadiu terminal" sau neoficial la cel de „crăpat"? Ți-a trecut vreodată prin minte că moartea poate însemna un scaun veșnic neocupat? Sau agonia foitului în pat, în miez de noapte, pentru a te trezi brusc singur? Nu este vina ta că n-ai habar de toate astea, ci bafta – dar nici asta n-ai aflat încă! Ești atât de prost încât crezi că fac asta de dragul aventurii?

– Ei bine? Ai să-mi urmezi sfatul?

Îmi trebuia serviciul. La nevoie, i-aș fi mâncat din palmă.

– Da. Îți mulțumesc.

Capitolul 3

De pe Anchor Lane, nr.111, pe jos, făceai cam zece minute până la școala Marcyei. Era o clădire modernă, de dimensiuni mari. Trebuia să fie astfel. În oricare dimineață sau după-amiază din săptămână, hoardele de copii se revărsau asupra terenurilor de joacă, trotuarelor, trecerilor de pietoni, ca niște armate euforice de spiriduși sălbatici, invadatori.

La început, numărul lor mă speriase. Cum să supraviețuiască, în jungla asta, unica și minunata mea progenitură, crescută la țară? Mă țineam permanent în gardă, urmărind eventuale semne de stres, până ce Ann mi-a spus că, dacă cineva avea să cedeze, aceea urma să fie ea, purtându-mi de grijă mie.

– N-are ce să i se întâmple unui copil care mănâncă bine, doarme profund și debordează de veselie. Relaxează-te, fată – și, dacă tot ai energie de consumat, mai bine ajută-mă să zugrăvesc holul de la etajul doi.

Uneori, când armata mai sus pomenită era încartiruită în sălile de clasă, schimbam idei cu alte mame grijulii. „Primul an, dragă? Este singura fiică? Recunoști că s-a adaptat mai repede ca tine, nu? Îi place, nu-i așa? Ce-ți spuneam? La fel și ai mei! S-ar părea că, în general, le place. Este o schimbare!

Marcy, posedând instinctele normale de cameleon ale copiilor mici și ureche ageră, prinsese deja două feluri de a vorbi, înainte ca eu să încep lucrul. Din când în când, le încurca și folosea acasă exprimarea pentru școală.

Într-o vineri dimineață, spre sfârșitul primei mele luni de muncă, era în mare formă, după ce primise prima ei stea, drept recompensă pentru un desen.

– Doamna Shanklin a fort nesuferită și a spus că după ce mi-oi auzi numele în ”adunare”, n-am decât să mi-o lipesc pe frunte.

– După *ce-mi voi* auzi numele, am corectat-o automat.

– A, nu, mami! Schimbase automat felul de a vorbi. Nu al tău, al meu! Așa zice Doamna Shanklin! Va fi de argint, fiindcă sunt încă la copiii mici, dar după ce voi intra în ciclul primar, o să fie de aur!

Doamna Shanklin era învățătoarea, prietena și oracolul Marcyei. Era o femeie grăsuță cu figură plăcută, inteligentă, cu un fel de-a fi autoritar și mare iubitoare de câini. Dusty ne conducea de obicei până la școală.

Într-o dimineață, după ce Marcy dispăruse în școală, iar Dusty și doamna Shanklin terminaseră uzualele manifestări de tandrețe, de parcă s-ar fi revăzut după ce reveniseră, ambii, de la capete opuse ale Americii, doamna îmi pomeni despre steaua căpătată de Marcy.

– N-am să pretind că este cine știe ce talent, dar și-a meritat recompensa. Copilul ăsta are mare putere de concentrare. Este foarte sensibilă. Are picioarele pe pământ. De la dumneavoastră a motenit aceste trăsături?

Eram copleșită de mândrie părintească, dar am fost cinstită.

– Nu prea cred.

– Sunt convinsă că sunteți modestă, replică ea, cu siguranța calmă a femeii obișnuite ca părerile ei să fie acceptate drept postulate.

I-am urmărit spatele solid, pe când traversa terenul de joacă și mi-a venit în minte lipsa de maturitate ce-mi fusese caracteristică până la moartea lui Marcus. Trecusem prin viață ca un somnambul și, chiar atunci când renunțasem să mai cred în zâne, fusesem gata să cred orice altceva. Inclusiv ideea că nu eram capabilă să mă iau la trântă cu viața. Urmasem cursurile de asistentă cu plăcere. După asta, ce m-ar mai fi putut înspăimânta? Ca Joel acum, pe atunci, credeam că toate încep și se termină cu Sf. Martha.

Dusty așteptase suficient. S-a smucit din lesă și a pornit de-a latul terenului de joacă, în căutarea Marcyei. Zarva era asurzitoare. Uite-l pe Azorel! Vrea să vină și el la adunare? Ah, domnule, poate să vină și Azorel? Vă rog, de ce trebuie să plece? De ceee?

Domnul, era un bărbat înalt, suplu și blond, îmbrăcat cu o haină de piele, ducând un vraf de cărți sub braț și lesa lui Dusty într-o mână.

Dusty arbora aspectul de cățel cuminte.

– Este al dumneavoastră?

– Mulțumesc, da. Îmi pare foarte rău. Nu-l țineam destul de bine și a profitat, fugind după fiica mea.

– Am să vă conduc. Îndepărtă copiii ca pe un roi de muște. Care este fiica dumneavoastră? E la mine?

– La doamna Shanklin. Marcy Holtsmoor.

– A, face parte dintre boboci. În ochii albaștri îi apăru un zâmbet timid, plăcut. Eu mă ocup de cei între nouă și unsprezece ani și, dacă nu mă duc la ei, curând vor începe să-mi distrugă clasa – bună dimineața, doamnă Holtsmoor.

– La revedere și vă mulțumesc din nou, domnule … ?

– Duggan. Îl mângâie pe cap pe Dusty, spuse că era întotdeauna o plăcere să cunoască unul dintre părinți și se făcu nevăzut.

Am pornit spre casă cu Dusty, gândindu-mă cât de plăcut putea fi să întâlnesc oameni care mă percepeau numai ca părinte.

Atitudinea lui Joel, din acea primă noapte, se dovedi aproape unanimă, în zilele următoare. Ceva de genul: „Da, am auzit că ai căpătat de lucru în aripa nouă. Hmm. Sigur, ai fost căsătorită cu un Holtsmoor". Exista și varianta: „Presupun că este un mod, la fel de valabil ca oricare altul, de a te mărita iar, dar pentru noi, fetele muncitoare, este cam nedreaptă angajarea ta în aripă."

Deși îmi venea greu să accept – iar subiectul nu-l putusem discuta nici cu verișorii mei – faptul că fusesem prevenită m-a ajutat să trec ceva mai ușor peste asemenea mărgării. Timpul avea să șteargă noutatea și, până ce nu va fi trecut destul, ziua evitam spitalul, scurtam la minimum pauzele de masă, mă duceam și mă întorceam de la muncă pe drumurile cele mai dosnice. Nu era greu, deoarece aripa era relativ izolată de celelalte clădiri. La lucru, Joel rămânea singurul, dintre cei vechi, cu care mă întâlneam frecvent. Asistenta de la William și Mary, era cu numai câțiva ani mai în vârstă, dar făcuse stagiul la Sf. Benedict, peste Tamisa și se mutase la noi de vreo optsprezece luni.

Era o scoțiană liniștită și foarte bine pregătită, care nu discuta cu subordonatele decât despre problemele secției. Linda Parsons era mult prea tânără și amabilă pentru a ridica piatra. Cu Joel, lucrurile stăteau altfel. Trebuia să-l rabd și, la serviciu, nu-i ieșeam din cuvânt, iar acasă reușeam destul de bine să mi-l scot din minte. Unul din puținele avantaje ale greutăților mari prin care treceam era că, față de ele, problemele minore apăreau într-o perspectivă corectă.

Îi urmasem sfatul. Domnișoara Dawes, instructoarea școlii de asistente, cândva asistentă supraveghetoare principală, mă aproviziona temeinic cu lucrări de specialitate, iar eu citisem luna trecută mai mult decât în întregul

an terminal de stagiu, înaintea examenelor de absolvire și de diplomă. Ne înțeleseserăm ca în fiecare luni seara s-o vizitez în sala de clasă. Îi înapoiam cărțile citite, le primeam pe următoarele și o rugam să-mi explice orice nu înțelegeam singură. În stagiu, nu-mi prea plăcuse, dar acum o îndrăgeam din ce în ce mai mult. Îi plăcea să predea. Necesitatea de a-mi pune din nou creierul la muncă îmi provoca o neașteptată încântare.

Când am intrat în casă, Ann mi-a comunicat că domnișoara Dawes mă sunase imediat după ce plecasem.

– Lunea care vine, are o ședință, așa că nu vă puteți întâlni, dar este liberă astăzi la zece, dacă ai vreme. A zis să n-o suni fiindcă probabil va fi în clasă. I-am spus că te întorci repede, fiindcă nu vrei să rămâi în urmă cu temele. Mi-a remarcat expresia. Sper că n-am făcut vreo greșeală?

– Nu.

Ann era o femeie cu simț practic, afectuoasă, cu darul de a ajunge la concluzii corecte pornind de la premise total greșite.

– Nu ți-am spus că revenirea îți va dezgropa o mulțime de amintiri?

– Mi-ai spus. Nu mă așteptasem ca prezentul să fie mai neplăcut decât trecutul, dar ea n-ar fi priceput. Ann percepea oamenii și situațiile așa cum ar fi trebuit să fie, foarte diferit de ceea ce erau cu adevărat. Fericit măritată la numai douăzeci de ani, mintea ei nu mai evoluase deloc. Între ideile ei nu-și găseau locul motivațiile complexe sau nuanțele. Dacă acum păream deranjată de o vizită la spital în plină zi, motivul nu putea fi, în ochii ei, decât durerea provocată de pierderea lui Marcus. Frumos din partea ei că a sunat. Am să trec pe acolo chiar acum.

– Așa?

– Haina asta este prea ponosită? am întrebat eu, privind în jos.

– Nu numai atât, dragă. M-a cercetat din priviri. Poate că n-ar fi rău să te gătești puțin în stilul Helenei.

Soacră-mea avea cel puțin măsura paisprezece dar, uneori, se mințea singură că ar putea purta și doisprezece. Puțin înainte de a pleca de la Holtsmoor House, îmi dăruise un taior incredibil de scump, negru, cumpărat într-o astfel de automistificare. Atât Helen cât și Ann preferau să mă vadă în negru. Ann credea într-adevăr că negrul mi se potrivește și, cu ocazia asta, am fost de acord. Era o drăgălășenie de costum și nu trebuia decât să-i prind tivul.

– Probabil că glumești, Ann! Marele pavoaz, pentru o simplă vizită în sala de clasă a veteranei Dawes? Aiurea!

– Nu-i vorba despre asta. Îți va ridica moralul și ar trebui să te gândești și la imaginea familiei. Domnișoara Dawes mi-a ținut o predică despre respectul pe care-l impune acest nume la Sf. Martha și despre cât se simte de încântată de atitudinea ta responsabilă în privința profesiei. Nu ți-ai dat seama că, în calitate de singur Holtsmoor adult, ești un soi de emblemă pentru Sf. Martha?

Am zâmbit.

– Cinstit vorbind, nu.

– Cred că ai fost prea ocupată. Hai, du-te. Mă concedie cu un gest prietenesc de mână. Am să pregătesc niște cafea, până te gătești.

Eram pe cale să protestez din nou, dar mi-am spus că nu conta și i-am urmat îndemnul.

David tocmai venise la cafea. Își schimbă ochelarii și apoi îmi dădu roată.

– De la Helen? Am aprobat. A dat din cap, privindu-mă în ochi. Vechile obiceiuri tribale englezești mor foarte greu, chiar și în secolul al douăzecilea. Dar îți stă bine, Pipa. Unde-i Rolls-ul?

– Mă gândeam să folosesc Mercedes-ul, azi.

Ann era convinsă că mă voi înveseli, dar nu pricepuse nimic din remarca lui David, privind vechile obiceiuri tribale.

El nu încercă să-i explice, iar ea nici nu se așteptase la așa ceva. Pe vremuri, relația lor mă nedumerise. Erau vizibil mulțumiți unul de celălalt, deși nu păreau să aibă preocupări comune. Mai târziu, mi-am dat seama că Ann nu cerea de la viața de familie decât o relație sexuală sănătoasă, iar David nu aștepta nimic mai mult din partea unei neveste. Se simțea bine în compania propriilor gânduri și probabil că s-ar fi mulțumit și cu o menajeră dispusă la concesii sexuale. Era topit după Marcy și se purta foarte bine cu ea, dar, după cum mărturisea uneori, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să aibă propriile progenituri. Cu mine se înțelegea binișor, căci vorbeam aceeași limbă. Îl apreciam foarte mult. Pe Ann o iubeam. Cum să nu iubești întruchiparea blândeții?

Domnișoara Dawes ridică privirea, la auzul ciocăniturii mele în ușa dată de perete.

– Draga mea doamnă Holtsmoor! Se ridică zâmbitoare. Ce plăcere, să te văd atât de elegantă și odihnită, deși te afli la sfârșitul unei săptămâni de muncă. Asistenta șefă va fi încântată să audă, căci era puțin temătoare ca efortul turei de noapte să nu se dovedească prea mare pentru tine.

Dumnezeu să binecuvânteze darul Helenei. Acest aspect al problemei ne scăpase amândurora.

După jumătate de ceas de discuții pe teme profesionale, mă întrebă:

– Acum, ai avut suficient timp pentru a-ți formula o părere. Îți place la William și Mary?

– Foarte mult, vă mulțumesc.

Exceptându-l pe Joel, era purul adevăr. Îmi plăceau pacienții și, atât cât ne întâlnisem, asistenta secției și celelalte surori din tura de zi. Parsons era încântătoare, iar ceilalți medici sau stagiari care ne vizitau noapte de noapte, erau tineri, îndatoritori, învariabil pe fugă, mulțumiți de existența acestei oaze de liniște în activitatea febrilă a noii aripi. Aveam atât pacienți de chirurgie cât și de la medicină internă și, pe la două noaptea, primeam vizita domnului Brown, chirurgul șef al aripii, care își vâra capul pe ușă, sorbea rapid ceaiul care-l aștepta, stând în picioare, zicea: „Bine! Mulțumesc, soră! Noapte bună!" și foarte rar mai adăuga ceva. Nu-mi aminteam de el, iar dacă el mă cunoștea n-a dat niciodată vreun semn. Mă trata ca pe o piesă de mobilier a secției, la îndemână, lucru ce-mi convenea de minune.

Întotdeauna preferasem pacienții de interne și, în medie, șaptezeci și cinci la sută dintre ei asta erau. În mod normal, deci, vizitele lui Joel erau ceva mai lungi. Păreau să dureze o eternitate și mă lăsau cu o senzație de sfârșeslă și de gravă incompetență. Deși începusem să prind noutățile, în fiecare noapte, măcar una dintre întrebările lui mă găsea nepregătită. Inevitabil, în felul ăsta bagajul meu de cunoștințe medicale sporea. Încă nu-mi dădeam seama dacă silința lui de a mă perfecționa era cauzată de grija pentru secție, sau, pur și simplu, de plăcerea de a mă chinui. Adevărul oscila, probabil, pe la mijloc.

Luându-mi noul teanc de cărți, mi-a trecut prin cap că datoram bună parte, dacă nu toată, buna apreciere a domnișoarei Dawes celor doi oameni ce aveau același motiv fundamental de a mă dezavua. Poate că Helen m-ar fi iertat, într-o bună zi, că m-am măritat cu Marcus, dacă i-aș fi născut un băiat. Oare aceasta să fi fost picătura care a umplut paharul și în cazul lui Joel? Sau, poate, peștele cu cartofi prăjiți?

Clasa era situată într-una dintre clădirile vechi. Ajunsesem acolo traversând parcul și folosind o intrare secundară. Domnișoara Dawes avea treabă cu asistenta șefă și zise că mă va însoți, la plecare. Alese însă coridorul central care făcea legătura cu celelalte clădiri.

Apariția noii aripi descongestionase puțin respectivul traseu, dar exista încă un flux continuu de oameni, în ambele sensuri. Infirmierii, împingând scaune sau tărgi ocupate de pacienți; asistentele de serviciu, alergând să

îndeplinească diverse comisioane; asistentele ieșite din schimb, îndreptându-se spre cantină sau spre oficiul poștal; rude, vizitatori și pacienți pe propriile picioare, purtând ecusoane galbene, roșii și respectiv albastre – erau încă acolo. La fel și studenți cocoțați pe pervazurile ferestrelor sau înconjurând busturile de piatră înșirate pe coridor. Mai multe fete decât pe vremea mea, purtând toți părul mult mai lung, iar băieții având, aproape toți, barbă. În afara abundenței de păr și a hainelor ceva mai colorate, timpul părea să fi stat pe loc. Chiar că era o incursiune în trecut, dar, deoarece era vorba de o perioadă fericită, experiența mă încânta. Până ce domnișoara Dawes luă hotărârea de a transforma totul într-un eveniment de societate.

Opri două asistente principale cu vechime mare.

– Sunt sigură că v-ar face plăcere s-o cunoașteți pe doamna Holtsmoor! Da, într-adevăr, sora Dexter – singurul fiu al doctorului Thomas – da, eram convinsă că vă veți aminti de doctorul Thomas al nostru.

– Dragul doctor Thomas, se pronunță bătrâna asistentă Charity. Mare medic. Și ce bine îmi amintesc secția lui, pe când eram începătoare, angajată de probă – și toate eram tinere ucenice, tare mândre de noi! Pe atunci nu exista aiureala asta cu eleve-asistente! Și ai o fiică, dragă? Sper că are înclinații medicale?

– Mi-e teamă că încă nu-s vizibile. Are numai cinci ani.

Din privirea reprobatoare a asistentei Charity, puteam deduce că eșuasem în îndatoririle materne, neîncurajând-o pe Marcy să-și încerce primii dinți într-un stetoscop sau să învețe alfabetul după manualul de anatomie al lui Gray. Apoi, avu un gând mai încurajator.

– Sunt convinsă că dragul doctor Thomas ar fi fost mândru să afle că nora sa nu-și irosește instruirea, ca atâtea alte tinere surori cu diplomă. Pierderea atâtor talente, prin căsătorie, este rușinoasă!

Domnișoara Dawes fu mai tolerantă.

– Mă îndoiesc, soră, că soții respectivi ar fi de acord.

– Nu mă preocupă părerile lor, își arătă disprețul asistenta Charity. Mă gândesc doar la binele acestui spital!

Domnișoara Dawes anunță că era sigură că propășirea Sf. Martha va rămâne mereu preocuparea noastră de căpătâi. Și, tocmai urmând s-o întâlnească pe asistenta șefă, va …

Aveam privirea în pământ, așa că n-am observat mulțimea de halate albe până ce s-a despărțit în două pentru a ne lăsa să trecem – iar companioana mea s-a oprit din nou.

– Bună dimineața, doctore Ferguson!

Cei trei bărbați în costume negre, din mijlocul grupului, se opriră. Unul dintre ei era doctorul Ferguson, decanul. După el, se opriră toți ceilalți.

– A, domnișoara Dawes – și doamna Holtsmoor! Fusese printre invitați la marea petrecere organizată de Helen la conac, atunci când Marcus și cu mine reveniserăm din luna de miere, deși noi insistaserăm pentru o nuntă discretă.

– Fii binevenită la Sf. Martha. Îi prezentă pe ceilalți doi posesori de costume închise la culoare. Domnul Billings, care a venit la noi, recent, de la Sf. Catherina. De doctorul Lawson, îți aduci aminte, cu siguranță, din vremea stagiului în secția de chirurgie toracică.

Se porni o avalanșă de strângeri de mână. Halatele albe ne împresuraseră și ne studiau. Unul dintre privitori era chiar Joel. În timp ce colegii săi îmi cercetau cu imparțialitate picioarele și celelalte semne vitale, el îmi evalua costumul. După expresa chipului, ghicise prețul corect.

Doctorul Lawson era un bărbat robust, aflat în al cincilea deceniu de viață, posedând o voce puternică și memorie infailibilă.

– Mi-am amintit! Sora Dexter, nu-i așa? Erai la secția Luke, în anul când am avut acea epidemie grozavă de gripă. Două treimi din secție era în cârpe – îți amintești, Kirby – tu erai … nu-i așa că erai la pediatrie pe atunci?

– Într-adevăr, domnule. Privirea lui trecu de la taior spre figura mea și zâmbi scurt. Atunci s-au pus fundațiile noii aripi, în iarna aceea.

– Și, s-ar putea spune, unei cu totul alte lumi.

Decanul spuse că avea mare dreptate, dar, cu toate că el era un susținător al progresului, nu se putea împiedica să simtă nostalgia vremurilor bune de odinioară, deși, bineînțeles, nu se aștepta ca toți acești tineri și talentați oameni de meserie să fie de aceeași părere.

– Gata, datoria ne cheamă! Vă rog să mă iertați, doamnelor. Mi-a făcut plăcere întâlnirea, doamnă Holtsmoor – trebuie s-o rog pe soție să ia legătura cu dumneata și să te invite la masă – locuiești la Londra? Desigur, desigur, asistenta șefă mi-a explicat – foarte curajos din patrea dumitale – mare plăcere. Se înclină. Întreaga asistență, inclusiv Joel pe care-l observam pe furiș, îi urmă exemplul.

– Vai, dragă, am uitat! Voi întârzia la întâlnire. Domnișoara Dawes dispăru în viteză, ca iepurele alb din „Alice în țara minunilor".

M-am întors și eu și am dat să plec, dar m-am ciocnit cu o fată înaltă și subțire, purtând uniformă de asistentă.

– Scuzați-mă – m-am retras puțin și am rămas cu gura căscată. Liz! Liz Brecklehurst! Nu știam că ești încă aici!

Fuseserăm colege de generație. Întâlnirea nu părea s-o încânte.

– Am avut o lună de concediu. Abia m-am întors. Sunt în tura de noapte. Asistentă principală supraveghetoare.

– Felicitări, Ochii cenușii îmi trimiteau o privire atât de înghețată încât a trebuit să-mi înfrânez entuziasmul. Văd te-ai descurcat bine.

– Nici tu nu pari s-o duci prea rău. Îmi estimă costumul, cum făcuse și Joel. Îmi pare rău pentru soțul tău. Dar presupun că ai trecut peste asta.

– Cinci ani reprezintă o groază de vreme, a fost tot ce am găsit de spus.

Fusese o blondă destul de ștearsă. Acum, arăta mult mai bine, cu aspectul ei nordic.

– Joel Kirby îmi spunea că lucrezi la William și Mary. Câtă vreme ai de gând să rămâi?

– Nu știu.

– Probabil ți se pare amuzant să iei pulsul vieții noastre, a celorlalți. Cred că ne vom mai întâlni noaptea, în aripă – dacă rămâi? Acum trebuie să plec. La revedere, Pippa.

– Da, Liz, am spus, ne vom vedea.

Capitolul 4

Temperatura crescuse în acel weekend și duminică la amiază ajunsese la vreo cincisprezece grade. Ann și cu mine terminaserăm de zugrăvit etajul, deschiseserăm toate ușile și ferestrele pentru a scăpa de mirosul de vopsea și ne alăturaserăm Marcyei și lui Dusty pe minusculul petic de pietriș, iarbă uscată și tufe de măcriș, din spatele casei. Numai Marcy îndrăznea să-l numească „grădină". Semăna, mai degrabă, cu un puț de fântână, înconjurat, cum era, de zidurile caselor vecine, neprimind razele soarelui decât la zenit. Dar, întrucât nu se putea ajunge acolo decât prin ușa din spate a casei noastre, devenise o anexă neprețuită pentru o familie cu o fetiță mică și un câine bătrân, ambii nefamiliarizați cu Londra și cu traficul ei.

Ann își făcea planuri.

– Un patio pavat, cu plante în ghivece și mobilă de fier forjat. Poate și un smochin? Oh, ar fi o fericire! Și să trecem direct la vară.

David ieși din casă.

– Prea cald, prea devreme. Anii petrecuți ca fermier își lăsaseră amprenta. Vom plăti mai trziu.

Peste noapte fusese ceață. Se ridicase o dată cu sosirea dimineții, pentru a reveni, mai puțin groasă, seara următoare. Lumina forma niște halouri verzui-țipătoare în preajma neoanelor de pe stradă. Am plecat spre spital și, în timp ce traversam parcul, vizibilitatea s-a redus până la numai câțiva metri. Nu mă deranja, cunoscând atât de bine drumul, dar aerul îngroșat parcă amortiza sunetele, astfel încât cuplul prins într-o îmbrățișare, de pe una din băncile de lemn, nu-mi auzi pașii până când n-am ajuns în dreptul lor. După

boneta albă, fata era asistentă – sau soră? Oricine ar fi fost, încălca una dintre regulile spitalului, dar întrucât și eu o făcusem pe alte bănci, în alte nopți, de mult trecute, am pășit mai departe, ceva mai repede. Totuși am auzit șoapta bărbatului: „Ne-o fi văzut?" și răspunsul fetei: „Slavă Domnului, era șefa mea! Nu ne va pârî."

Cândva, va trebui să-i atrag atenția lui Parsons că șoaptele sunt cel mai ușor de auzit noaptea, mai ales în cazul vocilor feminine. Să-i deschid ochii, oare, asupra realităților vieții? Apoi, mi-am amintit de cele trei luni pe care le petrecuse la ginecologie. După numărul de abandonuri la care fusese martoră, nu mai avea nevoie de vreun memento.

M-a ajuns lângă cantina personalului de noapte.

– Bună, șefa! Cum a fost în libere?

– Bine, mulțumesc. Tu, ce ai mai făcut?

Aveam nopțile libere în același timp, ceea ce, după cum recunoscuse, îi convenea grozav, deoarece era singura începătoare din spital cu week-endurile libere. Organizarea turelor de noapte se modificase, în perioada cât lipsisem. Fiecare secție dispunea de două garnituri complete. Cele care lucrau patru nopți erau considerate principale; celelalte începătoare. Acestea petreceau cea de-a patra noapte de gardă, prin rotație, în oricare altă secție care avea nevoie de ajutoare suplimentare. Termenul împământenit era de „zilieri".

Corespondentele noastre, la William și Mary, erau sora principală Watkins și sora Adams. Watkins era de curând numită soră principală, iar Adams era corespondenta lui Parsons și confidenta ei. În consecință, auzeam despre ceea ce se petrecea în secție pe cealaltă tură, după cum și Watkins afla despre tura mea.

Parsons se distrase de minune, dar sărmana secție Willie-May se părea că avusese un weekend groaznic.

– Caro Adams zice că Watkins aproape că a înnebunit-o!

– De ce? A fost de lucru?

– Doamne, nu! Dar „scorpia" aia de B. a fost de serviciu ca șefă a turei de noapte. Caro zice că dacă nu apărea în persoană ca să le chinuiască, o făcea la telefon. Watkins i-a povestit lui Caro că la fel făcea și când lucrau împreună, pe tura de zi, la Albert, luna trecută. Watkins, continuă ea bârfa, fără să-mi dea posibilitatea de a interveni, dă vina pe medicul șef pe aripă. Zice că ar da orice dacă și-ar face mai multă vreme pentru propria viață

sexuală, fiindcă în felul ăsta „scorpia de B." nu este singura care are de suferit. Ce-ar fi să vorbesc, despre asta, cu Henry? Oh, șefa! Să-l vedeți pe Henry! Este cel mai năucitor băiat din Martha!

Eram puțin ametită, dar mult mai interesată decât aș fi dorit să recunosc.

– Ușurel dragă, ușurel. S-o luăm de la început. Cine este Henry? Vineri, mi s-a părut că marea descoperire se numea Nigel?

– Asta a fost vineri! Nigel fu decartat cu un gest nepăsător. Sâmbătă, l-am cunoscut pe Henry, la o petrecere și ne-am distrat împreună! Mamă, ce ne-am mai distrat! M-a făcut bucăți, șefa! Henry Kirby, fratele cel mic al medicului șef pe aripă. Există și un mijlociu, dar nu-i în branșă.

Știusem, dar uitasem, că Joel avea doi frați și părinți, undeva în York, despre care obișnuia să vorbească foarte mult, fiind o familie strâns unită. De când revenisem, nu-i mai menționase. Parsons începu din nou să vorbească.

– Mă întreb dacă dorește, cu adevărat, să se căsătorească? Watkins zice că da și spune că „scorpia aia bătrână" ar vrea și ea. Începe fiecare a doua propoziție cu: „După cum mi-a spus doctorul Kirby …"

– Abține-te Parsons! Hopa! Stop! Trebuie să-ți spun ceva, înainte de a mai arunca alte bombe. Adică, dacă vorbim despre Liz Breklehurst?

– O cunoașteți pe „bătrâna …"?

– Gura mică, rățușcă! Liz Breklehurst a fost în aceeași serie cu mine.

I-a căzut falca.

– O, Doamne! Nu-mi vine să cred! De obicei, absolventele aceleiași serii sunt cam la fel, iar dumneavoastră sunteți așa de cumsecade, în timp ce ea … Se plesni cu palma peste gură. Bine, șefa! M-am prins! Este din seria dumneavoastră, așa că n-am voie să mai spun nimic, dar aș zice că-s momente în care îi plâng de milă doctorului Kirby. Când nu se poartă ca un nemernic, este un frumușel, în felul lui și, deoarece l-am cunoscut pe Henry …

– Pâinea lui Dumnezeu, pentru toate femeile, sunt sigură, dragă, dar dacă nu intrăm vom pierde apelul. Să mergem.

Așteptând să-mi aud numele, mă întrebam ce anume era adevărat din spusele lui Parsons, privindu-i pe Liz și Joel. Singuri fiind, deveneau ținte sigure pentru bârfă. Liz și Joel? Ar fi o treabă, mi-am spus și am zâmbit răutăcios. Cele mai bune urări și, cum vedeam eu lucrurile, urmau să aibă nevoie.

Intendenta închise registrul.

– Câteva schimbări la asistente … Sora C. R. Jolly este suplimentară la secția William și Mary. Parsons și cu mine ne-am privit și am ridicat din umeri simultan.

Jolly era într-al patrulea an. Trecuse examenul de stat, dar nu absolvise încă pe cel de titularizare în spital. Era o fetiță slăbuță, drăguță, cu ochi foarte inteligenți. Deși abia venită din tura de zi, părea moartă de oboseală. Nici ea nu știa de ce ne fusese repartizată.

În lift, am întrebat-o dacă mai făcuse ture de noapte.

– Cea de-a treia săptămână, și toate rotațiile. Nu vreau să supăr pe nimeni, șefa, dar abia aștept să am propria secție.

– Nu te pot condamna. Pe vremuri, uram să fiu zilier, dar tura de noapte, ca principală, era favorita mea.

– Așa spun toți. Căscă. Scuze. În seara asta nu-s în stare să mă trezesc.

Parsons interveni cu îngâmfare:

– Ar fi trebuit să faci o plimbare prin parc. Eu așa procedez. Și întotdeauna mă înviorează.

– Of, mormăi Jolly, hidoasa energie tinerească! La vârsta mea, am nevoie de somn!

– Dar câți ani ai? vru să știe Parsons.

– Douăzeci și doi. Bătrână! După douăzeci, ai putea foarte bine să și mori!

Parsons aprobă din cap amabil, vizibil de aceeași părere.

Replica de surpriză a asistentei de la William și Mary „Trei asistente?" ne miră și pe noi. Nu era normal ca o soră suplimentară să fie repartizată în secție fără cererea asistentei. Pe când îi explicam, Jolly părea stânjenită.

– Așa, deci? Asistenta lăsă din mână pixul. Mă întreb de ce asistenta șefă n-a găsit cu cale să mă informeze și pe mine … Ah! Unul din telefoanele de pe birou începuse să sune. La telefon, asistenta de la William și Mary. O, da, asistentă Breklehurst? Bună seara. Da. Privirea i se întoarse spre Jolly. Da … ce noroc să-l putem prelua noi, având în vedere că terapia intensivă de la cardiologie este plină … oh, într-adevăr? Da, o experiență de neprețuit, dar n-aș fi crezut … aha, medicul șef pe aripă? Dar nu mi-a spus nimic. Sigur că da, nu mai trebuie să adăugați nimic. După tonul folosit, aceasta era minciuna anului. Ce anume? Da, personal, sunt foarte mulțumită. Mulțumesc. Noapte bună. Așează receptorul în furcă. Deci, soră Jolly, tocmai ai terminat o tură la terapie intensivă, la cardiologie?

Jolly părea și mai stânjenită.

– Da.

– În cazul acesta, sunt sigură că experiența dumitale se va dovedi neprețuită la îngrijirea pacientului care tocmai ne-a fost transferat. A ajuns la noi fiindcă terapia intensivă nu are nici un pat disponibil, iar noi avem două rezerve dotate cu echipamentul necesar cardiacilor. Șefa turei de noapte consideră că va fi o experiență utilă pentru dumneata. Întâi am să mă ocup de el și apoi voi continua cu raportul. De acord, soră?

– Da, mulțumesc.

Nu era niciodată nepoliticoasă, dar nici nu se dădea peste cap să-și trateze bine subordonatele. Întrucât nu cunoscusem încă vreo șefă de secție care să nu fie gata să verse sânge la simpla sugestie – oricât de binevoitoare – a unui amestec exterior în treburile ei, bănuiam că, sub aspectul stăpânit, fierbea. Politețea aceea extremă era ca o armură de protecție, pe care învățasem s-o utilizez și eu, în ultima vreme.

Parsons se înroșise de indignare.

– Abia așteaptă să raporteze conducerii că nu ne-am descurcat! îmi șopti ea, pe când ne așezam să ascultăm raportul.

Eram mai degrabă neliniștită. Mă obișnuisem, mai mult sau mai puțin, ca Joel să-mi cântărească prestația pe tură, dar, dacă avea să continue la infinit să mă desconsidere, aveam de-a face cu o repartizare greșită, iar asistenta șefă trebuia să-mi găsească altceva, oricare mi-ar fi fost numele de familie. Desigur, mi-ar oferi altă însărcinare, dar cum aș fi putut să sper ceva la fel de convenabil? Secția asta îmi plăcea. În gând, eram de acord cu Parsons, dar fiind ceva mai matură trebuia să înțeleg că, dacă Joel m-ar fi crezut cu adevărat incompetentă, n-ar fi avut alternativă. Problemele mele de acasă nu erau treaba lui, însă bunăstarea pacienților era. Și constituia o ușurare constatarea indirectă că asistenta avea alte păreri despre mine.

Îmi părea rău pentru Jolly. Era mult mai tânără ca mine și, cum își dăduse seama, se afla într-o poziție vulnerabilă. Părea mai palidă ca de obicei. Asistenta o privi cu atenție, pe când ne așezam.

– Soră Jolly, te simți bine?

– Da, mulțumesc. Întotdeauna sunt palidă.

– Nopțile pot fi dificile dacă nu dormi suficient.

– Am dormit, chiar foarte bine, după-amiază.

– Bine. Așa …

Domnul Albert Walter Worstley avea șaizeci și patru de ani. Provenea din Leeds, se ocupa cu comerțul de lână și venise la Londra cu afaceri. Avusese

un atac de cord, cu o oră în urmă, în taxiul care îl ducea la gara King's Cross. Șoferul îl văzuse leșinând în oglinda retrovizoare și luase decizia înțeleaptă de a întoarce mașina și de a veni direct la Sf. Martha.

– Soția acestuia a fost internată în aripa nouă imediat după inaugurare, explică asistenta, și, cu toate că în momentul atacului nu se afla în raza de răspundere a spitalului nostru, șoferul a decis că suntem singura lui șansă, iar domnul Worstley a aterizat în aripa nouă, la departamentul Accidente. Cea mai apropiată rudă – soția, doamna Florance Clara Worstley. Fără copii. Există însă un nepot care lucrează la Londra și cu care am luat legătura. Trebuie să apară. Am sunat-o și pe doamna Worstley, dar, fiind în vârstă și având bronșită cronică, i-am sugerat să aștepte până mâine, întrucât soțul dânsei este sub sedative și, oricum, are nevoie de liniște absolută. Adresele și numerele de telefon sunt în registrul de internări. Acum, situația medicală…

Tocmai terminase, când Joel își făcu apariția de după paravanul de lângă ușa rezervei numărul trei din William.

– Am să conectez monitorul, domnișoară asistentă.

Cele două monitoare cardiace din dotare erau poziționate unul lângă altul, pe panoul din fața biroului. Arătau ca niște televizoare cu diagonală mică. Apăsă un întrerupător, reglă focalizarea și atinse un buton. Instantaneu, spoturile îngemănate, de dimensiunile unui vârf de ac, începură să pulseze pe ecran, trasând un grafic în permanentă mișcare al activității inimii domnului Worstley, ce zăcea în micuța rezervă, după paravan.

– E bine, doctore Kirby? întrebă asistenta.

Joel privea concentrat graficul, cu umerii încovoiați și mâinile în buzunare.

– Nu-i grozav, dar am văzut și mai rău. Aș fi preferat să nu fie atât de gras. Privi împrejur. În noaptea asta avem trei surori.

Ochii asistentei clipiră, dar se stăpânea mult prea bine pentru a ataca subiectul în fața subalternelor.

– Șefa turei de noapte a fost amabilă să ne-o pună la dispoziție pe sora Jolly, pentru îngrijirea specială a domnului Worstley.

– Ne cunoaștem bine de la terapia intensivă de cardiologie. Dădu din cap în direcția ei. Din nou la muncă în seara asta, domnișoară? Apoi reveni la domnul Worstley.

Asistenta își continuă raportul. Aproape terminase, când telefonul sună din nou. Tot Liz era. Nepotul domnului Worstley ajunsese din greșeală în clădirea veche, iar ea urma să-l aducă la noi.

Șefa secției se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, dar va trebui să-l văd și eu. Nu mai sta, Parsons. Pregătește băuturile și serviciul de ceai, pentru vizitator. Doctore Kirby! Joel reapăruse. Nepotul este pe drum. Nu doriți să schimbați câteva vorbe cu el?

– Ba da, rămân aici. Îi făcu loc să iasă, apoi se încruntă din nou spre monitor. Știu că nu foloseam încă asemenea aparate când ai plecat de la noi, dar nu sunt decât o variantă mai sofisticată de E.K.G. și fac urmărirea mult mai simplă.

– Așa zice și domnișoara Dawes. Mi-a făcut o demonstrație cu materialul didactic.

Mă privi dintr-o parte.

– N-am mai trecut pe acolo de câtăva vreme. Cât de moderne sunt echipamentele ei?

– Monitorul portabil este identic cu cele două de aici. Cel de urmărire la distanță este mai mic, dar se conectează și funcționează la fel.

– Pe cine a făcut demonstrația?

– Pe mine.

Își schimbă poziția pentru a mă vedea și pe mine, în timp ce continua să supravegheze monitorul.

– Arată-mi cum ți-a amplasat cei trei electrozi.

I-am făcut pe plac.

– Primii doi sunt bine puși, însă cel pentru apex este prea aproape de stern. Ridică mâna stângă. În cazul unei inimi normale, chiar aici. Indică, folosind degetul mijlociu, un punct în partea stângă a pieptului. Pentru o inimă mărită – cam pe aici. Dacă nu știi sigur, cauți aorta – aici – și apoi stabilești punctul. Ai priceput? Bun. Demonstrează-mi pe mine. Așa, corect. Se întoarse iar spre aparate. Domnișoara Dawes ți-a explicat și sistemul de alarmă?

– Da. Mi-am fixat din nou platca slăbită a șorțului de uniformă.

– Și, cum funcționează?

– După ce monitorul mobil a fost fixat pe o anumită cifră, soneria pornește de îndată ce bătăile inimii scad sub, sau depășesc respectiva valoare.

– Ce-mi poți spune despre alarmele false?

– Apar destul de des și indică de obicei tahicardii.

– De ce?

– Deoarece, am răspuns printre dinți, pulsul crește automat de fiecare dată când pacientul se întoarce în așternut, iar aparatul este incapabil să

discernă între efortul muscular și alte cauze. Tahicardia înseamnă o accelerare a pulsului; brahicardia, încetinire. Orice începător știe. Mă asculta în tăcere. Asta a fost tot?

– Nu. La ce bun să înveți teoria dacă n-ai curajul de a o aplica în practică? Și ce se va întmpla când, într-o altă noapte, va fi internat alt pacient, necesitând cu adevărat îngrijire și nu va exista o a treia asistentă, cu experiență în domeniu, la îndemână? La ce îți va folosi atunci priceperea de a trage sfori?

– Te referi la Jolly? Nu eu i-am solicitat prezența! Până adineauri am crezut că este aici la cererea ta … M-am întrerupt fiindcă Liz Brecklehurst apăruse pe coridor vorbind cu cineva care o urma.

– Pe aici, domnule Duggan.

Purta aceeași haină de piele. Lumina puternică făcea ca părul său castaniu deschis să pară cenușiu pal, iar nervozitatea îi dădea un aer de nesiguranță și vulnerabilitate și-l întinerea față de aspectul pe care-l afișase pe terenul de joacă, vineri dimineața. O urmă ezitant pe Liz și, pomenindu-se dintr-o dată în fața noastră, a mea și a lui Joel, trăsăturile feței îi deveniră ostile, reacție uzuală a persoanelor școlite la confruntarea cu personalul medical. Cei cu educație deficitară afișau o teamă respectuoasă.

Apoi, își schimbă atitudinea.

– Doamna Holtsmoor, nu-i așa? Aproape că se năpusti asupra mea. Lucrați aici? Dumneavoastră vă ocupați de unchiul? Asistenta ni se alătură. O ignoră și pe ea. Cum se simte? Va scăpa?

Șefa de secție interveni cu o autoritate care nu lăsa nici un dubiu asupra poziției ei. Scăpă de Liz cu un scurt: „Mulțumesc, asistentă Breacklehurst." Pe mine mă trimise după serviciul de ceai.

– Sunt convinsă că domnului Duggan i-ar face bine o ceașcă, cât timp va discuta cu domnul doctor Kirby. Pe când mă îndreptam spre oficiu, am auzit-o prezentându-l pe Joel.

Parsons tocmai terminase de preparat ceaiul. Privi peste umărul meu.

– Trebuie să fi fost foarte frumușel, în tinerețe.

– N-ai pus zahărul, dragă. În timp ce-l aducea, m-am uitat înapoi. N-are mai mult de treizeci de ani.

– Cam trecut, aprobă ea. Sărăcuțul. Rămâne aici peste noapte?

– N-am auzit nimic, dar presupun că așa se va întâmplea.

Ceva nu-mi dădea pace. Am recunoscut gândul înainte de a turna ceaiul și de a-i înmâna ceșcuța. Nu semăna cu Marcus, iar situația diferea de cea care

apăruse în Albert, însă existau suficiente similitudini între cei doi bărbați și între momentele respective, cât să mă bulverseze. Ciudat, sau așa mi se părea, lucrul nu mi-l făcea antipatic pe domnul Duggan. Îl compătimeam. Asistenta își dădea întreaga silință să se poarte frumos cu el, dar eforturile ei erau vizibil automatisme profesionale. Între timp, Joel își terminase raportul medical destul de cinstit și avea un aspect compătimitor, dar, întrucât stătea cu un ochi pe monitor, ar fi putut părea, unui străin, cam neatent.

Asistenta continua să spună cu siguranța ei bine intenționată, dar enervantă:

– Trebuie să vă dați osteneala să nu vă mai faceți griji, domnule Duggan.

Domnul își ridică privirea spre mine cu disperarea înecatului.

– Cum aș putea …? murmură el.

Eticheta îmi impunea să nu intervin. I-am făcut doar un semn de încurajare.

– Mulțumesc, zise el, ca și când i-aș fi vorbit și-l atinse pe Joel pentru a-i atrage atenția. Nu-i spuseseră nimic despre monitor, mai mult ca sigur, pentru a nu-l neliniști mai tare, având în vedere că era prima oară când se afla într-un spital. După mine, ar fi trebuit s-o facă. Poate că lipsisem prea mult, sau poate că ei nu mai ieșiseră de prea multă vreme din spital. Doctore…

– Scuzați-mă, domnule Duggan. Graficul își schimbase brusc alura. O clipă … Ritmul pulsului se liniști din nou. Îmi pare rău, spuse Joel. Mai aveți vreo întrebare?

– Dacă ați putea renunța puțin la fascinantul program pe care-l urmăriți, aș dori răspuns la o întrebare pe care ați ocolit-o. Și aș dori să vă amintesc, adăugă domnul Duggan, cu vocea tremurând de mânie și încordare, vorbesc despre un om care mi-a fost tutore până la majorat și care m-a crescut. Îl consider tată. Poate că, oficial, nu-i sunt cea mai apropiată rudă, dar acum îl reprezint și am dreptul, atât legal cât și moral, de a afla adevărul. Așa că binevoiți să renunțați la eufemismele medicale și să-mi spuneți dacă va muri sau nu.

Asistenta își studia mâinile împreunate în poală – atitudine recomandată în asemenea ocazii. I-am privit pe cei doi bărbați. Domnul Duggan era îngrijorat și supărat. Figura lui Joel era surprinzător de blândă.

– Mi-e temă că este posibil. Sper, din toată inima, că nu va fi cazul. În momentul de față, nici un medic nu v-ar putea spune mai mult.

– Cristoase! Voi, doctorii, sunteți toți la fel! Aveți toate răspunsurile din lume, cu excepția celor importante.

Asistenta părea să fi descoperit cea mai fascinantă pereche de mâini. Expresia lui Joel rămăsese neschimbată.

– Corect, dar asta-i tot ce pot spune, dacă doriți adevărul. Întrebați-mă peste cinci zile și, dacă nu va mai avea alt atac, vă voi putea răspunde mai optimist.

– Și, dacă are încă unul, nu mai sunt speranțe?

– Nu neapărat, deși se vor subția șansele de însănătoșire. Unii pacienți scapă; alții nu. Îmi pare rău dacă asta vă apare ca o nouă încercare de a ocoli răspunsul clar, dar așa stau lucrurile. Atinse monitorul. Iată cum funcționează inima unchiului dumneavoastră, în momentul de față. Dacă doriți să-l vedeți, am să vă explic cum funcționează aparatura. Întrucât felul cum se prezintă v-ar putea impresiona, trebuie să vă avertizez că este sub influența sedativelor. Așa că, nu vă așteptați să vă recunoască, chiar dacă va deschide ochii. Veniți?

– Mulțumesc. Domnul Duggan se folosi de brațe pentru a se ridica de pe scaun, de parcă picioarele ar fi avut nevoie de ajutor. Se apropie de monitor. Așa arată un electrocardiograf? Avea un slab accent nordic, scoțian. De ce nu mi-ați spus mai devreme? Ați înțeles probabil că vă consideram, pur și simplu, neatent. Joel dădu din cap. Sau credeați că nu mă va interesa, doctore?

Joel era cu vreo zece centimetri mai scund ca domnul Duggan, dar atât de robust încât, chiar unul lângă celălalt, părea mai mare. Nu puteau fi mai mult de trei ani diferență între ei, dar Joel lăsa impresia că este mult mai vârstnic, iar eleganța sa vestimentară contrasta puternic cu scurta de piele a celuilalt, pulovărul pe gât, de un albastru șters și pantalonii reiați, ponosiți.

– Eram sigur că v-ar interesa, preciză Joel, dar, deși dumneavoastră credeți că e potrivit să confruntați un om abia picat, pentru prima oară, într-un spital, cu acest dispozitiv și explicația precisă a modului său de funcționare și a semnificației imaginii, eu am altă opinie. Probabil fiindcă am văzut mult prea multe asemenea grafice luând-o razna, sau oprindu-se.

Domnul Duggan își luă ochii de pe monitor.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Nu este problema dumneavoastră, domnule, ci a mea.

Mi-am coborât și eu privirea spre mâini.

Capitolul 5

Doctorul Cousins, stagiarul nostru, stătea la birou lângă mine și nota ceva când Liz telefonă, a patra oară în trei ore, pentru a pune aceeași întrebare.

Am spus:

– Nici o schimbare, și i-am comunicat pulsul domnului Worstley, tensiunea, ritmul respirator și toți ceilalți parametri.

– Hmm. Desigur, Jolly este o specialistă excelentă.

– Excelentă, într-adevăr.

– Ai ce învăța de la ea, chiar dacă îți este subordonată.

– Sunt convinsă.

Doctorul Cousins era suficient de aproape ca să ne audă pe amândouă, dar nu riscă o intervenție. Se opri din scris.

– Sper că te ocupi așa cum trebuie de acel domn Duggan. N-ai uitat că, aici, la Sf. Martha, mulțumirea vizitatorilor este a doua prioritate, după grija pentru pacienți?

– Nu.

–Când îți vei întocmi deconturile, trebuie să-l treci la „chiriași", cu numele complet.

Făcusem deja întocmai. Joel mă prelucrase perfect.

– Da. Mulțumesc.

– În trei exemplare. Întrerupse legătura.

Doctorul Cousins era un irlandez micuț, cu păr negru cârlionțat și față rotundă. Avea douăzeci și șase de ani și, fără ochelari, arăta de optsprezece.

– Pe Dumnezeul meu, ești un monument de stăpânire de sine. În locul dumitale aș fi sfârtect-o.

– Prefer o viață cât mai liniștită, doctore. Și, am adăugat pe gânduri, probabil că vrea numai să-mi fie de ajutor.

Rânji.

– Fără îndoială. Liz Brecklehurst nu-și dorește decât să fie de folos, mai ales în privința problemelor medicale ale aripii. S-ar părea că-i un fel de conștiință veșnic trează – pentru medicină.

– Pe vremea stagiaturii, era foarte dedicată meseriei. Am fost colege de promoție.

– Chiar așa? Se întoarse la formularele pe care le completa. Eram nerăbdătoare să-i aflu părerea asupra relației dintre Liz și Joel, dar, întrucât aceasta era cea mai cuprinzătoare discuție pe care o avusesem până acum cu doctorul Cousins, nu știam în ce ape se scaldă. Ce analize s-au cerut pentru doamna Robinson?

– Sânge, urină și leucocite.

Notă rapid.

– Și pentru doamna Apted?

– În primul rând, îi trebuie rețetă pentru tabletele hormonale pe care urmează să le ia cu sine, acasă. Le-a terminat.

– Ridică ochii, cu pixul pe hârtie.

– 0,1 sau 0,01?

– 0,01.

– Fii binecuvântată! Mereu uit unde să pun virgula, iar doctorul Kirby mi-ar bea sângele dacă aș greși. L-ai văzut vreodată cum face când e vorba de o rețetă eronată? Am scuturat din cap. M-am liniștit. Ar fi o experiență cumplită, pentru o fată atât de blândă și civilizată. Nu-l poți învinovăți, fiindcă în capul lui s-ar sparge toate și, ca să fiu sincer, aș prefera să fie în preajmă atunci când apar probleme. L-ai cunoscut, înainte?

– Eram aici când era student. Îl cunoșteați pe atunci?

– Nu. Terminase stagiul, când am terminat eu școala. Cum te înțelegeai cu el pe atunci?

– N-aș vrea să vă povestesc, încă.

– Sigur, n-ai revenit de prea mult timp. Iar eu stau cam de multișor aici. Se ridică în picioare. „Chiriașul" ăla, pe care-l ai pe cap, se află în sala de așteptare? Să-i fac o vizită, înainte de a pleca? Cum spuneai că-l cheamă?

– George Henry Duggan. Ați fi foarte amabil. E cam tensionat.

– Normal, săracul om! Am să-l țin puțin de vorbă.

Medicul de familie îi oferise niște onomatopee liniștitoare. Intendenta se gândise că „poate n-ar fi rele câteva cuvinte de îmbărbătare, soră …?"

Patologul de serviciu la laboratorul aripii îi făcea cu mâna lui George Duggan, de fiecare dată când trecea pe lângă ușa salonului de așteptare, ca să colecteze sângele necesar la stabilirea timpilor de coagulare. Parsons îi oferise mereu diverse băuturi calde.

După ce doctorul Cousins părăsi secția, George Duggan se apropie de birou.

– Să înțeleg că nu s-a schimbat nimic?

– Da. I-am văzut figura îngrijorată. Nu-i un semn atât de rău cum ar putea părea. Chiar, din contră.

– Asta spun toți. Era hipnotizat de ecranul monitorului. Dar așa o fi, cu adevărat? Sau face parte dintr-o strategie tip „hai să-l liniștim pe ignorant"?

Căldura din secție îl determinase să renunțe la haina de piele. Avea umeri mai largi decât m-aș fi așteptat și, deși înalt și subțire, nu era deloc stângaci. Știa cum să-și folosească mâinile și picioarele, se deplasa cu o grație înnăscută și, chiar dacă nu era un Apollo, majoritatea femeilor i-ar fi găsit figura interesantă – unele, captivantă. Când uita de neîncrederea în medicină, fața lui exprima blândețe și sensibilitate.

– N-am să pretind că nu are menirea de a liniști, domnule Duggan, dar, dacă n-ar fi adevărat, am folosi alte cuvinte. Avem defecte, dar nu și pe cel de a încuraja speranțele neîntemeiate.

– Probabil că aveți dreptate, zise el de parcă ar fi fost convins de contrariu. Și urmăriți șmecheriile astea electronice întreaga noapte?

– Când nu am treabă cu pacienții, sau cu personalul medical, trebuie să am panoul mereu în raza vizuală. I-am explicat cum funcționează sistemul de apel al asistentei, mai ales cu scopul de a-i îndepărta atenția de la monitor.

– Ce semnifică acest indicator? spuse el privind împrejur.

– Oxigenul liber. Cel din dreapta indică oxigenul sub presiune, apoi urmează bioxidul de carbon. Cel din capăt este de la aspirație. Toate patru ajung, prin conducte, la fiecare pat și pot fi reglate de acolo. Acestea sunt principalele indicatoare.

– Setul ăsta trebuie să fi costat o groază. Se aplecă peste birou. Vă stau în cale?

– Nu mă deranjați, dar ar fi bine dacă v-ați da puțin într-o parte. Mulțumesc. Vreau să văd și acel monitor.

– E bine așa?

– Perfect, mulțumesc. Dar, domnule Duggan, de ce nu luați loc? Nu că n-aș înțelege cum vă simțiți, dar încordarea vă va epuiza, fizic și psihic. De ce să nu vă odihniți măcar picioarele?

– Înțelegeți? Întrebarea fusese mai degrabă tristă decât ironică, deși batjocura nu lipsea. Uite ce-i, continuă el, știu că mai devreme am fost al naibii de nepoliticos și nu vreau să mai fiu. Văd că vă dați toată silința să faceți pe oricine să se simtă ca acasă – și recunosc că-i ultimul lucru la care m-aș fi așteptat, după toate cele ce se spun despre spitale. Toate spitalele sunt la fel de prietenoase?

– Eu n-am lucrat decât aici. La Sf. Martha există tradiția să avem grijă de oamenii noștri, care bineînțeles înseamnă pacienții și rudele acestora. Cred că vine de la jurămintele depuse de ordinul mănăstiresc care a fondat spitalul. „Pentru cel bolnav, cel împovărat și călătorul ostenit."

– Unde scrie asta? Ochii lui se mișcau în sus și în jos, urmărind mișcările graficului.

– Acum, nicăieri. Era pe frontispiciul de la intrarea în clădirea numărul doi. Însă buldozerele și-au cam făcut de lucru.

– Dar ideea persistă. De unde și aiureala cu „înțelesul", deși, pentru voi, e numai o altă însărcinare de rezolvat. Se așează. Sunteți sigură că nu vă țin de la lucru?

– Foarte. Priveam panoul în liniște.

– Simt că trebuie să vorbesc, ca să nu mă pierd. Nu să bârfesc, sau să mi se administreze un sirop de cuvinte condescendente. Își încrucișă brațele și inspiră adânc. Până acum, nu mi-am mai dorit să fi fost căsătorit. Acum însă … Singurătatea te lovește în stomac, pe când neliniștea atacă inima.

Îmi era milă de el și, după cum observase, căpătase deja suficient sirop.

– Singurătatea de acum are și avantaje și dezavantaje.

– De unde ați scos-o și pe asta? În sfârșit, își luă privirea de pe monitor.

– Cu toate că, lipsa unei soții vă privează de umărul pe care să bociți, înseamnă, de asemenea, că n-are cine să se întristeze văzându-vă în suferință și să vă sporească astfel durerea.

– Pare rezonabil. Ochii lui mă măsurară cu atenție. Soțul dumneavoastră v-a învățat logica? Sau faceți cursuri aici? Așa ceva nu se studiază în școală.

– Da. Cum ați ghicit? Eram uimită. Și aveți perfectă dreptate. La școală, n-am făcut logică.

– Sunt în învățământ de zece ani. Nu-mi ia mai mult de câteva minute, să-i ghicesc cuiva trecutul, din punct de vedere al educației. Nu faceți cursuri aici? Atunci, este meritul soțului. Ce-a urmat? După nevasta pe care și-a ales-o, aș spune că o școală publică, poate colegiu, dar mai probabil Oxbridge.

Răspunsul meu îi provocă un zâmbet neîncrezător.

– Și, cu ce s-a ales, dacă a urmat cele mai scumpe școli din țară? Mă veți ierta că nu adaug și "cele mai bune". Educația, însă, mi se datorează doar

mie. M-aș fi putut eschiva. Dar nu credeam că o asemenea „terapie" i-ar fi priit. Sper că l-am ajutat să se bucure de viață. Cu el n-am discutat despre educație, probabil fiindcă n-am prea avut vreme. Abia împlinisem un an de la căsătorie, când a murit într-un accident de mașină, la câteva săptămâni după ce se născuse Marcy.

Figura i se contorsionă într-o grimasă.

– Cristoase, îmi pare rău! șopti el. Habar n-aveam, dar n-am scuză pentru întrebările indiscrete. Iertați-mă! Părerea de rău era vizibilă.

– Și mie îmi pare rău că v-am tulburat.

– Nu, zise el, nu. Ați reacționat așa cum trebuia. Pică bine. Astfel se explică de ce am simțit că pot discuta cu dumneavoastră – și faptul că lucrați de noapte. Mă gândeam că soțul trebuie să fie bolnav sau nebun. Știu perfect cum m-aș purta cu o soție așa drăguță. Cum se împacă Marcy cu slujba asta?

Am continuat să discutăm despre Marcy, doamna Shanklin, postul lui de la școală, iar apoi a început să vorbească despre sine.

Mama lui se mutase cu familia Worstley, pe când el avea patru ani. Era unica soră a doamnei Worstley. Tatăl murise într-un lagăr de prizonieri, în Japonia. Nu și-l amintea și nu-i simțise niciodată lipsa. Unchiul Albert îi ținuse locul. Mama se recăsătorise cu câțiva ani în urmă și deoarece nu-l agrea pe noul soț, nu prea o mai vizita.

– Va fi necăjită, când va auzi ce a pățit unchiul. Nu știu cum se va descurca mătușa Clara, dacă el se duce. Că veni vorba, nici eu nu știu ce mă voi … Se întrerupse. Ce ar trebui să fac?

– Să supraviețuiți.

– E nevoie de curaj. Nu-s sigur că am suficient. N-am răspuns. Acum, își limpezea gândurile. Era în aceeași fază atunci când Parsons apăru din oficiu, puțin mai târziu.

– Jumările domnului Duggan sunt gata. Să aduc tava aici, sau s-o las în sala de așteptare?

O privi cu indiferență.

– Ouă jumări? La miezul nopții?

Exteriorul decorativ al lui Parsons masca, printre altele, un puternic sentiment matern.

– Păi, domnule Duggan, poate că nu vă este foame, dar ar trebui să mâncați ceva. Sunt sigură că n-ați cinat înainte de a veni. Am dreptate? Sau poate că detestați ouăle? Mie îmi plac teribil, dar știu că sunt unii care nu le pot suferi. Ce-ați spune de ouă fierte, sau ochiuri? Îi interprertă greșit tăcerea. Dacă vă deranjează risipa, nu vă faceți griji. Le vom mânca noi la ceai și avem din belșug. Întotdeauna suntem bine aprovizionați. Cum să fie?

– Oricum. Mi-e indiferent, soră. Mulțumesc.

– Întrucât este vremea pentru un nou tur, am spus, ar fi mai bine în sala de așteptare. Ar fi trebuit să vă avertizez, mâncarea este servită pe la miezul nopții, iar ceaiul pe la patru. Dacă nu aveți chef, nu mâncați, deși Parsons are dreptate. Măcar ca să vă mențină nivelul zahărului în sânge. Chiar fără nervozitatea de acum, în curând va atinge minimul de dimineață.

– Acesta este motivul din spatele zicalei că viața pâlpâie periculos la orele mici ale dimineții? Am dat din cap aprobator. Și unchiul Albert ce primește? Tablete de ouă jumări?

– Glucoză solubilă. Asta conține perfuzia de la încheietura mâinii drepte. Cred că ați observat-o.

– N-o văzusem. N-am reținut mare lucru. Nu suport să-l văd așa. Totuși, n-aș putea pleca de frică să nu se trezească și să întrebe de mine. Are vreo logică?

– Sigur că da. Am văzut că Parsons îi dusese tava în sala de așteptare. Mergeți și mâncați, domnule Duggan. Reci, vor fi și mai greu de înghițit. Fantoma unui zâmbet i se ivi pe figura palidă.

– Și când voi fi întrebat: „Tu ce făceai, băiete, în vreme ce unchiul Albert sălășluia printre umbrele din valea morții?" voi răspunde: „Înfulecam ouă jumări" și lumea mă va considera un nemernic lipsit de inimă, sau nu mă va crede.

– Cei care au avut vreodată de-a face cu spitalul vă vor crede. Orice s-ar întâmpla, ploaie, bucurie, durere, chiar moarte, rutina de spital rămâne neschimbată. Însărcinarea sorei de noapte este să facă de mâncare oricărui locatar temporar, rudă a pacienților internați.

– Ca să fii considerat locatar temporar și să capeți o masă gratis, trebuie să fie vorba de un pacient pe lista celor grav bolnavi?

– Da.

– Și care-i însărcinarea de rutină a sorei principale? Să se ocupe de suflet, în timp ce subordonata se ocupă de trup? Am dreptate?

– În mare, da.

– Nu mă plâng. Vă supărați dacă întreb, vă numiți Mary? Am clătinat din cap. Ar trebui, spuse el șoptit, așa ar trebui.

N-am răspuns și câteva secunde, ne-am privit. Nu l-am urmărit, îndepărtându-se. De mult nu mai văzusem acea privire în ochii vreunui bărbat, iar recunoașterea m-a zdruncinat mai mult decât aș fi vrut să recunosc. M-am bucurat că urma rondul și, fără să le doresc pacienților o noapte agitată, am sperat ca măcar unul să aibă nevoie de mine. În van. Atât

subacuții cât și convalescenții dormeau profund, sforăind și mormăind în cor. Domnul Worstley nu se mișcase de la precedenta mea vizită, iar respirația îi era la fel de ritmată ca și graficul luminos de pe monitorul alăturat.

Jolly stătea pe scăunelul ei. La început am avut senzația că dormea. Apoi am observat că avea ochii mult prea strâns închiși. Aproape că atinse tavanul, când am bătut-o pe umăr.

– Nu dormeam, șefa! Mă urmă spre ușă și se opri lângă paravan. Îmi odihneam doar ochii.

– Liniștește-te, Jolly. Am văzut. Acum, nu era doar palidă, ci aproape pământie. I-am atins fruntea cu dosul mâinii. Era cel puțin subfebrilă. Te doare capul?

Aprobă, deși ar fi dorit să n-o facă.

– Una dintre migrenele mele, șefa. Apar din când în când. O să-mi treacă.

– Depinde când au început și cât durează de obicei.

Răspunsurile au fost „aseară" și respectiv „treizeci de ore".

– Sărăcuța. Va trebui să te duci acasă, desigur. Am să sun la birouri să anunț că ești bolnavă. Nu fi așa de speriată. Secția este atât de liniștită, astăzi, încât încep să mă simt ca și când nu mi-aș merita banii.

– Nu-i asta, șefa … Nu părea doritoare să continue.

– Care-i problema, draga mea?

– Ei bine, ori ați uitat, ori pe vremea dumneavoastră era altfel, însă nimeni nu-și mai poate lua o liberă din cauza durerii de cap.

– Migrena nu este o simplă durere de cap. Pe când vorbeam, mi-am amintit. Nu contează, nu-i așa? Dacă nu-i ceva palpabil, ca o iritație în gât sau un deget infectat, trebuie fie să leșini, fie să ai temperatură mai mare de 39°C.

– De fapt, acum sunt suficiente 38.

– Progresul lucrează în favoarea ta, Jolly. Sărmana fată clipea din cauza luminii de pe coridor. Absurditate crasă! Nu ești în măsură să continui. Am să sun la birou să-i anunț.

– Vă rog, nu! Era vizibil neliniștită. În cel mai bun caz, mă aleg cu niște pastile contra durerii de cap, plus predica de rigoare despre suferințele psihosomatice care, cinstit vorbind, mi-ar putea provoca mai mult rău. Vreau să spun, fiind în anul patru, știu că numele dumneavoastră este un fel de linie telefonică fără taxă cu asistenta șefă. Dacă cei de la birouri află că m-am plâns în fața dumneavoastră, s-ar putea să apară vreo notiță undeva în dosarul meu și mâine, soarele nu va mai răsări.

Am priceput temerea și faptul că se simțea ca naiba fiindcă-i dăduse glas. Deci, până și elevele asistente erau convinse că eram omul asistentei șefe.

L-am privit pe domnul Worstley. Păcat că pentru el nu conta. Pe moment o ducea binișor, dar situația se putea schimba instantaneu. Nu mă surprindea deloc faptul că Jolly îl îngrijise atât de bine, în ciuda migrenei. În caz de necesitate, ar fi putut continua întreaga noapte. La Sf. Martha, pregătirea era uneori comparată cu cea a trupelor de elită. Instructorii continuau să facă acea paralelă în fața tuturor seriilor de eleve-asistente. „Vor exista ocazii, fetelor, când veți simți că asprimea instruirii vă transformă într-un soi de roboți. Nu este prea departe de adevăr și, când va veni ziua, sau noaptea – căci sigur va veni – în care vă veți simți prea obosite, prea aglomerate, sau distrase de probleme personale, pentru a mai gândi clar, pregătirea dobândită vă va permite să continuați să vă faceți treaba eficient. În condiții normale, orice asistentă este capabilă să lucreze bine; cele foarte bine pregătite muncesc la fel, oricare ar fi condițiile. Dacă, în cei patru ani, n-ați obținut această capacitate, atunci vă anunț, cu regret, că nu veți absolvi."

În timpul școlii, acceptasem ideea, fără rezerve. Încă îi înțelegeam avantajele. Era neprețuit un personal capabil să se ridice la înălțimea momentului – dar de ce să impui acest regim și când nu era nevoie? Parsons și cu mine aveam cea mai liniștită noapte de când revenisem. Joel n-ar fi obiectat ca eu să preiau îngrijirea domnului Worstley – Joel! Creierul meu scoase un sunet aproape perceptibil.

– Jolly, cum ar reacționa cei de la birouri, dacă doctorul Kirby ar observa din întâmplare că ești bolnavă și ar spune că trebuie să-ți iei liber?

Aproape că-mi zâmbi.

– Probabil că nu-și vor pierde viața mai mult de două asistente, în graba de a-mi pune în priză o pătură electrică. Dar de ce ar face-o? Nu aveți de gând să-i spuneți, sper? Din nou era speriată. Poate că n-ați auzit, dar el și asistenta Brecklehurst …

– Am auzit. Nu-ți face griji. Promit să-l conving că ești soră de sânge cu acel spartan dement care s-a lăsat devorat de lupi. Însă nu chiar așa demodată. Era bine dacă mă gândeam mai devreme.

– Până acum n-a fost prea rău. Întotdeauna mi-au obosit ochii urmărind un monitor, și fără migrenă. Puteți într-adevăr s-o faceți, șefa?

– Încerc. Dacă tot căpătasem reputația de persoană care trage sfori, de ce să nu fericesc pe toată lumea meritând-o? Promite-mi doar ca, dacă medicul șef pe aripă te întreabă cum te simți, să-i spui adevărul, fără bravuri. Și, adu-ți aminte, nu mi te-ai plâns, eu te-am tras de limbă. Acum, să ne rugăm să nu întârzie la vizită – iată-l. Cineva, acolo sus, ne iubește!

L-am întâmpinat la birou.

– Te-am văzut ieșind de la Worstley. Sper că nu ne face probleme?

– Nu. E foarte cuminte. I-am raportat ultimele detalii ale situației.

– Bine. Mă privi, pe gânduri. Dar ceilalți pacienți?

– Toți dorm profund.

– Aha. Continua să mă privească, dar altfel decât George Duggan. Totuși, din cauza lui George, expresia lui disprețuitoare nu mă mai afecta. Amintindu-mi senzații de mult uitate, îmi stimulase încrederea în propria persoană. În același timp, inevitabil, reușise să destrame bună parte din sfidarea pe care, abia acum înțelegeam, o purtasem cu mine de când revenisem la uniformă. Rezultatul era că percepusem problema Jollyei drept una ușor de rezolvat, cu condiția desconsiderării câtorva precepte aberante.

– Am, totuși, o mică problemă.

– Era de așteptat. Care anume?

I-am spus atât cât să nu periclitez cariera fetei.

– După părerea mea, am adăugat, personalul bolnav ar trebui să raporteze, pe cale ierarhică, medicului de serviciu pe spital.

– Adevărat. Ar fi total deplasat, atât pentru tine cât și pentru mine, dacă ne-am apuca să diagnosticăm suferințele asistentelor. Doctorul Bush este foarte strict în privința eticii profesionale, iar cei de la birouri de asemenea. O prostie. Desigur, dacă se întâmplă să fac un diadnostic inspirat la prima vedere și dacă apoi l-aș menționa intendentei de noapte, al cărei telefon îl aștept din clipă în clipă, nimeni n-ar putea cârâi.

– Și o vei face?

– Am să-ți răspund după ce o voi vedea pe fată. Arborâ un zâmbet ezitant. Poate că m-ai prins cu spatele la zid, doamnă Holtsmoor, dar n-ai să mă faci să-mi risc pielea fără să fiu convins.

O jumătate de ceas mai târziu, Jolly era într-un pat din secția Nightingale, iar eu îi luasem locul, pe scăunel, în mica rezervă nr.3, William.

La ora 2:04, în dimineața aceea, domnul Duggan avu un nou atac de cord. Am fost nevoiți să-l trezim pe doctorul Cousins. Joel nu se culcase încă. Amândoi rămaseră în secție până după ora patru. Parsons le făcu sandvișuri cu ouă fierte, lângă ceaiul pe care-l aducea nonstop.

Când apăru schimbul de zi, George Duggan dormea pe sofaua din sala de așteptare, iar domnul Worstley se trezise dintr-un somn cu aspect de comă și îmi făcuse cu ochiul.

Un alt lucru pe care nu mi-l mai aminteam, era bucuria copleșitoare și satisfacția de la sfârșitul unei nopți grele, trecute cu bine. Momentul era atât de minunat, încât aproape am uitat să-i răspund la fel.

Capitolul 6

Jolly rămase internată la Nightingale, timp de treizeci și șase de ore, după care căpătă încă două nopți libere. Colegele ei de generație începură să-mi vorbească, în loc să mă bârfească. Astfel că, la masa personalului de noapte, primeam o informare mult mai completă, asupra celor ce se petreceau în spital, decât mi-ar fi putut furniza Parsons.

Una dintre colegele lui Jolly era, pentru moment, ajutoarea asistentei de noapte și fusese de față atunci când Liz o convinsese pe intendentă să ne-o trimită ca zilier, neglijând formalitatea de se consulta în prealabil cu asistenta secției. A doua zi, intendenta ne convocă pe toate. Maggie MacDonald făcuse un scandal monstru la asistenta șefă, zicând că, dacă cei de la birou aveau de gând să conducă secția, nu mai era nevoie de ea. Asta fu suficient pentru „cea mai strălucită asistentă" din univers! Un iubit bine situat putea fi util, dar nici măcar el nu avea ce face dacă toate surorile din spital se coalizau împotriva ta.

Aproape că-mi era milă de Liz.

– Poate c-a avut intenții bune.

– Poate, replică neclintită fata, dar ea știe, intendenta știe, MacDonald știe, până și asistenta șefă știe, că cei de la birouri n-ar fi încercat asemenea scamatorie cu o absolventă de-a noastră. De acum, nu vor mai îndrăzni așa ceva nici cu cele provenite de la Sf. Benedict.

Asta explica reducerea apelurilor nocturne, ale lui Liz, la un număr rezonabil.

Revelațiile mă făcură inconfortabil de conștientă de egoismul propriu, iar apoi mă îndemnară să mă întreb cât, din rezerva asistentei MacDonald față de mine, era profesionalism și cât protecție defensivă în fața unui străin. Așa că, am încercat să mă apropii de ea. Nu mi-a răspuns oferindu-se să-mi povestească viața, dar nici nu m-a îndepărtat.

Cel care a spart gheața între noi a fost domnul Worstley, pentru că amândouă preferam să îngrijim pe cei cu adevărat bolnavi. Am schimbat opinii despre stimulatoarele cardiace, medicamente anticoagulante, noul E.K.G., inimi artificiale, rinichi mecanici și transplanturi de inimă. Ea era în favoarea transplantului. Eu nu eram sigură. Mă întrebă:

– De când ai revenit, ai ajuns pe la secția Cooper?

–Nu. De ce, soră? Cooper nu mai este secție de urmărire?

–Nu, de când au mutat-o în aripă. Acum se ocupă cu neurochirurgia pentru bărbați și femei. Toți cei cu lovituri la cap, inconștienți pe diverse perioade de timp. Zile, săptămâni, luni, sau chiar ani. Du-te, cândva, să vezi secția. Cred că toată lumea ar trebui s-o facă, iar după aceea vei înțelege de ce.

Domnul Worstley rămase sub supraveghere nouă nopți. Era un pacient bun, dar vârsta, obezitatea, anii de sedentarism și regimul alimentar impropriu, se coalizaseră împotriva lui. De încă două ori spre dimineață și o dată ziua fusese gata să moară. Îl salvase, în primul rând, voința. Pe când zăcea, ca o morsă cu vene albăstrii, proaspăt bărbierit, sub cortul transparent, îl auzeam adesea mormăind: „Am să-i vin eu de hac!"

Într-o asemenea ocazie fusese auzit și de Joel. Acesta mă privise pe deasupra acoperișului incintei și zâmbise. Mai târziu, comentase:

– Băiatul va fi teribil de dezamăgit, dacă Moartea va câștiga de astă dată.

– Crezi?

Era foarte obosit. Prea extenuat pentru prefăcătorii.

– Depinde de cantitatea lui de curaj. Dacă durează suficient, în cele din urmă rezerva se va termina. Când va ajunge la fundul sacului, va muri. Căscă. Sper doar că n-a ajuns încă, doamnă Holtsmoor. Îmi place moșul și mă dau în vânt după perseverența lui.

Domnul Worstley avusese o influență la fel de fastă și asupra relației dintre mine și Joel. Îi transformase, pe doctorul Cousins și pe medicul de familie, în adevărați prieteni. Mă pasiona să-i urmăresc la lucru și au câștigat mult în ochii mei. După ce a lucrat șaisprezece ore și e rechemat iar și iar, orice individ își dezvăluie adevăratele calități umane și profesionale – sau lipsa lor. Singura slăbiciune a medicului de familie era sinceritatea revoltătoare. Micul irlandez rămânea mereu vorbitorul repezit și medicul îndatoritor și foarte competent. Cu cât mai târziu, cu atât era mai bună dispoziția lui Joel și purtarea mai naturală. Reușea să rămână elegant chiar

atunci când trăgea pantalonii și halatul alb peste pijama, care, spre marea încântare a lui Parsons, se dovedea a fi la fel de „ultimul răcnet" ca și vestele. Pe mine mă impresionau cunoștințele lui medicale. Fusesem convinsă că era priceput în meserie, dar să-l vezi în acțiune era o încântare.

Doamna Worstley sosise de la Leeds și își petrecea zilele în secție și nopțile în apartamentul nepotului. I se oferise un pat de spital, dar preferase apartamentul.

– Este aproape, dragă, mi se confesase ea, și-mi găsesc o ocupație, făcându-i ordine lui George. E o nenorocire! Știi cum sunt bărbații, iar George al nostru e obișnuit să-i port de grijă.

George preluase tura de noapte și apărea în fiecare seară, după terminarea programului de școală. Și lui i se oferise un pat în spital, dar refuzase în favoarea canapelei din sala de așteptare.

Au trecut câteva nopți înainte ca unchiul să devină suficient de lucid, cât să înțeleagă situația.

– N-am murit încă, băiete, așa că poți renunța la mutra aia de îngropăciune și, fiindcă nu-mi plac vulturii care se adună deasupra victimei, ai face mai bine să te duci acasă, cu mătușa Clara, să dormi o noapte ca oamenii.

– Și să pierd minunatele gustări și grija cu care mă învelesc fetele astea frumoase? Nu prea cred!

– Așa deci? Domnul Worstley clipi complice spre mine. Întâmplător, le-am observat și eu.

– Întâmplător?

Domnul Worstley era încântat și profund mișcat.

– Mi-a fost ca un fiu, spuse el, când am rămas singuri, și nimeni n-ar putea dori unul mai afectuos. Un băiat pe cinste.

În stilul caracteristic secțiilor de spital, William și Mary trecu, de la plictiseala relativă, la o activitate susținută, mai ales în prima jumătate a nopților. O groază de convalescenți fuseseră externați și înlocuiți cu pacienți subacuți, dintre care patru erau practic cazuri acute, dar fuseseră aduși la noi pentru a face loc altora, mai bolnavi. Asta în ce privea medicina internă. Pe altă parte – inevitabil, ar spune cei obișnuiți cu viața de spital – chirurgia ne trimisese, cu promptitudine, un stol de pacienți în stadiu postoperator, necesitând pansamente nocturne și tratament. Acestea erau, în majoritate, cazuri prea complicate pentru nivelul actual de pregătire al lui Parsons, așa că preluă ea, în întregime, sarcina de a se ocupa de bunăstarea lui George.

Cum se întâmplă de obicei, acesta fusese adoptat, atât de către pacienți cât și de către personal și devenise „George" pentru toată lumea, cu excepția asistentei, a lui Joel și a doctorului Vint, profesorul de cardiologie.

Într-o seară, după raport, asistenta îmi spuse că, pentru ea, chiriașul nostru constituia o nelămurire.

– Pare un băiețel drăguț, dar nu reușesc să discut cu el. Tu, cum procedezi, de te descurci așa de bine?

– Noaptea, ne întâlnim mult mai des. Ăsta este tot secretul.

Răsuci argumentul pe toate fețele.

– Desigur, personalul din tura de noapte se apropie mult mai ușor de pacienți și rudele acestora. Da. Asta vă conferă un avantaj. Un altul provine din faptul că ești o extrovertită. Mi-ar fi plăcut, să fiu și eu. Spune-mi, despre ce vorbește? Despre muncă? Trebuie să-mi fac datoria față de el. Se află în sala de așteptare, acum?

– Da. Corectează niște teze.

– Să aduc vorba despre munca lui? Sau are vreun hobby, de care m-aș putea arăta interesată?

Am privit-o cu atenție. Era extrem de serioasă.

– Îi place muzica. A studiat orga, dar s-a specializat și în istorie. Mi-a spus, dar am uitat ce perioadă îl interează.

Se înseninã.

– L-aș putea întreba.

Parsons trecea cu prima tură de ceai. La întoarcere se opri lângă birou. Tocmai sortam fișele celor de care urma să mă ocup în tură.

– Când m-oi despărți de Henry, m-aș putea înscrie în clubul dumneavoastră, al inimilor singuratice, șefa?

Uitasem că prinsese deja meșteșugul surorilor de noapte, de a citi pe buze.

– Vei avea nevoie de așa ceva tot atât cât îmi lipsește mie o lovitură în cap. Și, când eram junioară, Parsons, iar surorile mai vechi discutau în prezența mea, mă uitam în altă parte.

Râsul ei strâmb țâșni ca un strănut.

– Aș putea paria! Auzul dumneavoastră este mult mai fin ca al meu. Erați menită să deveniți câine de vânătoare. Ați apucat să aruncați vreo privire la cantitatea de fluide ingerate de doamna Trotter?

– Nu. Am scormonit în teancurile de formulare, în căutarea graficului. De ce?

– Pe cel din oficiu s-a făcut o greșeală, zise privindu-mi peste umăr. Și aici. Vedeți? A rămas în urmă cu o jumătate de litru, azi.

– Așa este. Am modificat înregistrările. Deșteaptă fată!

– Nu sunt numai o figură frumușică, șefa. Plecă, legănându-și șoldurile în semn de alint.

Nu-i lipsea nici tactul. Pălăvrăgea mult mai puțin despre Henry Kirby, decât obișnuia s-o facă, mai înainte, pe seama lui Nigel și a predecesorilor.

În dimineața aceea, George mă conduse acasă cu mașina. Marcy rămase îngrozită.

– „Domnul, cel blond", te-a adus cu mașina? Dimensiunile dezamăgirii ei nu puteau fi descrise. Îmi arătă că mamele care stăteau de vorbă cu învățătoarele erau, deja, suficient de jenante; cele care fraternizau cu "domnii", erau adevărate dezastre, din punct de vedere social. Îl etichetase pe George, împreună cu ceilalți doi învățători, pe care reușise să-i cunoască până acum. „Domnul cel roșcat" și „Domnul cu chelie".

A doua zi, George mă aștepta iar, la volan, lângă intrarea secundară a aripii. Am ezitat puțin. Oferta îmi economisea timp și efort. Întrucât eram foarte ocupați, raportul durase mai mult și, în consecință, fereastra dintre opt și nouă intrase la apă.

M-a întrebat de ce ezitasem.

– Conducerea interzice?

– Conducerii nu-i pasă. Marcyei, însă …

– Copiii pot fi teribil de posesivi, râse el. Și conservatori. Eu, aproape am murit de rușine, într-o vară, fiindcă mama era foarte subțirică și purta o pălărie roz, de pai. Toate celelalte mame purtau basmale și arătau ca niște damigene. Doamne, cât am mai suferit! Intră pe Anchor Lane. Ce părere ai despre bătrân, în dimineața asta? Părerea dumitale, vreau să spun. Nu versiunea oficială de genul: „bine, în circumstanțele date".

Înainte de a răspunde, l-am privit. În lumina puternică a zilei, deocamdată senine, de martie, părea să aibă nevoie de cel puțin o lună de somn, o vacanță și o bucătăreasă bună.

– Cred că se simte mai bine. Pe la trei, când l-am văzut dormind, părea că începe să-și revină. Dacă o ține tot așa, va scăpa de monitorizare în patruzeci și opt de ore.

– Mulțumesc foarte mult. Se opri la numărul 111. Poate că n-ai să crezi, dragă doamnă Holtsmoor, dar fără dumneata nu știu cum m-aș fi descurcat. Ne vedem deseară.

I-am urmărit ceafa, prin parbriz, pe când se îndepărta, apoi am intrat, gânditoare. Marcy se găsea în curtea din spate, cu Dusty, așa că n-a auzit mașina. Ann era în hol, cu o scrisoare în mână și o expresie de speranță în ochi.

– Te-a adus din nou profesorul? Ce drăguț!

M-am dus după Marcy, abia așteptând obișnuita, de acum, întâlnire de dimineață. Pe când scăpam de uniformă și mă schimbam, Ann apăru din nou.

– Pot să-ți dau scrisoarea, acum?

Era de la Helen. Am lăsat-o, nedeschisă, pe noptieră.

– Mă voi ocupa de ea mai târziu.

Marcy avea problemele ei. În drum spre școală, am întrebat-o dacă acea Lyn Evans renunțase s-o mai ciupească.

– Îhî. Radia. Am făcut cum mi-ai spus, mami, când Lyn m-a ciupit, am ciupit-o și eu, cât am putut de tare. A țipat! Și, pe urmă, m-a lăsat în pace.

– Foarte bine. Dar tu, ai mai chițăit?

– Nu, răspunse Marcy. Sunt mult mai grăsuță ca ea, așa că nu prea m-a durut.

Încă mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine s-o învăț pe Marcy să întoarcă și celălalt obraz, în loc să se răzbune, când Ann veni să afle ce-mi scrisese Helen.

– Victor o duce la Majorca. Pleacă duminică. Ar vrea ca, la întoarcere, eu și Marcy să mergem în vacanță la conac.

– Dacă te duci, va încerca iar să te convingă să rămâi.

– Știu. Dar e mama lui Marcus și va trebui să mergem. Mă bucur că suntem din nou în relații bune. Urăsc certurile.

– Ca oricine. Apoi, Ann devie de la subiect. Pippa, acel George Duggan … este căsătorit?

Știam ce va urma și nu m-am înșelat. I-am promis să mă gândesc la sfatul pe care mi-l dăduse, de a mă recăsători, singura metodă de a-i închide gura. Eram foarte somnoroasă.

Prognoza mea se dovedi cu o zi prea scurtă. A treia seară, când Parsons și cu mine am preluat schimbul, am găsit monitorul deconectat, paravanul de la ușa domnului Worstley lipsă și, înăuntru, pe doamna Worstley, croșetând.

La miezul nopții, Parsons se văicări:

– Îmi lipsește drăgălașul!

Și eu îi simțeam lipsa.

– Asistenta l-a trimis acasă, mai devreme. Săracul, probabil că uitase cum arată un pat. Mă privi printre gene. Pariez că i-ar plăcea să vă revadă, doamnă Holtsmoor. I-ați căzut cu tronc. Sau n-ați observat?

Sosirea întârziată, la vizită, a doctorului Cousins mă împiedică să răspund.

– Ăsta da zâmbet, în întâmpinarea unui om ostenit! Spune-mi, doamnă Holtsmoor, soacra dumitale a revenit din Irlanda?

– Sussex, doctore. Și să știți că cei de la secția Luke vă așteaptă pentru o puncție lombară.

– Chiar așa? Dumnezeu să ne apere, nu există liniște pentru cei buni. Înainte de a te lăsa, sedusă și abandonată, spune-mi, ce cazuri sunt de competența mea?

Devenisem doamna Holtsmoor, pentru aproape toată lumea. Până atunci, nu-mi dădusem seama, iar apoi nu mi-am putut aminti cine și când îmi spusese așa prima dată. Îmi convenea. Îmi păcea numele dobândit prin căsătorie, dar crezusem că va constitui un dezavantaj la muncă.

Dimineața, nu eram pregătită să-l găsesc iar pe George, așteptându-mă la volan. Și totuși, era acolo.

– Cum se mai simte bătrânul?

I-am spus. Apoi am continuat:

– Foarte amabil din partea ta, George, dar nu trebuia.

– Poate, pentru tine. Nu și pentru mine.

Ann tocmai lua sticlele de lapte. Le ciocni, mimând clopoțeii de nuntă și își petrecu weekendul predicându-mi despre avantajele căsătoriei și datoria pe care o aveam față de Marcy.

– Fiecare copil are nevoie de tată, dragă. Îmi pare rău dacă te deranjează, dar trebuie spus.

– E diferență mare între părintele natural și unul vitreg, Annie.

– Nu, dacă-i omul potrivit!

– Și ești convinsă că George este?

– Pippa, draga mea, nu-ncerca să mă încurci! De unde vrei să știu, atâta vreme cât nu-l cunosc? Eu te văd pe tine și constat că de ani de zile n-ai mai fost așa de fericită. Dacă el este „de vină", măcar recunoaște.

Am promis din nou să fac întocnai și am înlăturat iar gândul. Joia următoare, urma să fie ultima pentru Parsons, la William și Mary, deoarece ieșea din tura de noapte.

Miercuri, asistenta îmi ceru un raport confidențial asupra activității ei.

– Nu-mi puteam dori o stagiară mai bună. Blândă, săritoare, muncitoare.

– De acord, deși, între noi fie vorba, la început n-am fost deloc mulțumită de prezența ei. Este atât de atrăgătoare, încât am crezut că vom fi asaltați de studenți. N-ai avut asemenea necazuri?

– Nici vorbă. Poate c-o fi o bombă sexy în afara programului, dar aici a s-a purtat foarte reținut. Risca să fie înlăturată, sau să provoace alungarea vreunui „prieten".

– S-ar fi putut întâmpla una ca asta, aici? fu curioasă asistenta.

– Da, cu siguranță. După spusele ei, cea care conduce programul de instruire insistă, în prelegerea finală, că orice raport privind o purtare nelalocul ei, se soldează cu pierderea locului la Sf. Martha. La a doua abatere este eliminată de la curs. Iar decanul nu prea dă o a doua șansă.

– Este mai aspru cu băieții? Pusese întrebarea ca pentru a-și satisface convingerile și a-și domoli instinctele.

– Cu siguranță.

– Aici, zise ea, sunt mult mai mulți studenți decât la Sf. Benedict. Și acolo disciplina era strictă, dar problema mai puțin acută, fetele fiind mult mai numeroase. Care este proporția, aici?

– Cam trei medicinișți pentru o asistentă. Unii dintre ei sunt fete, dar trebuie să adăugăm – cât să spunem – cam nouăzeci de medici stagiari? Plus cei de la post-universitare. S-ar putea ajunge chiar la patru la unu.

– Nici o mirare că aveți așa de multe căsătorii între colegi.

Găseam preocuparea destul de relevantă și foarte normală. La vârsta ei, majoritatea tinerelor nemăritate începea să brodeze pe marginea subiectului. Deși nu drăguță, era destul de atrăgătoare, iar părul castaniu-roșcat era minunat. Fiind foarte subțire, uniforma o avantaja, accentuându-i rotunjimile. Eram complet neștiutoare în privința gustului ei, căci nu o văzusem niciodată îmbrăcată altfel. Nu discutasem niciodată despre bărbați, dar nici nu era necesar, ca să-mi dau seama că dovedea un interes normal pentru problemă.

În ziua aceea, lucra în schimbul de după-amiază, de la 3 la 10 și era încă la birou când Joel intră, părând supărat.

– Ai milă, Doamne! Am uitat că se oferise să revină! Să mă-nvăț minte să mai pălăvrăgesc! Îi ieși în întâmpinare, de parcă ar fi fost o întâlnire în societate. Eram uimită. Să fi fost Liz în pericol? Apoi, sprânceana stângă a lui MacDonald mă convocă. Poate că-ți mai aduci aminte, ti-am spus că ar trebui să vezi secția Cooper? Cum eu tot trebuie să stau până la zece, iar secția este din nou liniștită, domnul doctor Kirby s-a oferit cu amabilitate să te conducă.

În micul lift rapid, rezervat personalului, m-a întrebat:

– Ce ți-a spus asistenta, despre Cooper?

– Că-i secție mixtă de neurochirurgie, numai pentru comatoși.

– Îhî. Nu-mi mai aduc aminte. În stagiu, ai trecut și pe la Stanley Mayhew?

Era fosta secție de chirurgie craniană.

– Am fost, timp de o lună, la sfârșitul anului doi sau începutul anului trei. Nu știu exact. Tu tocmai erai în circuitul mediu.

– Trebuie să te pun în gardă, Cooper este o noutate. S-ar putea să te impresioneze.

– Mulțumesc pentru avertisment. I-am privit figura și am renunțat să-i mai pomenesc de cele trei luni petrecute la Urgență-Accidente. Plămânul artificial este bun la ceva?

– Mare ajutor, deși majoritatea celor pe care-i vei vedea n-au ajuns până acolo. Dacă se poate justifica undeva folosirea lui, … Se întrerupse, cu mâna pe clanță. Acum, toți sunt ținuți dezbrăcați, acoperiți cu un singur cearșaf, deoarece au temperatură. În secție este răcoare din pricina aerului condiționat.

Nu curentul de aer rece care circula prin secție mi-a înghețat sângele în vene. Nici o asemănare cu Urgențe-Accidente, cu Stanley Mayhew, sau cu oricare altă secție.

Sora de serviciu ne conduse întâi în rezerva destinată bărbaților. Existau trei paturi pe o latură și patru pe cealaltă. În spațiul liber, un bebeluș stătea într-un pătuț suspendat, acoperit cu un cort transparent cu atmosferă îmbogățită în oxigen. Era inconștient, avea ochii închiși și aspectul unei păpuși atârnate într-o pungă de plastic, într-un magazin de jucării, de coșmar.

– Se afla în brațele mamei, pe scaunul din față al unei mașini. Automobilul era dotat cu centuri de siguranță, dar nici mama, nici tatăl, nu s-au ostenit să le folosească. Ea a zburat prin parbriz și a murit instantaneu. Soțul a reușit să ajungă până la Terapie Intensivă, dar a murit înainte de a fi repartizat într-o rezervă. Vocea și fața lui Joel erau complet lipsite de expresie. Copilul a scăpat de sticla spartă și a aterizat, pe peluza de alături, în cap. Gura mi se uscase.

– Acum cât timp?

– Șapte săptămâni.

Toate paturile erau din oțel, vopsite în negru, cu marginile de protecție ridicate și fixate. Cearșafurile și pernele erau imaculate. Pacienții erau bărbieriți, iar părul le era tuns cu grijă acolo unde le acoperea rănile. Doi dintre ei erau adolescenți, iar ceilalți nu aveau mai mult de treizeci de ani. Unii stăteau cu ochii deschiși, dar nu-și întorceau capetele, iar atunci când ne opream lângă paturi, păreau să privească prin noi. Joel murmură:

– Vederea funcționează. Creierul, însă, e scos din priză.

Era o secție micuță. Totuși, mi s-a părut că străbătusem mile întregi, în tăcerea copleșitoare și mirosul dulceag, de iad aseptic.

La capătul culoarului, sora spuse:

– Acum fetele, doctore Kirby?

El ezită, apoi se întoarse spre mine.

– N-am uitat că ai un copil mic. Fiica doamnei Holtsmoor are cinci ani, explică el. Da, să continuăm, vă rog.

Alte paturi metalice. Aceleași protecții ridicate. Peste tot, dovezi de grijă constantă, devoțiune și muncă intensă a personalului medical. Și patru fetițe, între patru și nouă ani, zăcând inconștiente și nemișcate, ca niște păpuși zdrențuite. A cincea fetiță avea numai doi anișori și se zbenguia prin pătuț, emițând sunete incoerente. Ne văzu și ne zâmbi. Joel o mângâie.

– Cum o mai duce prietena mea favorită, Penny? Copila începu să gungurească.

Aș fi vrut să aflu mai multe, dar îmi era teamă să nu-mi tremure vocea. I-am făcut cu mâna și a încercat să-mi răspundă. N-a reușit, dar a fost o tentativă clară.

Singurul adult era o fată de douăzeci și trei de ani, brunetă și frumoasă. Scâncea ca un sugar, până ce Joel spuse, „În regulă, drăguțo, totul e în regulă." Ne privi fix, cu ochii ei căprui. De îndată ce plecarăm, începu să scâncească din nou. Sora remarcă faptul că auzul era simțul care se pierdea ultimul și revenea primul.

– Am mari speranțe cu Maureen, adăugă ea.

– Toți cei pe care i-ai văzut, interveni Joel, sunt victime ale accidentelor de circulație și, în optzeci la sută dintre cazuri, șoferii erau sub influența alcoolului.

Am reușit doar să îngaim:

– Vă mulțumesc, soră. Așteptând liftul, am adăugat: Cum rezistă? Spre rușinea mea, cred că n-aș fi în stare.

– Asistenta șefă are foarte multă grijă la selectarea celor care lucrează în secția Cooper. Spune că cele care rezistă suficient, sfârșesc prin a o îndrăgi. La început, toate se simt ca tine, acum. Deschise ușile liftului. Am înregistrat și câteva succese. De exemplu, Penny. A fost inconștientă mai multe luni și, cu doar câteva săptămâni în urmă, prognozele erau sumbre. Acum, își va reveni.

– Da, da. Dar ceilalți? am simțit nevoia să întreb.

– Legume umane. Ridică din umeri, împovărat. N-are rost să evităm termenul. Asta sunt și, pe cât se pare, vor rămâne. Îi salvăm pentru că trebuie. Asta ne este menirea.

– E corect?

– Numai Dumnezeu poate decide. Eu îmi împlinesc datoria cum am învățat. Nu știu dacă fac bine. Dar știu că există momente în care îmi piere toată pofta de viață. Ca acum.

Liftul se opri la etajul nouă. Am coborât și el a urcat mai departe, spre secția Luke. N-am mai scos nici o vorbă. Ne lipseau cuvintele.

Capitolul 7

O cunoșteam pe sora de noapte de la Cooper și uneori stătusem la masă, una lângă cealaltă. Conversația nu depășise niciodată nivelul politeților uzuale. O chema Mary Rose, provenea din Indiile de Vest și absolvise cu câțiva ani după mine.

Masa pentru începătoare era servită între douăsprezece și unu noaptea. Surorilor principale la venea rândul între unu și două. În intervalul respectiv, aveam dreptul la patruzeci și cinci de minute și atunci când am ajuns la cantină, în noaptea aceea, Rose era deja la felul doi.

M-am servit la tejghea și mi-am tras un scaun lângă ea.

– De câtă vreme ești la Cooper?

– Noaptea, de opt luni. De zi, am lucrat tot anul trecut. Pe când era amplasată în vechea clădire. După ce s-a mutat, a apărut postul de soră principală pe tura de noapte.

– Justificat. La întoarcerea în secția William și Mary, eram tentată să predau legitimația. Prin comparație cu tine, eu nu fac nimic.

– La voi este altfel. Avea o voce groasă dar plăcută, armonioasă și vorbise de parcă ar fi enunțat un adevăr prea evident pentru a mai constitui o impolitețe. Voi nu sunteți obligate să luați în serios meseria. Nu mă plâng. Îmi place.

– O singură vizită a fost suficientă să mă conving. Am sorbit din ceai. Sunt impresionată.

– A fost vizibil. Nu știam că ai o fetiță. Ce faci cu ea, când ești de serviciu?

– Locuim împreună cu niște rude foarte săritoare. Am scos fotografia Marcyei din buzunarul uniformei. Iat-o. A început să meargă la școală și doarme ca un buștean, așa că nu-mi prea simte lipsa.

– Foarte simpatică, Holtsmoor! Băieţelul soră-mi are părul la fel de cârlionţat. Are numai un an, iar mama lui este în încurcătură, deoarece soţul este încă student la drept. Şi, spre deosebire de tine, trebuie să lucreze. Au nevoie de bani. O admiram, aşa că n-am reacţionat. S-a ridicat de la masă. În camera mea, am o poză cu nepoţelul. Mâine sunt liberă. Am să ţi-o arăt duminică noaptea.

– Mi-ar face mare plăcere, dar luni. Duminică sunt eu liberă.

– Chiar aşa! Eşti liberă în fiecare weekend. Ce baftă!

Mi-am amintit cele patru fetiţe nemişcate, ca nişte păpuşi dezarticulate.

– Da. Da. Distracţie plăcută în libere!

– Desigur.

Asistenta de la William şi Mary ar fi trebuit să fie prezentă până la ora nouă, în acea noapte de miercuri. Când am ajuns, sora principală de zi aştepta cu raportul.

– Singurică, astă seară, doamnă Holtsmoor?

În acelaşi moment, Parsons intră ca o furtună şi, din uşă, aruncă şorţul curat, apretat pe măsuţa din vestiar.

– Scuzaţi-mă! Am întârziat la apel şi a trebuit să mă duc la birouri. M-am trezit devreme, dar scuterul meu a sucombat în faţa parlamentului şi a durat o groază până să găsesc un taxi! Şi m-a şi costat!

Sora principală de zi era mofluză.

– Când vei termina povestea vieţii, Parsons, să ştii că sunt gata.

– Iertaţi-mă soră Grey. Parsons se aşează, îşi netezi şorţul şi îşi împleti degetele în poală.

În mod normal, Grey nu se purta ca o murătură. Am întrebat-o ce se întâmplase cu asistenta.

– N-ar fi trebuit să fii liberă astă seară?

– Ba da, însă nu m-a deranjat să fac schimb, întrucât nu aveam nici un program, iar asistenta a avut o problemă în familie. N-aveam habar că are familie la Londra. Tu ştiai?

– Nu.

– Se pare că are o mulţime de fraţi în sindicate, pe undeva. Este vreo grevă în derulare?

– Nu cred.

– Nimeni nu demonstra în Trafalgar Square, adineauri, interveni Parsons, dorind să fie de folos.

– N-am sugerat că ar fi plecat să-și scoată frații pe cauțiune, soră Parsons!

Cealaltă luă o atitudine umilă, pentru a demonstra că-și cunoștea lungul nasului.

– La vremea ceaiului, doi dintre frații ei au chemat-o la intrare. Asistenta a coborât, apoi a revenit și m-a rugat să facem schimb. Deoarece era liniște și venise vremea vizitelor de seară, mă așteptam la plictiseală. Hm! Ghici cine și-a făcut apariția, acum douăzeci de minute? Doctorul Lawson.

– Profesorul de la ftiziologie?

– Ca să-l citez pe doctorul Cousins, „nici mai mult nici mai puțin, decât el însuși"! I-am comunicat doctorului Cousins părerea mea despre aducerea profesorului, exact atunci când vizitatori de seară începuseră să sosească. După el, era normal ca omul să se intereseze de soarta celor cu pneumonie. Sigur că-l îngrijorau! Și medicul șef al aripii era îngrijorat! Și eu! La fel vei simți și tu! Cine n-ar fi, cu cele trei bătrâne, bolnave de pneumonie, semicomatoase, sosite deodată? Le-am trecut pe doze masive de antibiotic și una dintre ele a început deja să miște. Își vor reveni toate, dar, când au fost aduse, semănau cu gresia de la morgă. N-ar fi fost prea rău, chiar cu vizita doctorului Lawson, dacă asistenta n-ar fi lipsit tocmai azi, când Brecklehurst este supraveghetoare a turei de noapte. Poți crede așa ceva? Femeia aia m-a sunat de două ori în ultimele trei minute! Nu înțeleg cum poate crede că scriu raportul și pălăvrăgesc cu ea, în același timp! Dar asta nu-ți dă decât o idee vagă. Să trecem la treabă. William, rezerva principală, patul nr.1, domnul Hurst …

Femeile cu pneumonie erau în incinte de oxigenare, în rezerva principală, Mary. Cu ele mi-am început primul rond. Două dormeau agitat, însă respirația li se ameliorase. Cea de-a treia, doamna Clive, era trează, coerentă și avea chef de vorbă.

– M-am căptușit cu gripa asta, care bântuie prin cartier. Am încercat să n-o bag în seamă – nu-i prea ușor să te descurci de una singură, nu-i așa, dragă? Așa că, în dimineața asta – se opri să-și tragă sufletul – asistenta de cartier a zis că va trebui să mă internez. N-am vrut să vin, dragă – nu din cauza spitalului – dar nu voiam să plec de acasă. Nu e vorba doar de faptul că-mi place să stau printre lucrurile mele – este din cauza lui Alec! Mă înspăimântă gândul de a mă despărți de el.

În registrul de internări, era descrisă drept văduvă, fără copii, în vârstă de șaizeci și opt de ani. Lăsând deoparte pneumonia, mie îmi părea mai degrabă de șaptezeci și opt. Dacă exista o greșeală, atunci puteau fi mai multe.

– Cine este Alec, doamnă Clive?

– Motanul meu, dragă! Sigur, a trebuit să-l castrez, dar e atât de singuratic! Îl am de zece – nu, mint – de nouă ani și nu știu cum se va descurca fără mine. Va tânji, sunt convinsă; îi cunosc reacțiile – începuse să plângă încetișor – va fi la fel de necăjit ca mine. Asistenta zicea că-i va ruga pe vecini să aibă grijă de el, dar ei sunt tineri – tinerii uită – of, dragă. Vreau să mă duc acasă, la Alec al meu.

Nefericirea ei era reală și-i făcea rău.

– Doamnă Clive, vecinii dumneavoastră au telefon? Da? Splendid. Pot să-i sun ca să mă interesez de soarta lui Alec.

Aveam mâinile pe mânerele incintei, iar ea mi le-a prins prin materialul străveziu.

– O, soră, ați putea? V-aș rămâne îndatorată. N-aș putea dormi, fără să aflu vești.

– Voi suna. Permiteți-mi numai să vă ridic puțin. Trageți călcâiele. Așa. I-am potrivit pernele, i-am oferit un pahar cu apă și i-am explicat funcționarea sistemului de alarmă. Butonul acesta, de pe tăblia patului. I-am așezat degetul pe întrerupător. Dacă aveți nevoie de ceva, ajunge să apăsați. Nu veți auzi nici o sonerie, dar se va aprinde o lumină de semnalizare pe panoul din fața biroului, la capătul coridorului. Și va rămâne aprinsă până ce sora va veni și va întrerupe alarma de aici. În felul ăsta. Ați înțeles?

La capătul coridorului, Liz discuta cu Joel lângă ușa dublă. Era prea devreme pentru primul rond al șefei de tură, dar considerând că își începea inspecția de la noi și că Liz era de serviciu, m-am comportat ca și când aș fi avut de-a face cu intendenta.

– Bună seara.

– Bună soră, zise Joel, întrerupând conversația. Liz spuse:

– Nu-s încă pregătită să-ți primesc raportul. Voi începe de aici, având în vedere că sunteți asaltați de cazuri pulmonare, însă n-am terminat încă de vorbit cu doctorul Kirby.

Îmi cunoșteam locul și, oricum, voiam să dau acel telefon.

– Vă rog să mă scuzați. Dacă nu vă deranjează, am să dau un telefon, în numele unuia dintre pacienți.

Într-adevăr, în acea noapte Liz era șefă de tură. Nici un pacient din spital nu se putea întoarce în somn fără aprobarea ei. Îi ceru doctorului Kirby s-o scuze și-mi pretinse o explicație completă. O obținu. Și nu-i fu pe plac.

– Nimeni nu se poate aștepta ca spitalul să plătească pentru asemenea anchete, privind animalele de companie.

Joel îmi întinse o fisă.

– Să-i protejăm pe plătitorii de impozite.

Îmi răspunse o voce feminină.

– Motanul doamnei Clive? O duce de minune! A mâncat o conservă întreagă și lapte și copiii îl îngrijesc. Mereu ne-au bătut la cap să le luăm un pisoi, dar cine să-i poarte grija? Cum? Frumos, din partea mea? Ei bine, dragă, ce altceva să fac? Suntem vecine și e o femeie de treabă – cum o mai duce? Chiar așa? Arăta atât de rău, azi dimineață, când a luat-o salvarea.

Doamna Clive aproape izbucni în lacrimi.

– O conservă întreagă? Ca să vezi! Tuși. Trebuie să mă fac bine, trebuie. Să mă întorc acasă, la Alec al meu. Nu-l pot lăsa să se atașeze prea tare de vecini, nu-i așa?

În timpul inspecției foarte lungi și, ca să fiu cinstită, deosebit de meticuloase, Liz nu mai pomeni despre Alec.

– Tăioasă ca o lamă, sora aceea, remarcă domnul Worstley puțin mai târziu, și cât de mult și-a dat osteneala să te prindă cu ceva, drăguțo.

– Asta-i treaba ei, i-am răspuns potrivindu-i perna.

– Da. Dar și tu ți-o cunoști pe a ta.

– Mulțumesc.

– Nu trebuie să-mi mulțumești că spun adevărul. Își ridică mâneca de la pijama, să-i pot lua tensiunea. Dacă nu te-ai fi căsătorit, n-ai purta și dumneata uniforma albastră de asistentă?

– Posibil. I-am umflat manșonul. A așteptat până am dat drumul la aer și am lăsat deoparte stetoscopul.

– După ce-ți vei termina treaba, aici, te vor promova asistentă?

– Nu. Am pus aparatul la loc, în trusă.

– Din ce cauză? Mititica?

– Da. O asistentă își poate lua câteva ore libere, să rezolve probleme personale, dar nu-și poate părăsi secția mai multe zile sau săptămâni. Dacă Marcy se îmbolnăvește, ferească Dumnezeu – și ea va face bolile copilăriei – serviciul va trebui să se descurce fără mine. Surorile principale sunt necesare, dar nu indispensabile.

– Nu voi pretinde că greșești, drăguțo. Mă lăsă să-i scot ochelarii și să-i pun pe noptieră, în toc. Nu vei avea nevoie de slujbă, prea multă vreme. Te

vei căsători din nou. Își caută o poziție mai comodă. Băiatul acela, George, mai este pe aici? A plecat spunând că se va întoarce când vei fi terminat cu asistenta aia înțepată, dar, de fapt, n-a plecat. Dacă mai este pe aici, fii fată bună și gonește-l acasă, la mătușă-sa Clara. Pare foarte obosit și o să-ți dea bătaie de cap.

Parsons se afla pe coridor, completând graficele pentru fluidele ingerate de pacienții din rezervele mici.

– George al nostru? A plecat. Au plecat toți. Tocmai am stins lumina în sala de așteptare.

– Mulțumesc. M-am întors la domnul Worstley.

– Șefa! Parsons vârî capul pe ușă. Doctorul Cousins.

Pe când își scria observațiile de după vizită, i-am spus că doamna Clive îmi părea mult mai bătrână decât vârsta declarată.

– Mai este ceva de neînțeles, am adăugat. De ce a spus vecina, la telefon, că ambulanța a luat-o de dimineață?

– La douăsprezece și jumătate, mai precis.

– Dar a fost internată la noi abia la șase.

– Într-adevăr. Și dacă Joel Kirby nu s-ar fi milostivit s-o întinerească, dintr-o trăsătură de condei, cu zece ani, sărmana ar face încă naveta de la un spital la altul. Nu-ți poți închipui ce dificil este, pentru cei de la salvare, să găsească un loc pacienților trecuți de șaptezeci de ani. Celelalte două n-au avut probleme, doamna malteză având șaizeci, iar prietena ei doar cincizeci și nouă de ani, așa că Joel le-a putut primi fără să se certe, în prealabil, cu respectatul nostru medic șef.

– A făcut una ca asta, pentru doamna Clive?

– Atât el, cât și Brown, sunt obligați, în toate cazurile care ies din limitele prevăzute de planificatori. Pe ceilalți, îi pot interna fără aprobare. Altfel, trebuie aprobarea medicului șef sau a chirurgului șef, pe spital și, oricare ar fi sentimentele personale ale doctorului Bush – iar eu cred că-i de aceeași părere cu Kirby – este constrâns să se gândească la ce vor spune profesorii, dacă umple paturile unui spital universitar cu pacienți geriatrici. Situația nu este nouă. Pe vremea ta, probabil că era la fel.

– Cred că da. Atât doar că eu nu eram conștientă. După cum, în anul patru n-am fost în stare să acumulez experiență administrativă. Unii reușesc, alții nu. Doctore Cousins, cum rămâne cu „plămânaș„? Probabil că și-a dat seama ce vârstă are.

– Așa este.

– Și nu s-a supărat?

– Nu. Una e să faci reguli și cu totul alta să ai sub ochi un trup bătrân de bunicuță, luptând să respire, care, cu îngrijire corectă, ar putea scăpa. Lawson este om bun, iar Kirby s-a grăbit să-i amintească faptul că aveam loc liber. Clipi sub influența celor trei lumini de avertizare care se aprinseseră pe panou. Va trebui să-mi pun ochelari de protecție. Dacă vrei să pleci, termin singur.

– Mulțumesc, dacă sunteți sigur că nu aveți nevoie de mine. M-am ridicat.

Mi-a zâmbit șăgalnic.

– Nu-i corect să pui o asemenea întrebare unui bărbat cu jurământul lui Hipocrat tatuat pe piept.

Cele trei apeluri veneau din rezerva principală de la William și nu aveau drept cauză decât solicitări suplimentare de ceai fierbinte. În Mary, cele trei paciente cu pneumonie dormeau, însă prezența lor provoca neliniște celorlalte. Când m-am întors la birou, doctorul Cousins plecase, iar în locul lui își completa însemnările domnul Ross, stagiarul nostru de chirurgie. Era un tânăr pedant, la fel de priceput în specialitate, căruia îi lipsea însă farmecul înnăscut al irlandezului și obiceiul de a glumi cu tinerele surori, fără a le atinge măcar cu un deget. Doctorul Cousins era logodit cu o doctoriță de familie de la unul dintre spitalele londoneze. Se numea Teresa și terminase școala la Royal Free. Speram să fie măcar la fel de drăguță ca în poza pe care o păstra el în portofel. Brendan Cousins era unul dintre cei mai drăguți oameni pe care-i cunoscusem.

Până la miezul nopții, luminile de apel continuară să se aprindă cu regularitatea unor semafoare. Parsons veni să mă întrebe:

– Pot pleca la masă mai devreme? Stomacul mi s-a lipit de șira spinării. Adoptă o privire dușmănoasă. Nemernicul ăla de Henry m-a făcut să pierd și masa de seară!

Ce grozăvie! I-am spus să se ducă să-și refacă forțele. Abia ieșise, când telefonul începu să sune. Era doamna Worstley, foarte neliniștită. George nu ajunsese acasă.

– Ce-o fi făcând până la ora asta, dragă?

Fiind bărbat singur, în jur de treizeci de ani, îmi trecură prin minte mai multe explicații plauzibile. I le-am comunicat doar pe cele care mi-au părut mai rezonabile.

N-a fost mulțumită.

– Nu s-ar fi dus la prieteni, fără să mă anunțe, doamnă Holtsmoor. Îmi spune întotdeauna cam la ce oră va veni. Avea vocea înecată de lacrimi. Sunt atât de ingrijorată! N-ar trebui să sun la poliție, iubito? N-aș vrea s-o fac, fiindcă nu i-ar plăcea, dar speram să fie încă acolo.

– A plecat de aici … Am avut o idee. Așteptați, vă rog, doamnă Worstley. Am să verific dacă nu-i în sala de așteptare.

Până ce n-am ajuns în mijlocul sălii, nu l-am văzutpe George, adormit într-un fotoliu, cu spatele la ușă. Era clar că Parsons aruncase o privire în cameră și presupusese că nu era nimeni acolo. Nu l-am deșteptat și m-am grăbit să-i comunic descoperirea mătușii alarmate.

– Of, draga mea, sunt așa de bucuroasă! Sărmanul băiețel! Se referea la el de parcă ar fi avut treisprezece ani, nu treizeci și trei. Să-i spui că-l aștept. Mulțumesc, iubito!

Am verificat rapid starea pacientelor cu pneumonie, panoul de avertizare și abia apoi l-am bătut pe umăr pe George.

– Scoală băiete și du-te acasă! E trecut de miezul nopții și mătușa Clara se dă de ceasul morții! Se trezi greu, dar zâmbind.

– Tu ești! Credeam că visez, încă. Ce-i cu mătușa Clara? Că mi-am adus aminte, n-am apucat să-i spun noapte bună unchiului. A adormit?

– Ar fi de sperat, la ora asta, răspunse Joel din cadrul ușii. A cam trecut ora de vizită, domnule Duggan. Ai adormit?

– Cum se stinge o lumânare. Se ridică, continuând să zâmbească. Cel mai grozav pui de somn, în ultimul timp.

– Ți-ar prii nițeluș mai mult, bănuiesc, zise Joel făcându-i loc. Noapte bună domnule Duggan.

– Noapte bună, doctore – doamnă Holtsmoor. Dispăru înainte de a avea timp să-i explic ce era cu telefonul mătușii. I-am povestit pățania lui Joel. Acesta a zâmbit.

– Gata cu încântarea cvasi erotică ce-l cuprinde, probabil, de fiecare dată când este strunit.

– Îi este ca o mamă! Tonul meu fusese mai ascuțit decât aș fi dorit.

– Mi s-a spus că sunt mai multe feluri de complex oedipian, doamnă Holtsmoor, dar nefiind decât un amărât de internist, nu psihanalist, de unde să știu? Destul cu treaba asta. Am trecut să-ți dau de știre că doctorul Lawson a ajuns adineauri în clădirea veche. Dacă va veni și în aripa nouă, cu siguranță

că va trece și pe aici. Acum, eu urc la Luke și mă voi întoarce în douăzeci de minute, la vizită, pentru cazul că doctorul Lawson va suna mai devreme să-și anunțe sosirea.

– Mulțumesc pentru avertisment.

Nu răspunse. Se făcu doar nevăzut.

Nici o luminiță nu clipea pe panou, dar am făcut un nou rond. Tocmai terminam rezerva principală din William, când mi s-a părut că aud ușa de sticlă deschizându-se. Coridorul, ca și nișa biroului, erau pustii. M-am oprit în mijlocul culoarului. Poate că mi se păruse.

– Soră Parsons, rățușco!

Vocea aparținea doamnei Elvis din rezerva numărul doi, Mary.

– Ah, dumneavoastră sunteți! În lumina asta, uniforma dumneavoastră gri cu alb seamănă cu cea albastru cu alb a sorei Parsons și purtați bonete identice, cu fundele acelea mari, la spate. Foarte frumoase! Mă întrebam, rățușco, n-aș putea căpăta o picătură de lapte rece? Nu, nu fierbinte. Niciodată nu mi-a plăcut cald.

Îi luam paharul gol, când aș fi putut jura că am auzit din nou ușa. Și iar, nimeni pe culoar, dar am simțit miros de tutun. Fumatul era interzis pe coridor, însă era permis în sala de așteptare, iar George fuma. Am aruncat o privire înăuntru. Camera era goală. Am revenit pe culoar și am văzut că, de dincolo de ușa de sticlă, lumina se aprindea și se stingea, de parcă ar fi fost un neon pe cale să-și dea duhul.

Cei de la atelierul de reparații aveau echipă de noapte, așa că poate vreun electrician lucra pe hol. Gândul la un posibil intrus îmi trecu prin minte fugitiv. Căci, oricine ar fi fost, încerca să atragă atenția asupra sa. M-am apropiat de ușa de sticlă, privind în urmă spre panoul de avertizare. Nici o alarmă pe panou, iar lumina de afară se stinse din nou. Am deschis ușa.

Trecuse multă vreme de când nu mai fusesem îmbrățișată și sărutată cu asemenea pasiune.

– Dulceață, îmi pare așa rău pentru aseară … Doamne! Am sărutat pe altcineva! Tânărul uriaș, cu maxilarul pătrat ca al lui Joel, îmi dădu drumul, zgâindu-se la mine speriat. Îmi pare atât de rău – la dracu! Vine cineva!

Nu doar unul. De sus se auzeau pași, iar de jos, simultan, răsuna vocea bubuitoare a doctorului Lawson.

– Înăuntru, omule, repede! L-am împins pe tinerelul bine dezvoltat în debara și am închis ușa. Dacă nu era Henry Kirby, însemna că eu sunt mătușa Clara. Speram să aibă suficientă minte să nu iasă până nu-i voi da drumul.

Mi-am aranjat părul și am descoperit că-mi pierdusem boneta.

Joel fu cel care o ridică. Mi-o înmână, într-o tăcere de gheață, înainte de a călca țigareta pe jumătate fumată, care zăcea într-una din căldările pentru incendiu. Abia îmi pusesem boneta, că doctorul Lawson și Liz apărură pe scară.

– Nu există tratament mai bun împotriva bolilor de inimă decât urcatul pe scări, anunță doctorul, cu respirația întreruptă de efort. Ce-i cu mirosul ăsta? Îl adulmecă pe Joel. Încă n-ai renunțat la obicei? N-ai văzut destule cancere pulmonare?

– Suficiente cât să mă simt vinovat de fiecare dată când aprind o țigară, domnule.

– Cât de bine te înțeleg! Spurcat obicei, fără să mai pui la socoteală pericolul! Și eu încerc să-l înăbuș! Insuficientă voință!

– Nu pot să fiu de acord în chestiunea asta, domnule, replică Joel politicos, aruncând o privire spre ușa debaralei. Amabil din partea dumneavoastră să vă deranjați până aici, atât de târziu.

– Mi-am spus că n-ar fi rău să trec să-i văd pe bătrânei. Cum o mai duc, soră? Oh! vechea mea prietenă, doamna Holtsmoor! Ce plăcere!

Pe când răspundeam la salut și-mi prezentam raportul, Joel privi din nou nimicitor spre ușa debaralei. Speram că numele celor prezenți nu-i provocaseră lui Henry un atac de cord. Ar fi trebuit să-l determine să nu se miște. Dacă nu, o mulțime de oameni aveau să pătimească.

Capitolul 8

Întoarcerea lui Parsons mă sperie cumplit. Trecu pe la birou, apoi țâșni pe coridor, de unde putea să supravegheze ambele rezerve principale, conform procedurii în asemenea ocazii. Joel își privi ceasul. Doctorul Lawson povestea o anecdotă …

– …a insistat să mă plimb cu avionul, tocmai în Bahamas, să-i ascult plămânii. Să facă apoplexie, când i-am spus că n-are nimic! Cică i-am irosit banii! I-am spus – el m-a făcut să pierd timp, mult mai prețios – să țină seama când îi voi trimite nota de plată! Nu mă așteptam s-o plătească! Și totuși, a făcut-o!

Imitam sunetele admirative emise de Liz, pe o tonalitate mai umilă, care să pună în evidență lipsa mea relativă de importanță și îmi doream să-i pot spune lui Joel că-și pierdea vremea. Eram convinsă că știe, ca oricine care avea cât de cât habar de programul nocturn, orele de masă ale personalului și când era cel mai probabil să fiu singură în secție. Henry Kirby greșise din cauză că era prea de curând venit. La Sf. Martha, studenții medicinești nu făceau tură de noapte decât în ultimul an.

Doctorul Lawson era gata să plece mai departe.

– Toate sunt cum nu se poate mai bune, doamnă Holtsmoor, mulțumesc, mulțumesc – după dumneata, domnișoară asistentă – vii Joel?

– Vă conduc până jos, domnule. Privi, peste capul meu, spre ușa debaralei. Am să revin.

Cum ieșiră, Parsons apăru din rezerva principală, Mary.

– Profesori, picând după miezul nopții! Pur și simplu, indecent!

Am tras-o după mine, pe coridor.

– Vrei să-mi faci un serviciu? Verifică indicațiile aparatelor la cele trei paciente din incintele oxigenate și rămâi acolo până vin și eu.

Ochii i se măriră.

– Tocmai le-am cocolit, șefa! Și ele și aparatele sunt în regulă!

– Totuși, vreau să le verifici din nou, acum! Sunt foarte serioasă, iubito! Chiar eram. Dacă apuca să-l zărească pe iubitul actual, iar adevărul avea să iasă la lumină, conducerea n-ar fi crezut niciodată ce se întâmplase în realitate. Și-ar fi închipuit imediat că încercam să-mi acopăr subalterna. Și brusc s-ar fi răspândit zvonuri despre desele lor întâlniri nocturne, ilegale. Oficial, trebuia să nu știu deloc ce-l apucase pe un tânăr student, total necunoscut, să mă sărute. Astfel trebuia să rămână lucrurile și nu prea aveam vreme. Liftul rapid se mișca foarte repede, într-adevăr.

– Nu-nțeleg, șefa …

– Nu contează. Tunde-o, fată!

– Am să verific aparatele, ridică ea din umeri.

Am urmărit panoul până ce a dispărut în rezervă și apoi am deschis ușa debaralei.

– Afară! Rapid! I-am indicat direcția cu degetul, peste umăr. Și nici un cuvânt, domnule Kirby!

Stătea pe raftul de sus al unei etajere, printre atele și piese de schimb. Sări jos, păstrând aspectul de tânăr urs koala, pe cale de a face depresie nervoasă.

– Nu știu ce aș putea spune …

– Nimic, băiete! Mișcă-te! L-am scos cu forța prin ușa de sticlă de la intrare. Coboară pe scară și dacă te întâlnești cu cineva spune că-ți cauți fratele. Inventează un motiv și nu mai adăuga nimic! Mă înțelegi?

– Sigur. Îmi întinse ambele mâini. Doamnă, îmi vine să vă sărut din nou.

– Nu-ți forța norocul, domnule Kirby. Am închis ușa și m-am alăturat lui Parsons.

– Am verificat și răsverificat. Totul este normal. Ce s-a întâmplat, șefa?

Am înclinat capul, ascultând un sunet imaginar.

– Tusea asta nu vine de la domnul Hurst, din rezerva principală, William? Ia vezi ce se petrece, cât timp eu continuu să iau pulsul celorlalți pacienți.

Privirile ei mărturiseau convingerea că una dintre noi își ieșise din minți, dar fiind o subalternă ascultătoare, făcu ce i se ceruse.

Domnul Hurst era un bărbat în vârstă cu bronșită recurentă, care se îmbolnăvea în fiecare iarnă. Fusese una dintre primele victime ale gripei ce se declanșase în zonă. Nu era foarte virulentă, însă, ca de obicei, îi afectase mai ales pe cei foarte tineri sau foarte bătrâni.

Ceva mai târziu, Parsons mă opri în fața uneia din rezervele mici.

– Mai poate căpăta niște sirop de tuse?

– Cine, doctorul Kirby?

– Nu șefa! Domnul Hurst!

– Bine. Am mers, împreună cu ea, până la dulapul cu medicamente. I-am dat flaconul și tocmai puneam cheia la loc, în buzunarul uniformei, când reapăru Joel.

Își făcu rondul obișnuit, verificând notițele pe care le făcuseră subalternii, mai devreme. Verificarea stagiarilor făcea parte din atribuțiile sale, după cum Liz se ocupa de surori.

– Asta-i tot?

– Da. Multumesc.

Își împinse scaunul înapoi și își împreună brațele pe piept.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar am senzația că ești cu adevărat convinsă că totul este în regulă, nu-i așa?

– Da.

– Și nu crezi că ar trebui să-mi explici de ce ai decis să scapi de bonetă și să ieși la o țigară?

– Nu.

Se încruntă.

– Cum dracu să accept asemenea răspunsuri?

Asta era treba lui, dar, având în vedere cele petrecute, nu-i puteam oferi explicații. Nu trebuia să-mi placă Joel, ca să refuz să fiu implicată în ceva care i-ar fi putut scurta cariera fratelui. Poziția actuală îmi permitea să mă prefac a nu fi văzut. Joel însă, o dată la curent cu faptele, n-ar fi putut. Dacă nu i-ar fi fost frate, probabil că l-ar fi beștelit pe loc și ar fi lăsat lucrurile așa. Pe Henry, însă, s-ar fi simțit obligat să-l ducă în fața decanului. Acesta credea în puterea exemplului. Ce exemplificare mai bună a imparțialității cu care conducea, decât exmatricularea fratelui medicului șef pe aripă? În orice universitate, asta ar fi putut provoca protestul colegilor. Dar la atât de căutata Facultate de Medicină, cu standarde de admitere așa exclusiviste, solidaritatea studenților era mult redusă.

– De ce nu ești cinstită? Duggan s-a întors să capete lămuriri despre mătușa Clara. Nu asta s-a petrecut?

– Îmi pare rău că gândești astfel.

– Îți pare rău! Își păstrase vocea în surdină, dar era vizibil supărat. Chiar asta sper! Nu numai că ai încălcat etica, dar te-ai dovedit criminal de iresponsabilă și, având în vedere bolnavii pe care-i ai în grijă astă seară, te-ai

purtat prostește! Poate că ești văduvă de prea mult timp, dar asta nu-i o scuză pentru purtarea de adolescentă obsedată de sex. N-ai decât să te ocupi de așa cava cât vrei de mult – dar pentru numele Domnului – fă-o în afara spitalului!

– Mulțumesc, așa voi face. Stăteam cu mâinile împreunate în poală. Răspunsul îl irită, ceea ce mă recompensa, parțial.

– Crezi că n-am ce face?

– N-aș spune una ca asta.

– Revino-ți! Numele și relațiile pe care le ai te vor scoate din încurcătură, știm asta amândoi! Foarte bine. De data asta ai câștigat – dar fii atentă! Cu asta ți-ai consumat toate favorurile de veche prietenă. Orice „repetare a rețetei", oricare ți-ar fi numele, am să te dau afară așa repede că nici n-ai să știi ce te-a lovit. Să nu crezi că glumesc!

– Nu cred.

– Atunci, lăsăm lucrurile așa, deocamdată. Noapte bună.

– Noapte bună, doctore Kirby.

Îi înțelegeam punctul de vedere, dar asta nu mă împiedica să fiu foarte amărâtă. O luminiță de avertizare se aprinse. Doamna Amato, portugheza cu pneumonie, se trezise speriată. Venită cu numai câteva luni în urmă să locuiască la unul dintre copiii ei, nu mai fusese într-un spital englezesc și, cu atât mai puțin, într-o incintă de oxigenare. Îmi luă mai mult de o oră s-o calmez suficient, încât să adoarmă iar. Și, între timp, se trezise doamna Clive. Apoi, luminițele de alarmă repetară ciclul. În seara aceea, n-am mai ajuns la masă, mulțumindu-mă cu omleta pregătită de Parsons cu o mână, în vreme ce cu cealaltă completa raportul de ora două. N-am mai avut timp să mă gândesc la ale mele.

Era aproape șapte, când Liz apăru, pentru ultimul rond. Parsons și cu mine apucasem să ne punem șorțuri curate și, în vreme ce ea făcea ordine, eu retușam raportul final. Liz verifică starea celor două rezerve principale de pe coridorul central, arătând și ea moartă de oboseală.

– Ai avut noroc de o noapte liniștită. La Luke este încă haos. Dar Luke este o secție cu cazuri grele.

După ce o escortasem pe Liz până la lift, Parsons ieși șchiopătând din oficiu.

– Așadar, a fost o noapte calmă?

– După părerea șefei de tură, da.

– Încântător! În-cân-tă-tor! Atunci, de ce m-or fi durând picioarele?

– Nevroza serviciului de noapte, Parsons.

Îmi întoarse un zâmbet obosit.

– Ba și amnezia surorilor de noapte. Știu că mai aveam ceva de făcut, dar nu-mi amintesc ce – da! Plesni din degete. Să curăț geamurile de pe mesele din oficiu. Intră în debara și reveni, cu o eșarfă albastră de mătase în mână. Cum o fi ajuns acolo, pe jos?

– Probabil că cineva a scăpat-o.

– Șefa, nu-s chiar așa de proastă! Fața îi căpătase o nuanță de roșu aprins și continua să mă fixeze cu privirea. Asta-i eșarfa mea.

– Atunci, tu ai pierdut-o.

– Ah, nu! Nu! Fiindcă știu sigur unde am lăsat-o. În buzunarul lui Henry, aseară, când am scos-o să-mi pun bentița și am uitat să i-o cer înapoi. Probabil că a … oh, nemernicul! Deci, ăsta era motivul pentru care trebuia să tot citesc, indicațiile aparatelor?

– Aparatele trebuie urmărite, iubito. Iar eu, am de terminat un raport.

– Da. Sigur. Vă mulțumesc, doamnă Holtsmoor. Se îndepărtă bombănind. Să pun numai mâna pe el! Am să-l omor!

Am subliniat cu roșu o poziție de aprovizionare cu medicamente din registru. Joel își închipuia că-i rămăsesem datoare. Într-un fel, chiar eram. Iar povara recunoștinței era picătura care umplea paharul, pentru orice femeie tânără și singură.

Maggie Mac Donald își făcu apariția, arătând împovărată. După ce mi-am terminat raportul, iar fetele din tura de zi au plecat la treburi și Parsons a fugit să prindă trenul spre casă, am rugat-o să-mi scuze îndrăzneala și m-am interesat dacă își rezolvase problemele.

– Mă tem că nu prea. N-o mai văzusem atât de îngrijorată.

– Îmi pare rău. Pot să vă ajut cu ceva?

– Foarte amabil, dar mă îndoiesc. Schiță un zâmbet. Iată problema: în momentul de față, doi dintre frații mei dorm pe dușumeaua camerei de zi și al treilea pe canapea. Micul meu apartament este proprietatea spitalului. Am voie să primesc prieteni în vizită, sau rude, dar numai cu titlul de oaspeți. Nu-i pot găzdui pe cei trei flăcăi la nesfârșit, însă a le găsi culcuș convenabil unor studenți, la Londra – și un proprietar destul de tolerant care să-i țină – se dovedește o sarcină mai complicată decât găsirea acului în carul cu fân.

Imediat, îmi trecu prin minte soluția. Nu i-am dat glas încă, fiindcă se vedea că era pusă pe clarificări și doream să aflu mai multe, înainte de a o amesteca pe Ann.

– Frații dumneavoastră au nevoie de toleranță? De ce? Doar din cauza părului prea lung?

– Nu numai prea lung, dar și roșu! Gemenii poartă și bărbi mari, iar Angus o fâșie care-i încadrează obrazul. Hainele nu ajută cu nimic, deoarece toți consideră costumul drept un sacrilegiu și deși pot vorbi corect engleza, preferă să folosească accent de oameni de la munte. Majoritatea gazdelor potențiale le-a trântit ușa în nas, după o singură privire! Ultima i-a dat afară, fără preaviz, ieri!

– Sub ce motiv? L.S.D.? Marijuana? Femei? Sau doar muzică tare?

Muzica fusese.

– Ca să fiu cinstită, îi avertizase că nu acceptă repetiții ale trupei. Cu o zi înainte, lipsise de acasă, iar ei s-au hotărât să-și asume riscul. Au tras tare până la trei noaptea. Pe figura ei se putea citi scuza: „așa-s băieții". Ieri, proprietăreasa a revenit și a fost primită cu plângeri din partea chiriașilor, vecinilor și chiar poliției. La prânz, erau deja pe drumuri! Abia mai târziu au venit să mă anunțe că lăsaseră adresa mea pentru corespondență și că urmau să locuiască în bătrâna lor mașinuță, până să-și găsească alt culcuș. Pe vremea asta rece și umedă! Îți dai seama, a trebuit să intervin!

Eram convinsă, deși nu știam sigur motivul. Poate fiindcă petrecerea studențească nu-mi stimula înțelegerea și nu aveam frați mai mici.

– Câți ani au?

– Hamish și Dougal au douăzeci și doi; Angus numai douăzeci. Niște copilandri.

Ambii noștri brancardieri aveu douăzeci și trei. Mă îndoiam că i-ar fi considerat vreodată băiețași. Contrastul între atitudinea ei profesională, ageră, echilibrată și absolut corectă, și indulgența de acum, de soră mai mare, mă fascina.

– Aveți mulți frați?

– Cinci, toți mai mici. Primii doi sunt căsătoriți. Unul s-a stabilit lângă părinți, la Glasgow, celălalt stă la Perth. Mama este născută în Anglia. Toți au fost fericiți când, mai întâi gemenii și apoi Angus, au fost acceptați la Universitatea din Londra. Știau că-i voi supraveghea. Și dacă lăsăm la o parte părul, sunt niște flăcăi drăguți și cuminți.

Speram să aibă dreptate, dar, fiind de competența Annei, am decis s-o informez întâi.

Ea se arătă entuziasmată; David, dimpotrivă.

– Cum vor reuși tinerii imbecili să învețe ceva, dacă sora lor nu-i lasă să suporte consecințele?

– David, nu mai fi atât de demodat! N-ai fost și tu în situația lor? Pe deasupra, avem nevoie de bani.

– Dacă vor avea cu ce plăti.

– Am să le cer banii în avans.

– Dacă asta vrei, n-ai decât! Dar fă bine și ține-i departe de biroul meu pe cei trei anarhiști lățoși de la munte.

Netulburată, Ann îmi turnă o ceașcă de ceai.

– Ceea ce-l supără, cu adevărat, este capitolul opt. L-a aruncat pe erou într-un puț de mină și nu știe cum să-l scoată la lumină. Aproape că m-a dat jos din pat, azi dimineață, când i-am sugerat că ar putea-o exila acolo și pe eroină, să organizeze împreună o spumoasă scenă sexy, în noroi.

– S-o sun pe această Maggie MacDonald la spital? Crezi că s-ar supăra?

Din cauza oboselii, devenisem confuză.

– Dacă nu-ți sare de gât, eu sunt tanti Clara.

– Cine-i tanti Clara?

N-aveam suficientă energie pentru a rezista unei noi runde de sfaturi matrimoniale, implicându-l pe George.

– Nevasta unuia dintre pacienți. Că-mi veni în minte, ea și MacDonald au foarte multe în comun.

Negocierile începuseră și se terminaseră înainte să mă trezesc și să plec după Marcy. A doua zi, la micul dejun, David o informă pe Marcy, folosind un ton lugubru, că venise vremea ca toți englezii cumsecade să-și încuie soțiile și fiicele. Privi pe fereastră.

– Apără-ne Doamne! Clanurile și-au făcut apariția și au sosit cu cimpoaie cu tot! Înhață în grabă ceaiul și o bucată de pâine prăjită și se închise în birou, pentru restul dimineții.

Miniul roz, foarte vechi, parcat în față, era burdușit cu valize, cărți, chitare, un set de tobe și un cimpoi.

– E o casă foarte mare, spuse Ann în grabă, și-i voi caza la ultimul etaj. I-am avertizat, dacă te deranjează din somn, sau îl împiedică pe David să lucreze, nu numai că-i vom da afară, dar le vom arunca instrumentele în stradă, de la fereastra de sus. Le-am lăsat impresia că David este un soi de călău. Cred că i-am speriat.

Marcy trăsese un scaun lângă fereastră, se cocoțase și stătea ca în transă. Trioul pletos, cu pulovere stridente și pantaloni ca niște burlane, privi împrejur.

– Salut, cârlionț!

– Salut! Voi sunteți MacDonald? răspunse Marcy.

Dimineața aceea fu mai palpitantă pentru Marcy decât orice serial TV. Stătea, împreună cu Dusty, în ușa camerei de zi și urmărea fiecare valiză, casetofon, vraf de cărți și instrument muzical, cărat pe scară spre etajul trei. Îi sfătui să-și scoată pantofii.

– Așa, n-o să-l mai deranjați pe unchiul David.

– Adevărat, unchiul tău este fioros? întrebă una dintre bărbile mari.

Erau momente în care, atât eu cât și Ann, uitam cât de mult poate reține un copil mic din conversația neatentă a adulților.

– Mătușa Ann spune că, după el, John Knox i s-ar fi părut un găgăuță lui Mary Stuart.

– Chiar așa să fie, cârlionț? Urmă o scurtă pauză, respectuoasă. Ești o fetiță tare isteață, dacă știi asemenea cuvinte.

– Știu o mulțime de cuvinte, iar mami spune că pe unele nu trebuie să le folosesc.

– Și care sunt alea? întrebară simultan trei voci.

Mi-am făcut apariția la intrare.

– Bună! Sunt Pippa Holtsmoor, mama Marcyei.

S-au prezentat și am dat mâna cu fiecare. Aveau voci plăcute și – ceea ce nu ne așteptasem – erau foarte bine crescuți. L-am identificat pe Angus, după barba sa mai aranjată, însă gemenii păreau identici. Marcy nu vădea nici o dificultate. Am întrebat-o cum reușea și m-a privit ca pe un părinte nu prea inteligent.

– Hamish arată ca Hamish, iar Dougal ca Dougal. Și Dougal a zis că o să mă învețe să cânt la cimpoi. Hamish spune că Dougal este mare maestru la cimpoi.

Dumnezeu să-l ajute pe unchiul David.

În după-amiaza aceea, Marcy se juca în spate cu Dusty, când cineva sună la ușă. Era Maggie MacDonald, purtând, pe deasupra uniformei, un pardesiu și un batic. Venise să-mi mulțumească în persoană pentru intervenție și să vadă dacă frații aveau nevoie de o mână de ajutor la despachetat. Din aspectul ei, am dedus că urma să verifice totul, inclusiv lada de gunoi. I-am oferit un ceai.

– Abia l-am preparat.

– Cu mare plăcere, dacă nu-i deranj.

Am condus-o în camera de zi, apoi am deschis fereastra ce dădea în curtea interioară.

– Gata ceaiul, draga mea. Vino și spală-te pe mâini.

– Dusty și-a pierdut mingea, mami. Îmi dai voie s-o caut, mai înainte?

– Numai să nu dureze prea mult. Am închis fereastra și mi-am descoperit musafira cercetând cu atenție fotografiile de familie și mai ales tabloul reprezentând conacul Holtsmoor, care împodobeau unul dintre pereți. Făcu aprecierile cuvenite, politicoase, despre Marcy și se întoarse la tablou.

– Impresionant.

– Nu-i cine știe ce vechi sau valoros. A fost construit de socrul meu, Claud Holtsmoor. Ah – Marcy căzuse în pietriș și, înainte de a apuca să se vaite, Dusty se pornise să latre speriat. Scuzați-mă – am luat-o la fugă prin coridor, afară. Fugi de aici, Dusty! Știu că n-a fost vina ta – calmează-te – fă-mi loc. M-am așezat pe nisip, cu Marcy în brațe. Sărăcuța de tine! Ți-ai julit palmele și genunchii. Nu-i nimic. O să treacă repede.

Zgârieturile erau mai degrabă dâre de murdărie decât răni și, după ce le-am curățat, am bandajat-o mai ales pentru a-i ridica moralul. O încântau bandajele, cât mai mari.

Maggie MacDonald îmi urmărea prestația cu ochi de expert. Când am -- terminat, mă trase deoparte.

– N-aș vrea să te îngrijorez, dar n-ar trebui să ții seama că prin pietrișul acela ar putea fi amestecat și niște pământ de grădină?

Nu mă îngrijorase. Îmi înghețase măduva spinării.

– Tetanos? Dar a făcut vaccinul, când avea un an. La fermă, își julea mereu genunchii. Nu i-am mai repetat antitetanicul. Credeți că ar fi trebuit?

– Cu pământul de grădină, există mereu un risc. E suficientă o zgârietură, pentru a ajunge în fluxul sanguin.

Mi se uscase gura.

– Suntem amândouă înscrise pe lista unui medic de familie. Până acum n-am fost nevoită să apelez la el – să bat în lemn – și nu-l pot chema acasă pentru atâta tot. După-amiază, am s-o duc la cabinetul lui.

– Ce să te mai încurci cu cabinetul, când Sf. Martha este după colț? Du-o direct acolo. Dacă ți-e frică de reproșuri privind etica, sun eu la administrație, pentru tine.

Nu dădeam nici o ceapă degerată pe etică. Mă gândeam la nenumărații copii pe care-i văzusem în timpul stagiului la pediatrie, urlând de frică. Faptul că văzusem mult mai mulți intrând fără teamă, de parcă ar fi fost la ei acasă, nu conta. După cum, nu avea importanță nici realitatea că, dintre miile de răniți, tăiați și juliți, nu făcuseră tetanos decât doi. Desigur, nu-i necesar să vezi mai multe cazuri ca să nu mai poți uita cum se manifestă boala.

– Vă mulțumesc. Dacă ați fi amabilă? Telefonul este pe hol. După ce dădu telefon la spital, urcă la etaj. Am început s-o pregătesc pe Marcy, explicându-i situația cu grijă.

– Mă duci la spitalul tău ca să mă îngrijească? Mergem acum? Pot să-i povestesc doamnei Shanklin, luni? Lyn Evans i-a spus, când s-a tăiat la mână și n-a fost decât la doctor. Nu la un spital adevărat, ca al tău!

Maggie se întoarse, urmată de Hamish care jongla cu cheile de la mașină.

– O să ne ducă până acolo cu Mini-ul. Mă prinse de braț și coborî vocea. Cred că ai luat o decizie înțeleaptă. Câteva injecții nici nu se pot compara cu tetanosul.

Avea dreptate. Am ajuns în cinci minute. Hamish zise că ne va aștepta. Maggie împinse marile uși de sticlă, iar Marcy o luă înainte, inspectând departamentul Accidente al aripii noi, cu siguranța de sine a unei asistente șefe, în vizită. Maggie înaintă spre stagiara, din anul IV, care ne întâmpinase.

– Sigur că ați fost anunțați de sosirea doamnei Holtsmoor, cu fiica!

Săraca fată! Nu reușise să recunoască o asistentă principală, echipată cum era cu pardesiul și baticul. Renunță brusc la atitudinea superficială.

– Îmi pare atât de rău, asistentă MacDonald! Șefa nu mi-a spus nimic – abia am revenit de la ceai – vă rog, luați loc, și dumneavoastră, doamnă Holtsmoor, și tu, drăguțo! O chem imediat pe șefă! Îmi aruncă o privire plină de regretul de a nu ne fi pregătit covorul roșu și dispăru rapid.

Asistenta veni la fel de repede. Se prezentă sub numele de Drummond și ne ceru scuze că ne-a făcut să așteptăm. Avea zâmbetul fix al cadrelor bine instruite, confruntate cu adevăratul lor coșmar, V.I.P.-urile, care nu numai că aveau binecuvântarea celor de la birouri, dar mai și erau de meserie.

– Stagiara mea îl anunță pe doctorul Kirby că sunteți aici.

– De ce doctorul Kirby? întrebă Maggie alarmată. De ce nu pediatrul de serviciu?

– Doctorul Pethick lipsește vreo oră. Îi ține locul stagiarul, dar am crezut – având în vedere situația – că fac bine să-l chem pe doctorul Kirby.

Explicația liniști nevoia de corectitudine a Maggiei. Spuse că eram pe mâini bune și se eclipsă în momentul în care Joel cobora din lift.

– Îmi pare nespus de rău pentru deranj, i-am zis.

– Nici un deranj, doamnă Holtsmoor. Zâmbi politicos și i se adrsă Marcyei. Bună. Eu sunt doctorul Kirby. Pe tine cum te cheamă?

– Marcia Helen Phillippa Holtsmoor. Dar mi se spune Marcy.

– Atunci, așa să rămână, Marcy. Și, ce ai pățit de te-ai ales cu frumusețea asta de bandaje?

– Dusty, începu Marcy cu răbdare, și-a pierdut mingea …

Capitolul 9

Decorațiunile camerei erau inspirate din Disney. Urșii, rățușteleși iepurii pictați peste albastrul deschis al pereților, de jur împrejur, afișau atitudini sfioase, iar căluțul balansoar avea gene exagerat de lungi.

Marcy era entuziasmată.

– Îmi place spitalul tău, mami. Este drăguț.

Asistenta Drummond deschise casa păpușilor.

– Ia uită-te aici, Marcy.

Joel veni lngă mine.

– Având în vedere că zgârieturile sunt superficiale, nu i-aș aplica tratamentul complet. I-aș face acum numai prima injecție a vaccinului și niște penicilină. Este alergică?

– Habar n-am, fiindcă n-a mai făcut antibiotice. Am bătut în lemnul măsuței. N-a avut nevoie.

– Pare foarte sănătoasă. Este – ezită, apoi zâmbi. Felicitări!

– Mulțumesc, i-am răspuns, surprinsă și mulțumită.

– Nu te deranjează, dacă-i facem acum două injecții? zise el, privind-o pe Marcy.

– Nu. Dar are nevoie de penicilină?

– Probabil că nu, dar există posibilitatea și aș prefera să evităm orice șansă de infecție. Pe urmă, va trebui s-o aduci peste trei luni, pentru al doilea vaccin. Trebuie să-ți dai acordul în scris.

– Sigur că da. Vrei s-o pregătesc eu?

Zâmbetul lui semăna, de astă dată, cu al asistentei Drummond.

– Mulțumesc, dar cred că ne vom descurca. Vrei să aștepți pe hol?

– Am să plec, dacă vrei neapărat, dar aș prefera să rămân.

– Fie pe voia ta, replică el cu blândețe, deși probabil te va afecta mai mult decât pe ea.

Așa a fost. Am tresărit de două ori. Marcy asculta cu atât interes lunga poveste despre băiatul rău, pe nume Basil, încât cele două injecții trecură neobservate.

– Te rog, spune-mi! Bazil chiar a strigat și a plâns?

– Mugea ca un taur, apoi a azvârlit cât colo toate păpușile din căsuță.

– Și nu l-ai bătut?

– Nu chiar! N-am dreptul.

– De ce? întrebă Marcy, dezamăgită.

– Nu-mi dă voie sindicatul, drăguțo. Îi răvășește părul cârlionțat. Sau n-ai aflat încă ce-i aia sindicat?

Mă uimi, negând violent.

– Hamish și Dougal și Angus fac parte din sindicat. Mi-au spus! Voiau s-o pârască la sindicat pe doamna care n-a vrut să-i lase să stea în casa ei, dar au renunțat, fiindcă le place la noi. Știai că stau la noi?

– Cinstit, replică Joel cu seriozitate, nu. Ar trebui să-i cunosc pe Hamish, Angus și – cum îl chema pe celălalt?

– Dougal. O să mă învețe să cânt la cimpoi.

– La cimpoi? Îmi aruncă o privire. Asta-i foarte interesant.

– Sunt ai doamnei care a venit la ceai, continuă Marcy. Doamna care a zis că trebuie să vin la spital la mami.

– Sora MacDonald? Cimpoaiele sunt ale ei?

– Nuuu! Hamish, Dougal și Angus. Sunt frații ei. Știai că sunt din Scoția? Mi-au spus chiar ei!

– Bănuiam eu. O conduse spre mine. Întreagă-întreguță. Ce părere are mămica?

– Sunt foarte recunoscătoare doctore, am răspuns. Mulțumesc.

– Mi-am făcut datoria, doamnă Holtsmoor. Cred că nu va avea probleme, dar, dacă mă înșel, sau dacă ți se pare doar că am greșit, nu ezita s-o aduci înapoi. Știi că nu putem ieși, dar suntem aici oricând. Nu uita, al doilea vaccin.

– Când? Marcy era nerăbdătoare. Pot să vin și mâine? Nu-i mai văzusem ochișorii atât de însuflețiți.

– Dacă mi-a fost dat să văd vreodată o persoană născută pentru viața de spital, atunci aceea ești tu, Marcy! Nu mâine. Altă dată.

În fața lui Hamish și, mai târziu, a lui David și a Annei, Marcy captă întreaga atenție, cu experiența ei spitalicească. Joel căpătă titlul de „doctorul meu cu păr negru".

David era bine dispus. Rezolvase problema capitolului opt și descoperise că Hamish studia fizica și, în consecință, era capabil să dreagă o siguranță. Altfel, ca de obicei, David le-ar fi prăjit și pe celelalte.

– Cum îl cheamă pe cel care i-a căzut Marcyei cu tronc? întrebă el, mai târziu.

– Joel Kirby.

Ann ridică ochii de pe lucrul de mână.

– Cel care nu-ți place? El te place ? Am scuturat din cap. Dar parcă ai spus că s-a purtat frumos cu Marcy?

– Într-adevăr. Foarte. Îi plac copiii. Și se pricepe. Acesta este motivul pentru care a ajuns la pediatrie, după absolvire.

– Îl cunoșteai dinainte? Vechea luminiță i se reaprinsese în privire. E căsătorit?

– S-ar părea că este pe cale.

– Și iată cum și-a stricat Ann ziua! comentă David.

– În nici un caz! Își ciocni andrelele triumfătoare. După mine, cea mai potrivită ocupație pentru un tată este cea de profesor. Vacanțe lungi, salariu lunar, nici o șansă de șomaj în viitorul previzibil și bineînțeles drag de copii.

David argumentă că ar fi trebuit să-i cunoască și pe sadicii de care avusese el parte.

– Cei care nu erau sadici s-au dovedit ciudați.

– Nici măcar unul, normal? m-am interesat eu.

– Nu, din câte-mi amintesc, deși, trebuie să recunosc, mi-am dat toată silința să uit de draga mea școală. Unii dintre ciudați erau profesori foarte buni. Nu ți-am povestit niciodată, Ann?

Ea nu-l asculta. Îmi inventaria trusoul. L-ar fi comandat a doua zi, dacă n-ar fi fost duminică.

Încercam să curăț curtea interioară de cioburi și cuie ruginite, atunci când apăru în ușă, însoțită de George. Venise să se intereseze de Marcy, aflând despre căzătură de la Maggie MacDonald și părea neobișnuit de serios în costumul cenușiu închis, cu cămașă albă și cravată sobră. Era, după spusele lui, în trecere.

Ann însă, nu putea fi păcălită.

– Nu-i așa că tocmai ne pregăteam de ceai, Pippa?

L-am invitat să ni se alăture. George a recunoscut că nu se grăbea. Spre deosebire de Ann.

– Trebuie neapărat să mă ocup de David, dragă. Înțelegi?

David se apucase de lucru, imediat după prânz, avertizând-o că nu vrea să-i vadă mutra până la cină decât în caz de incendiu și atunci numai după ce ar fi sunat la pompieri. Dacă i-aș fi amintit, probabil că aș fi declanșat una din „groaznicele" ei migrene. Așa că, am spus că înțelegeam.

George studie sufrageria la fel cum făcuse Maggie, cu o zi în urmă. Își explică ținuta:

– I-am invitat la masă, în oraș, pe mătușa Clara și pe director împreună cu soția. Tocmai veneam de la gară, după ce am condus-o la trenul de Leeds. Se va întoarce săptămâna viitoare. Am să-i simt lipsa – mai ales la bucătărie. Tu, cum te descurci cu gătitul, Pippa?

– Destul de bine, în general; rău, la mâncăruri sofisticate. Prăjiturile îmi ies numai bune de dat la păsări. Marcy se șterse la gurița murdară de gem cu mâna, punând-o apoi pe fața de masă.

– Nici măcar Dusty nu mănâncă prăjiturile lui mami!

George zâmbi indulgent.

– Vei învăța, Pippa.

I-am aruncat o privire, apoi am luat gemul. Pe fața ei mai era suficient cât să ungi încă două felii de pâine.

– Mai bune sunt juliturile? o întrebă George.

– N…c. Fu la un pas de a se îneca bând lapte.

– Ai grijă, micuțo! Îi prinse paharul chiar în clipa în care stătea să cadă de pe masă.

Marcy își manifestă mulțumirea, privindu-l galeș și îndesând în gură un biscuit. George privi politicos în altă direcție, până ce mestecatul și gâfâiturile se estompară. Eu cugetam, ca orice părinte, de când lumea, asupra modului ciudat în care copiii reușeau să se poarte cel mai rău, exact atunci când încercai să-i prezinți drept minuni de bună creștere. Văzând-o acum pe Marcy, nimeni n-ar fi crezut că-i același copil pe care-l dusesem ieri la spital. Iar Joel, avusese zdrobitorul handicap de a nu fi unul dintre „domni", cu aura suplimentară de a le preda acelor creaturi celeste, cu vârsta cuprinsă între nouă și unsprezece ani, la care se ea se referea întotdeauna cu deferență respectuoasă, numindu-i „cei mari". Dar nici Joel, trebuia admis, n-o tratase

ca aparținând „celor mici". Ci, ca și când ar fi avut de-a face cu un adult, chiar dacă ceva mai tânăr. Și aici nu era vorba de pregătirea lui medicală. Am văzut destui doctori, vorbind unor copii mici și înfuriindu-se din cauza propriei deficiențe de comunicare.

– Te rooog, pot să mă duc jos și să mă uit la televizorul mătușii Ann?

George așteptă să se închidă ușa.

– Sper că nu e dependentă de televizor.

– Și eu. Încă niște ceai?

– Nu, mulțumesc. Te superi dacă fumez?

– Nu. M-am dus la cămin să-i aduc o scrumieră, dar am descoperit că mă urmase.

– Unde a fost făcută poza asta a soțului? Le Mans?

– Da, ai fost acolo?

– De câteva ori. Urmăream circuitul, pe când eram student. Studie jarul țigării. Până să-mi spună Margaret MacDonald, azi dimineață, nu știusem că ești văduva lui Marcus Holtsmoor. Bănuiam vreo legătură de familie, fiind un nume mai puțin obișnuit. De ce nu mi-ai spus? Mi-ai zis doar că a murit într-un accident de mașină.

– Ăsta-i adevărul. La un antrenament.

– Imposibil să fii încă îndrăgostită de el.

– Nu. Cel puțin, nu cred. Dar l-am iubit și moartea lui mi-a provocat multă suferință.

– Și, nu-ți prea place să vorbești despre asta?

– Nici să mă gândesc nu-mi place.

Nu mă așteptam ca asta să-l rănească. Dar așa se întâmplă.

– Gândește-te la câte ți-am povestit eu. Nu ți-ar fi fost mai ușor să-mi spui și mie? N-am răspuns. Sunt sigur, că era mai bine. În locul tău, pe mine m-ar fi ajutat.

Deoarece, în mod clar, nu sesiza lipsa de logică a argumentației, nu m-am grăbit să i-o evidențiez. Am adus vorba despre Maggie.

– Ți-a comunicat că frații ei s-au mutat aici?

– Da. A fost cea mai lungă conversație, pe care am avut-o cu ea. Sub tot apretul și vioiciunea căutată, este o persoană destul de inteligentă. Ca și mine, dragă, așa că nu mai încerca să schimbi vorba. Vreau să discutăm despre tine și știi foarte bine motivul. Trebuie să ne lămurim.

– Este important?

– Da. Pentru mine, cel puțin.

Cinstit, mi-am zis, dar și relevant.

– Îți dai seama că te minți singură, cum că ai fi încă îndrăgostită de un mort? E o purtare ciudată.

– Nu ți-am spus că nu sunt?

– Dacă-i așa, ce explicație poți da pentru actuala atitudine? Strivi țigareta, până ce se rupse în bucăți. Uită-te într-o oglindă. Nu mai ești adolescentă. Reușești să fii al dracului de sexy, chiar și în uniforma de asistentă.

– Dacă asta este o problemă pentru tine, amice, atunci nu prea l-ai citit pe Freud.

Păru încurcat, apoi îmi făcu o concesie.

– Dar asta nu schimbă cu nimic problema principală.

– Care este …?

– Cum să pui mâna pe alt bărbat. Trebuie să dorești așa ceva. Orice femeie normală și-ar dori, iar tu ești normală. Și, de ce ai așteptat atât de mult? Fiindcă ești ciudată.

Interesant, asemenea raționamente mă lăsau rece. Mai trecusem prin așa ceva. Fiecare tânără văduvă, în țara asta, primește asemenea oferte, fie și numai după împrumutul unei batiste. Niciodată nu reușisem să înțeleg motivul, sau ce era mai groaznic, impertinența ori lipsa de sensibilitate. Pe vremuri, izbucneam la lacrimi.

Cu timpul, mă vindecasem. I-am răspuns:

– S-ar putea să ai dreptate, dar nu-ți pare plauzibilă și posibilitatea să nu fi întâlnit încă un bărbat pe care să vreau să pun mâna? Iar după ce m-am căsătorit o dată cu un bărbat care mă iubea la fel de mult cât îl iubeam și eu, sunt capabilă să discern între dragoste și simplă dorință trupească. Diferența este ca între unt și margarină. Produc senzații diferite pe cerul gurii.

Roși puternic.

– Deci, consideri că-ți ofer margarină?

– Ce-mi oferi?

Îmi răspunse la întrebare sărutându-mă. Nu-i făcu nici o plăcere.

– Ești mai bolnăvicioasă decât îți dai seama, Pippa.

– Îmi pare rău, George.

– Îți pare rău! Explodă. Mie-mi pare rău pentru copilul tău! Continuă tot așa și-i vei distruge viața cu dragostea ta sufocantă!

Asta chiar mă deranja, dar, pentru a-i calma egoul, l-am lăsat să dea vina pe mine și am reușit să-mi păstrez cumpătul. N-a apreciat gestul, permițându-și un avertisment înțepat, cum că deja o răsfățasem prea tare pe Marcy. Când a plecat, eram amândoi foarte prost dispuși.

Ann numai că nu explodă pe holul de la intrare, după ce am închis ușa.

– Ei bine?

– Ce, „ei bine”?

– Rățușco, nu mai fi așa, că mă înnebunești! Ți-a dat altă întâlnire? David zicea mereu că cel care va dori să te cucerească va trebui să fie teribil de îndemânatic. Eu îi răspundeam uneori că nu înțeleg de ce s-ar mai agita vreun bărbat. În general. Lumea colcăie de femei gata să facă orice compromis. David însă spune că dacă un bărbat iubește o anumită femeie, va trece și prin foc pentru ea. După el, poți deosebi un bărbat de un copil, urmărindu-i reacția în fața greutăților. Nu crede c-ai putea fi fericită cu un băiat, deoarece ești suficient de puternică încât să-l conduci, dar nu destul să accepți s-o faci întreaga viață. David te cunoaște destul de bine.

– Într-adevăr. Unde-i Marcy?

– Urmărește vrăjită câțiva episcopi și un moderator cu păr lung, desființând educația morală a tineretului de azi, la „Întâlniri”.

– Răspunde-mi cinstit. O răsfăț?

– Uneori. Nu că nu i-ar prii. De ce? Nu cumva, George …

– Ba, chiar așa.

– Probabil, a spus-o fără răutate. Pare prea drăguț să fi dorit să te rănească.

Nici una dintre noi nu-l observase pe David în capul scării.

– Unde preferi să-i depun cadavrul, Pippa? În bucătărie, pe jos, sau în curte?

Capitolul 10

Domnul Jones, brancardierul șef, fusese elev-brancardier pe vremea când eu eram în anul trei. Nu se ostenise vreodată să-mi spună doamna Holtsmoor și-mi acordase privilegiul de a-l striga pe nume, Trevor. Luni, era schimbul doi.

– Soră Dexter, speram să te prind! Intră în gheretă și se întoarse cu un buchet de flori. Tânărul n-a vrut să te deranjeze în secție, la ora asta, dar era dornic să-ți parvină. I-am promis că voi face eu comisionul. Înăuntru este și o scrisoare. În timp ce-mi înmâna buchetul, privirea lui se fixă în spatele meu. Dacă-l așteptați pe domnul Thomas, doctore Kirby, îl găsiți sus, la Luke.

Joel și șeful compartimentului Accidente ieșiseră din biroul celui din urmă.

– Mulțumesc, Trevor. Așteaptă-mă și pe mine doamnă Holtsmoor, zise el domol.

Florile din mâna mea nu puteau fi decât de la George. Rațional sau nu, mă simțeam vinovată și abia așteptam o scuză, ca să amân lectura bilețelului. Joel venea atât de agale, încât aș fi avut suficient timp să-l citesc. Doar că eram pe post de liftier. Se sprijini de peretele ascensorului, cu mâinile în buzunare, iar eu am închis ușile și am apăsat butonul. Parcă trecuseră ani de sâmbătă după-amiază.

Căldura sporea aroma narciselor. Pentru a înlătura tăcerea stânjenitoare, am spus ceva despre primăvara care, cu tot vântul tăios, bătea la ușă. El îmi răspunse cu o scurtă aprobare din cap. Înțelesesem mesajul.

– Când a fost vaccinată Marcy ultima dată?

L-am privit, alarmată.

– A făcut o injecție cu patru luni în urmă. De ce? A apărut vreun caz de vărsat?

– Da. Astă-seară, a venit un individ bolnav la recepție. Lucrează la docuri, iar cei patru copii sunt elevi. Până acum, nici unul n-a făcut boala. Poliția și cei de la Inspectoratul sanitar încearcă să depisteze toate posibilele contacte, dar n-au localizat încă sursa. Până la urmă o vor face, dar până atunci, dacă a apărut un caz, probabil că vor mai fi și altele.

– Probabil. Și, a venit pe picioare? Nu se simțea groaznic?

– Ăsta a fost unicul motiv pentru care a catadicsit să ne viziteze. Niciodată nu i-a prea avut la suflet pe „netrebnicii de doctori". Își freca ochii și am observat că era la fel de pământiu la față ca Jolly, cu migrenele ei. Căzuse la pat de ieri, dar credea că luase gripă. „Doar coșurile alea mă supără, doctore." Sărmanul imbecil! În timpul scurt cât a stat la noi, înainte de a-l trimite la febrili, starea i s-a înrăutățit vizibil. Va avea o formă gravă și va fi al naibii de norocos dacă scapă cu viață. Liftul se opri la etajul nouă. Puse mâna pe ușă, fără s-o deschidă. Tu când ai fost vaccinată ultima oară?

– Nu-mi amintesc. În anul trei sau patru. Știu! Atunci când stagiarul acela – cum îl chema? George Ashby s-a căptușit cu boala în vacanță, într-o țară străină și a adus-o în spital. Laboratorul s-a dat peste cap să-i vaccineze pe toți.

– Era în anul trei și pe stagiar îl chema John Ashby. Privi spre buchet, subliniindu-mi astfel eroarea. Mâine, cei de la laborator vor revaccina pe cei cu mai mult de doi ani de la ultima înțepătură. Pe la nouă, va exista suficient vaccin. Să nu pleci până nu-l faci.

– Trebuie s-o duc pe Marcy la școală. N-aș putea reveni mai târziu?

– Cu condiția să nu uiți. Trăiești și îți faci cumpărăturile în cartier. Vărstul de vânt nu ține seama de vârstă sau sex și, pentru cazul că nu te-ai gândit, o fetiță de cinci anișori are nevoie de mamă.

Fusesem cinstită când îi spusesem lui Brendan Cousins că-mi doream o viață liniștită. N-aveam chef să mă cert, nici cu Geprge, nici cu Joel. Voiam doar să-mi trăiesc viața lăsându-i și pe ceilalți să facă la fel. Nu speram să mă placă toată lumea. Dar, după tratamentul lui Joel, de joi, al lui George, de ieri și noul atac, n-am mai avut puterea să întorc și celălalt obraz.

– Crezi în mod serios, că era necesar să-mi spui una ca asta?

– Nu mai fi atât de blestemat de țâfnoasă, fato! Dacă nu credeam, n-aș fi vorbit!

Era prea mult.

– Dacă sunt țâfnoasă, tu cum dracu ești? În afară de grosolan! Dumnezeu mi-e martor, m-am obișnuit cu asta la muncă și am acceptat situația pentru simplul motiv pe care-l cunoaștem amândoi, că n-aveam de ales. Acum însă, nu suntem de serviciu – cel puțin, nu încă – iar problema nu este de natură profesională. E vorba despre viața mea particulară! Îți închipui că, în calitate de medic șef pe aripă, ai dreptul de a o critica?

Din cauza surprizei, rămase fără replică. Strângea ușile liftului atât de tare încât i se albiseră degetele.

Nu terminasem. Eram conștientă că plătea, acum, și pentru George, dar eram prea furioasă să-mi mai pese.

– Ce-i cu tine, Joel? am întrebat. Când te-ai transformat într-un mic Dumnezeu atotputernic, dotat cu halat alb? Unde ți-ai pierdut simțul umorului și chiar, să mă ierte Cel de sus, bunul-simț? De ce le păstrezi pe amândouă într-un cotlon, sub eticheta: „pentru uzul exclusiv al pacienților"? Și, de unde provine îngâmfarea înnebunitoare de a considera că tu, și numai tu, ai întotdeauna răspunsul corect? Când nici măcar nu pui întrebarea potrivită!

Se sprijini de ușă.

– Nu? întrebă, calm.

– Nu! Liniștea lui era ca un chibrit aprins pentru vaporii de benzină. De exemplu: "De ce ar lucra de noapte o membră înstărită a familiei Holtsmoor?" De ce dracu o femeie, care ține loc de ambii părinți, și-ar căuta încă o slujbă? Motivul este foarte simplu, dragule! Chiria, alimentele, facturile, trebuie plătite! Nu ți-a dat prin minte? După cum nu te-ai gândit nici la alte mici inconveniente, cum ar fi cheltuielile de înmormântare, sau datoriile la impozite. N-ai mai auzit de proprietari care se înglodează în datorii? Și, dacă tot m-am pornit, ascultă și asta! Deși îmi place ceea ce fac – când nu mă bați la cap – și nu văd motivul pentru care o femeie tânără n-ar trebui să lucreze când dorește, conform principiului egalității, nu trece nici măcar o noapte fără să mă simt ruptă în două. Poate că numai un părinte ar putea înțelege. Presupun că n-ai copii? Scutură din cap. Atunci, însoară-te și fă copii, înainte de a mă mai dăscăli pe mine asupra responsabilităților părintești!

– Până și Homer se înșală uneori, Pip, dar în cazul de față, se opri să-și tragă suflul, indispus, tu ești cea care s-a înșelat. Dacă ai terminat să mă bețelești, hai să clarificăm un lucru. Este clar că m-am exprimat greșit

adineauri. N-ai decât să nu mă crezi, dar mă refeream la sănătatea ta, nu la modul de viață. Cât despre rest … Slobozi un oftat prelung, de parcă și-ar fi pierdut brusc interesul. Du-te la treabă și liniștește-te, Pip. Mereu ai fost hiperemotivă. Împinse în lături ușile liftului, de parcă ar fi fost foarte grele. Numai Dumnezeu știe, cum ai reușit să crești un copil atât de echilibrat.

– Mulțumesc! Am trântit ușa exterioară și l-am privit prin gem. Un singur lucru n-ai pierdut, Joel, dragule, talentul de a lovi sub centură.

N-a răspuns. Mă privea și, deodată, atitudinea și expresia i-au căpătat o rigiditate care mi s-a transmis și mie, o dată cu plecarea liftului. Mai văzusem așa ceva și recunoașterea îmi alungă, instantaneu, toată mânia. Era exprimarea exterioară a unei dureri fizice acute. Felul de durere care îți lasă numai atât suflu cât să gemi și energie cât să ridici cu greu un deget.

Mi-am lipit urechea de ușa liftului. L-am auzit oprindu-se, cu un etaj mai sus, dar ușile nu s-au deschis. Apoi, a răsunat o bufnitură înăbușită.

Am pus degetul pe soneria de alarmă și am chemat liftul înapoi. Sosi în același timp cu unul dintre lifturile mari. O fată zise:

– Bună seara, șefa. Mă numesc Hills, înlocuitoarea lui Parsons. O Doamne! Ce a pățit doctorul Kirby?

Joel se prelinsese în jos pe lângă perete, iar trunchiul îi atârna nefiresc îndoit peste picioare. I-am căutat pulsul. L-am găsit cu greutate, la tâmplă.

– A leșinat. Nu știu de ce. Vrei s-o chemi pe asistentă!

– N-ar fi cazul să chemăm un medic, șefa? zise ea ezitând încă.

Joel începuse să miște.

– Fără doctor, murmură el. Durere abdominală acută. Încercă să se ridice prea repede și căzu din nou, peste mine. L-am lăsat jos cu grijă, trăgându-i picioarele din ușa liftului. Îi desfăcusem cravata și gulerul, când apăru Maggie. Îi verifică pulsul, în vreme ce eu îl înveleam cu păturile aduse. Figura îi era palidă, suptă și inundată de transpirație. Maggie îi palpă ușurel abdomenul, apoi se întoarse spre mine.

– Apendicită, apendicită perforată sau peritonită, șopti ea. Sună-l direct pe medicul șef. Aștept aici.

Doctorul Bush, medicul șef al spitalului, avea o voce liniștitoare.

– Asistenta crede că a perforat? Ia te uită! Mai bine să-l văd cu ochii mei. Mulțumesc, soră.

La câteva momente după ce a venit, mă rugă să-i dau telefon doctorului Lawrence, chirurgul șef al spitalului.

– I-a explodat apendicele, deci? comentă chirurgul, fără emoții. Până unde sunt în stare să ajungă medicii ăștia! Bun. Vin sus.

Peste douăzeci de minute, Joel se afla în sala de operație. Conform obiceiului, când era operat un membru de vază al personalului, echipa era formată din doctorul Lawrence, asistat de doctorul Brown și doctorul Bush, ca anestezist. Operația era în desfășurare, când Hills mă chemă din rezerva principală Mary.

– Asistenta Brecklehurst vă cheamă la telefon.

Mă gândisem la ea.

– Aici sora Holtsmoor.

– Tocmai am primit un mesaj din sala de operație, spuse ea tensionată.

M-am simțit întoarsă pe dos. Asemenea mesaje, înainte de terminarea operației, erau de obicei rău prevestitoare.

– Sper că nu s-a întâmplat nimic neplăcut.

– Perforarea s-a dovedit a fi extensivă. Sigur că-i vor pune drenuri și, întrucât secția Lister e plină cu studenți bolnavi de gripă, domnul Lawrence preferă să nu-și expună pacientul la posibile infecții. La V.I.P.-uri nu mai sunt locuri, așa că domnul Lawrence dorește ca doctorul Kirby să fie adus la voi, în rezerva mică nr.1 de la William. Va ajunge peste circa cincisprezece minute. Te vor suna de la sală, să trimiți stagiara după el.

Eram încântată că nu murise. Ferească Dumnezeu!

– Da. Mulțumesc.

– Să înțeleg că, până acum, te-ai pus la punct cu îngrijirea postoperatorie?

– Așa sper.

– Nu-i nimic de făcut. După mine, domnul Lawrence a fost foarte inspirat să evite secția Lister, dar, totuși, internarea într-una din propriile secții mi se pare de nedorit. Cred că nici doctorului Kirby nu-i va conveni rezolvarea asta.

– Mi-e teamă că nu.

Hills era cu un an mai mare ca Parsons, scundă și foarte vânjoasă, cu părul castaniu deschis și ochi albaștri. Era frumușică, dar ar fi părut mai drăguță dacă n-ar fi fost atât de îmbufnată. Află vestea cu vizibilă teroare.

– Vine la noi! Șefa, nu-mi place. Am lucrat la Lister! Doctorii, ca pacienți… Își încleștă mâna în jurul propriului gât și scoase limba. De ce tocmai la noi?

– Fiindcă nu există alt loc convenabil. Vrei să pregătești rezerva, până termin la Mary?

– Bine. Plecă, dar se întoarse imediat. Tocmai mi-am amintit – am găsit niște flori pe palier și le-am pus în apă, în sala de tratamente. Pe urmă, am văzut că sunt ale dumneavoastră. Vreți să le așez pe birou? împreună cu buchetul am găsit și asta. Scoase un plic din buzunarul șorțului. Scuzați-mă că am uitat.

– Și eu uitasem. L-am vârât în buzunar, cu intenția să-l deschid mai târziu. Îți mulțumesc pentru salvarea florilor. Pune-le pe birou, când vei avea o clipă liberă; dacă nu, lasă-le unde sunt. O luminiță începuse să clipească pe panou. Apelul venea din rezerva principală Mary. M-am grăbit să răspund. Îmi cer scuze că v-am lăsat cu termometrul ăla, doamnă Clive.

– Nu din cauza asta am sunat. N-am temperatură, nu-i așa?

– Nu. Este normală.

– Așa mă gândeam și eu, rățușcă, văzând cât de bine mă simt și că tusea a dispărut fără urmă. S-a aplecat ca să-și aranjeze părul lung, alb. Am sunat fiindcă vrem să te rugăm ceva.

– Are dreptate doamna Clive, interveni doamna Amato, din patul alăturat, punând deoparte bigudiul pe care tocmai voia să-l adauge celor deja fixate și privind spre doamna Soames, din stânga ei.

Aceasta lăsă jos puloverul pe care-l tricota pentru nepot.

– Cealaltă soră este nouă, dragă. Ne-am zis că tu poți să ne lămurești mai bine.

Văzându-le acum, nimeni n-ar fi spus că sunt aceleași persoane, la un pas de moarte, de marți.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnelor?

Doamna Clive privi conspirativ împrejur. Toate pacientele din salon stăteau în expectativă.

– E adevărat ce se spune, dragă? Că doctorul nostru a pățit-o? Doctorul Kirby al nostru?

Habar n-aveam cum de aflaseră deja. Hills cu siguranță nu le spusese și mă îndoiam s-o fi făcut vreuna dintre fetele din tura de zi. Totuși, faptul nu mă surprinse. Pacienții aflau întotdeauna despre toate evenimentele petrecute în secție, sau în apropiere, imediat ce acestea aveau loc și uneori în devans. Având în vedere faptul că adevărul, chiar dacă nu în întregime, avea să le îngrijoreze mai puțin decât un răspuns evaziv, le-am povestit ce se petrecuse. Vestea le zgudui universul din temelii.

– Nu-i corect! își scutură doamna Soames capul, pe deasupra andrelelor. Săracu' doctor! Vreau să spun, nu te aștepți ca și doctorii s-o pățească! Chiar și tinerii atât de amabili ca doctoru' Kirby, al nostru! Țțț. Îmi pare atât de rău, dragă. Tuturora ne pare. O să-i simțim lipsa.

Întreaga rezervă aprobă la unison. Doamna Clive avea o idee.

– N-ai putea să ne faci rost de o vedere cu urări de însănătoșire, draga mea? Una mare, pe care s-o semnăm toate.

Știam că pacienții îl iubeau, dar, până în seara aceea, nu bănuisem cât de mult. Am fost obligată să promit că voi cumpăra ilustrate cu urări, pentru ambele rezerve principale și pentru toți cei din rezervele individuale.

Și domnul Worstley repetă părerea generală.

– Deși n-ar trebui să fie așa, te șochează să constați că doctorii sunt tot oameni. Îmi pare așa rău, fătucă, dar, dacă mă gândesc bine, mi s-a părut că arăta cam rău, azi. Am crezut că este obosit – cine n-ar fi, la câte ore lucrează. Dacă mă-ntrebi, aș zice că e vremea să-și facă un sindicat.

Noaptea aceea nu-mi pria deloc. Pacienții erau bine, munca normală, dar îmi venea să mă ascund sub pământ. Căzusem în greșeala uzuală a pacienților, dar fără a avea nici o scuză. Nici un moment nu-mi trecuse prin cap că și Joel era om și, deci, supus suferințelor umane.

Oboseala permanentă dărâmă până și cel mai echilibrat temperament. Extenuarea, ajutată de insidioasa intervenție a unui apendice morocănos, l-ar fi putut frânge până și pe arhanghelul Gabriel. Fusesem atât de altruist îngrijorată de migrena lui Jolly. Doar o diagnosticasem prin forțe proprii. Mare scofală – dacă fusesem în stare să merg în lift cu un om chinuit de apendicită acută, fără a reuși să observ mai mult decât că era palid.

Telefonul zbârnâi.

– Sala de operație a aripii. Ne puteți trimite o soră pentru doctorul Kirby?

– Da. Cum se simte?

– Nu și-a revenit încă. Altfel, bine.

Am trimis-o pe Hills, apoi m-am dus în rezerva nr.1, să verific dacă era pregătită. Era. Mă retrăgeam spre ușă, privind încă echipamentele așezate în perfectă ordine, când doctorul Cousins apăru lângă umărul meu.

– Chiar el?

– Da. Stagiara s-a dus să-l aducă.

– Pe Dumnezeul meu! comentă, dacă un lucru este sigur în viața de spital, acela este că nu poți să știi niciodată ce se va mai întâmpla. Și ce medic grozav sunt! De mirare că nu m-au titularizat imediat după absolvire!

I-am aruncat o privire.

– Nici dumneata n-ai observat?

– Nu numai că n-am observat! Am stat la masă împreună și omul, șeful meu, a băut numai cafea. Știi la ce m-am gândit? Am scuturat din cap. Că probabil e mahmur, după noaptea petrecută ieri cu Liz Brecklehurst. M-am întâlnit cu ea adineauri. Mi-a zis că n-a băut decât suc de roșii, scuzându-se că probabil mâncase ceva ce i-a zgândărit stomacul. Săraca! A suportat greu știrea și la fel de supărat va fi Wally Brown. Și pe cine crezi că va da vina? Nu-i plăcut, să vâri un dren în peritoneul celui mai bun prieten.

– Nu știam că sunt prieteni.

– Sunt. Ceea ce a contribuit la liniștea rezidenților. Există puține lucruri mai rele decât să ai doi șefi care-și poartă sâmbetele. Mă întreb cum va fi cu doctorul Rowlands. Ai auzit că el va prelua funcția de medic șef al aripii?

– Mi-a comunicat intendenta. Nu-l știu. Dumneata îl cunoști?

– Nu prea, dar având în vedere că este primul adjunct al lui Bob Bush, în clădirile vechi, deși a venit la noi cu trei ani în urmă, tocmai de la antipozi, fără îndoială își cunoaște meseria.

– Din Australia sau din Noua Zeelandă?

– Habar n-am. Crezi că are vreo importanță?

– Pentru el s-ar putea să conteze.

– Într-adevăr. Mai bine aș afla, dacă vreau să-i fac o impresie bună. Îmi trimise o bezea. Ești o fată minunată, doamnă Holtsmoor, și-ți rămân veșnic recunoscător!

Domnul Brown ajunse la vizită foarte târziu. Își sorbi ceaiul tare, foarte dulce, arătând de parcă nimic și nimeni nu i-ar fi putut fi pe plac.

– Numai două tipuri! În toată lumea medicală există doar două feluri de oameni. Primul, nu conține să-și diagnosticheze și să se trateze de boli pe care nu le are încă; al doilea, își ignoră propriile simptome până ce acestea refuză să se mai lase ignorate și ești obligat să aduni cioburile de pe jos. Privi spre ușa rezervei lui Joel și zâmbi sumbru. Norocul lui că erai acolo când a perforat.

– Da. M-am uitat la narcisele mele, care tronau acum pe birou, amintindu-mi că încă nu citisem biletul lui George. Cum credeți că va evolua, domnule doctor?

– L-am scos pe micul nemernic, dar conform principiului, dacă ceva poate merge rău, așa se va întâmpla! Așa că, nu dau pronosticuri. Își goli ceașca. Las asta pe seama interniștilor. Bun. Să-l mai văd o dată și p-aci mi-e drumul. La culcare!

Peste câteva minute, Hills luă ceașca goală, căscând să-și rupă fălcile.

– În secția asta, chiar nu se întâmplă nimic? Mă privi condescendentă cum băteam în lemn. Știu, am avut o internare, dar la Catherine ne veneau toată noaptea. Am să mor de plictiseală!

Era prima ei tură, din a doua practică de noapte. Catherine era una dintre secțiile cu accidente grave. I-am reamintit că William și Mary era doar o unitate de tranzit.

– Nu te poți aștepta la aceeași vânzoleală.

– Îmi închipui că nu vă deranjează lipsa de activitate, fiindcă pe vremea dumneavoastră activitatea era mai domoală. Nici nu se compara cu traficul de acum.

– Pe vremea cailor și căruțelor, draga mea, eu și domnișoara Nightingale, pe tura de noapte la Scutari! Doamne, cum mai puteau lumânările de seu! Aproape la fel de tare ca și cangrena. Ai simțit vreodată cangrenă? După ce o vei simți, n-o vei mai uita. Alt lucru care nu se uită, sunt nopțile interminabile de luptă cu somnul. Așa că, ce-ar fi să nu mai provoci soarta și să ieși pe terasă la aer? Apoi vom bea ceai. Combinația ar trebui să te trezească.

Nu părea la fel de inteligentă ca Parsons, dar nici proastă nu era. O zbughi pe balcon cu viteza începătorului care-și propune să fie ascultător. M-am surprins spunându-mi că ar fi fost foarte bine, pentru amândouă, s-o facă. Oare ce-mi sugerase acest gând? Faptul că trebuia să mă descurc fără Joel? Sau cu el? Oricum, era numai chestiune de timp, să mă raliez opiniei că „elevele-asistente de azi nu mai sunt ca pe vremuri”!

Capitolul 11

Rezerva era întunecoasă și părea lipsită de viață, ca un cavou năpădit de electronică. Cele două ecrane gemene ale monitoarelor cardiace mă hipnotizau cu imaginea mea în dublu exemplar. Dacă ar fi fost doar oglinzi, le-aș fi întors cu fața la perete.

Venise timpul pentru o nouă vizită la Joel. Am făcut un tur complet, începând cu femeile și terminând în rezerva nr.1 William. Toată lumea dormea.

Joel își revenise la scurt timp după sosirea din sala de operație și, după ce-și descleștase dinții ca să-i înlătur tubul respirator, alunecase instantaneu într-un somn profund. Împreună cu Hills, l-am ridicat pe perne.

Acum, somnul îi era ceva mai ușor, dar mirosul puternic de anestezic stăruia în aer. Dormise puțin, dar insuficient pentru a justifica riscul unei treziri. Avea nevoie de cât mai mult somn.

Era foarte palid, însă nuanța pământiu-verzuie dispăruse, iar textura pielii revenise la normal. Prin contrast cu albul feței, al bluzei și al așternutului, părul și sprâncenele întunecate ieșeau în evidență. Umbrele de sub ochi păreau aproape la fel de negre.

Inițial i-am studiat figura deschisă cu interes profesional, apoi, constatând cât de tânăr arăta dormind, în memorie mi-au revenit anii pe care ambele mele stagiare îi consideraseră pierduți în negurile istoriei. În ultimul timp, îmi păruseră la fel. Mă întrebam dacă fuseseră aievea. Sau poate visasem?

I-am observat cicatricea micuță de sub pleoapa dreaptă. Acum, nu mai era vizibilă decât când stătea cu ochii închiși. Era consecința unei lovituri primite la rugbi – când? În anul doi? Nu. Trei. Am zâmbit involuntar amintirii; în

seara aceea, venise să mă caute cu ochiul drept închis și cu nasul tumefiat. Fiind deja în ciclul doi, aveam dreptul să primesc băieți în vizită, până la nouă și jumătate seara. Am insistat să urce în cameră, să-i îngrijesc rana și să-i pun o pungă cu gheață. Punga pentru gheață curgea la un capăt și nu se închidea ca lumea la celălalt, iar cuburile erau prea mari. Joel țipase ca din gură de șarpe:

– Ah, fato! Mi se scurge pe ceafă! Ai milă! Unde este toaleta? Ia-o de pe mine!

Sora de serviciu intrase ca o furtună, fără să mai bată la ușă.

– Dexter, ce se petrece aici? Ce-i faci săracului băiat? Tu i-ai umflat ociul?

Îi spuseserăm adevărul. Niciodată n-am știut dacă ne crezuse.

– Bună, Pip. Joel se trezise și mă urmărea cu privirea, gânditor. Sunt în William?

– Da. Prea erau mulți gripați la Lister. Chirurgul șef ți-a subtilizat apendicele și o duci bine. I-am luat pulsul. Chiar foarte bine. Cum te simți?

– Amorțit. Vorbirea îi era puțin neclară. Cât e ceasul?

– Două și jumătate, marți noaptea.

– Marți? Ce s-a întâmplat cu ziua de luni?

– A trecut. Am deschis trusa. Te superi dacă-ți iau tensiunea, cât ești treaz?

– Nu sunt, dragă. Plutesc. Își ridică o mână. N-ai decât.

– Mulțumesc.

Mă privi intens prin aburul de mahmureală provocat de anestezie. Mâine s-ar putea să-și amintească faptul că m-a văzut, dar era greu de crezut că va mai reține și altceva. În starea actuală, vorbele izvorau direct din subconștient.

– Cum stau cu pulsul, Pip?

– Bine. Mi-am scos stetoscopul și l-am agățat de centură.

– N-ai de gând să-mi spui cât?

– În nici un caz! I-am zâmbit. Ești mult prea turtit.

– Sunt, nu-i așa? Zâmbi euforic. Poate că ar trebui s-o fac mai des.

– Poate ar trebui să mai dormi. Mai întâi, dă-mi voie să te ridic puțin mai sus – hei, Joel, termină! Consideră c-ai fi un buștean și lasă-mă să te manevrez. Ai să te sufoci, îți va plesni cusătura chirurgului șef și îmi va rupe gâtul mie! Așa e mai bine. L-am așezat din nou pe pernă. Ce părere ai?

– Mulțumesc frumos. Avea ochii pe jumătate închiși. Minunate fete, asistentele. Nu știu ce ne-am face, noi, pacienții, fără voi.

– Îngeri din ceruri, asta suntem. Ți-e sete?

– Uscăciunea iadului.

– Bea puțină limonadă. I-am săltat capul cu o mână, cu cealaltă potrivindu-i tubulețul între buze. O singură înghițitură, că altfel vei da afară și medicul șef se va supăra.

– Și el îți va rupe gâtul?

– În două locuri.

– Prea moale pentru violență, zise, atingându-mi ceafa. Și acum, ce urmează?

– Vreau să verific pansamentul. Era intact. Ascultă-mă, Joel. Ai un dren, aici. Vrei să încerci să nu uiți?

– Un dren? Deschise larg ochii. De ce? A perforat? Am dat din cap. Era amuzat. Ce întorsătură! Cine m-a gazat? Bob Bush?

– Da. Ai început să simți ceva?

– Nimic.

– Bine. I-am potrivit învelitoarea. Acum, dormi.

– Nu. Așteaptă. M-a prins de mână. Am sentimentul că trebuia să-ți spun ceva. Nu mă pot concentra. Știi cam ce-ar putea să fie?

– Nu. Toate sunt în regulă. Poți să te culci din nou.

– Bun, murmură el. Mulțumesc.

Adormi sub privirile mele și nu se trezi când mi-am eliberet mâna. Stagiara se întorsese și mă căuta. Din nou ne sunase Liz. După convorbire, Hills zise:

– Se dă de ceasul morții. Sunt logodiți?

– Nu știu.

– Șefa, toată lumea știe despre ei! De ani de zile! Duminica trecută, au avut întâlnire.

– Dacă-i o poveste așa de veche, ar fi chiar ciudat să nu se întâlnească. M-am așezat la birou. Acum, bem ceaiul?

– Mi-am adus aminte că n-am spălat pe jos.

– Spală, atunci. Am să încep raportul.

Scriam de câteva minute, când parfumul narciselor îmi aminti de biletul lui George. Fără nici un chef, am deschis plicul cu foarfeca și mi-am stăpânit cu greu trei urale. Scrisoarea și florile proveneau de la Henry Kirby. Constituiau un model de scuze și mi-am imaginat-o pe Parsons, arțăgoasă, suflându-i în ceafă.

Tocmai reciteam scrisoarea, când autorul în persoană deschise ușa secției, spășit.

– M-am întâlnit cu doctorul Bush și mi-a spus că pot urca să văd ce mai face fratele meu, explică el dintr-o suflare, pe cuvânt! Cei de la birouri n-au fost prea drăguți, dar doctorul a fost chemat la o intervenție, ne-am întâlnit și a fost foarte amabil. Îmi pare rău că este atât de târziu, dar am fost la o petrecere și am găsit biletelul lăsat de proprietăreasă abia când mă pregăteam de culcare. Doctorul Bush a zis că veți înțelege.

– Domnule Kirby, ce-mi poți spune despre părinții dumitale? Eventual adresa, pentru registrul de internări? I-au contactat, cumva, cei de la administrație?

– N-aveau cum, fiindcă părinții sânt, în momentul ăsta, îmbarcați pe un vapor, pe undeva între Singapore și insulele Darwin. Au închiriat casa și au plecat într-o excursie. Toată viața au visat așa ceva, dar n-au reușit până ce Dick s-a însurat și s-a mutat. Fratele mijlociu. Le-am dat fosilelor de la administrativ adresa, însă i-am avertizat să nu-l sune până dimineață fiindcă Sandra este pe cale să nască. Nevasta lui Dick.

– Mai bine mi-ai da mie adresele, a lor și a dumitale.

Se conformă.

– Cuibușorul meu e foarte aproape.

– Este acceptabil?

– Nu-i rău deloc, dacă nu te deranjează părul de câine în mâncare. Privi spre flori. De la mine?

– Da. I-am mulțumit.

Zâmbi prostește.

– Linda Parsons mi-a dictat. Nu că n-aș fi fost de aceeași părere!

– Am ghicit. Să nu te superi că-ți repet. Nu mai spune nimănui, domnule Kirby.

– N-ai putea să-mi spui Henry? Ca să-mi demonstrezi că am fost iertat.

În ciuda corpului mătăhălos, figura nu părea mai în vârstă decât a Marcyei.

– Cu plăcere Henry. Vrei să-l vezi pe fratele dumitale?

– Se poate? Bush zicea că, fiind atât de târziu, s-ar putea să nu vrei să-l deranjezi. Să știi că n-am să-l trezesc.

– Sunt convinsă.

– Să-ți mai spun ceva! zise el roșind. Deși Bush mi-a dat voie să vin, îmi era teamă că, după noaptea trecută, o să mă dai afară.

– Băiete, acum circumstanțele diferă.

– Dacă i-ai fi văzut adineauri pe cei de la birouri! Când am apărut s-au purtat de parcă venisem să le violez pe toate asistentele din tura de noapte.

– Poate nu știau că ești fratele doctorului Kirby. Sunt obligați să se poarte dur cu toți posibilii intruși nocturni.

– Dar dumneata m-ai recunoscut imediat!

– Altă gâscă … am spus eu fără să stau pe gânduri. Îl cunosc pe fratele tău de când avea vârsta dumitale de acum. Ești mai masiv ca el, dar altfel semănați bine.

– Lindy nu mi-a spus niciodată! Ea știe?

– Probabil că nu. Am înțeles că vorbisem prea mult. Vino să-l vezi.

Joel se trezi pentru o clipă.

– Doamne, ăsta-i micuțul Henry! Ce cauți aici?

– Vezi-ți de treabă, Joel. Cum te mai simți?

– Bine, mulțumesc. Cât e ceasul?

– Ah, cam târziu. Tocmai m-am întors de la o petrecere, altfel veneam mai iute. Sigur, te simți bine?

– „Stare satisfăcătoare și evoluție bună în condițiile date", maimuțări el formula uzuală. Mă văzu la ușă. Pip, trimite-l acasă pe flăcăiaș. Copiii în creștere au nevoie de mult somn.

– Așa voi face. M-am apropiat. Rana a început să înțepe?

– Nu. Însă o simt ca de plumb. Cred că mi-au cusut înăuntru, din greșeală, o contragreutate.

– Am să sun la sala de operații, să le spun să nu se alarmeze dacă lipsește vreuna. I-am luat pulsul. Încă nu simțea durere. Culcă-te la loc.

– Așa voi face. Mulțumesc, Pip. Noapte bună Henry.

– Noapte bună, Joel. Ne privea cu atenție. Pe mâine. Porni spre ieșire, dar pe la jumătatea coridorului se întoarse spre mine.

– Spuneai că se simte bine. Vocea îi suna acuzator. Mie mi s-a părut cam amețit.

– Așa arată, de obicei, pacienții imediat după operație. După ce trece mahmureala cauzată de anestezie își revin.

– Fie precum zici. Părerea lui era vizibil alta, ca și atitudinea devenită deodată ostilă. Liz a sunat, să se intereseze?

– De câteva ori. L-am privit mai atentă.

– Și lui, i-ai spus?

– Nu încă. Probabil că ar fi uitat.

Se înroși.

– Mie, mi s-a părut destul de prezent.

– Nu, l-am contrazis, nu este. Când își va reveni cu adevărat, va începe să simtă durerea.

– Uitasem, murmură el. Dar nu uita să-i spui despre Liz. Îi va face plăcere.

– Așa voi face.

– Așa să faci. Era foarte târziu. Aspectul lui Joel îl tulburase profund și se simțea furios și îngrijorat. Era mult prea tânăr ca să poată suporta respectivul cocteil. Domnul Jones te-a numit sora Dexter. Acum mi-am adus aminte. Ești Pip Dexter.

– Sunt.

– Da. Avea douăzeci de ani. Era bărbat și hotărât să demonstreze asta, în ciuda roșeții din obraji. Dick mi-a povestit despre tine și Joel, dar nu știa numele individului pe care l-ai agățat, până la urmă. Însă, mi-a zis că ai fost iubita lui Joel. Ai fost, nu-i așa?

Adevărul, în starea actuală, ar fi fost interpretat ca o defăimare la adresa bărbăției fratelui, ca o minciună, sau ambele.

– De ce nu-l întrebi pe Joel, după ce-și va fi revenit? Ar trebui să cunoască răspunsul.

– Hm! Probabil, te crezi șmecheră! Ei bine, dacă vrei să știi ce cred …

– Nu, Henry, am replicat cu fermitate. Nu vreau. Și cred că nici tu nu vrei să-mi spui. Du-te acasă și culcă-te. I-am ținut ușa, să poată ieși. Ai avut o zi obositoare și o seară agitată. Noapte bună.

Părea gata să ducă meciul în prelungiri, dar se auzea liftul. O zbughi în jos pe scară, de parcă ar fi vrut să scape de spital cât mai repede. M-am întrebat dacă n-ar fi fost mai potrivit să-i dau înapoi florile, dar am ajuns la concluzia că nu conta. I-ar fi amintit de fapta mea bună, lucru mai greu de digerat.

Indirect, îmi făcuse un bine, eliberându-mă parțial de povara vinovăției. Oare cei trei frați Kirby celebrau împreună o zi a „dușmăniei față de Pip”? Sau preferau să înfigă ace într-o păpușă de ceară cu imaginea mea?

Întrebările mai aveau de așteptat. Doctorul Rowlands sosise în primul tur de inspecție.

– Îmi pare rău că am întârziat, soră, dar am dorit să termin tot ce aveam de făcut în noaptea asta, ca mâine să pot începe fără griji.

– Nu-i o bagatelă să preiei o funcție peste noapte, domnule doctor.

Era un bărbat slab, tuns scurt, cu figură prelungă, mohorâtă.

– Putea să fie și mai rău. Însemnările lui Kirby sunt la zi. Nu-mi rămâne decât să la citesc și să fac examinările. Cum îi merge? L-am informat.

– Ați vrea să-l vedeți?

– Doar din curtoazie. Nu-mi este pacient.

După ce a citit și a văzut tot ce credea de cuviință, i-am oferit ceai. A spus că, dacă era posibil, ar fi preferat cafea. Conform etichetei, ar fi trebuit să pregătesc și cafea, iar apoi să-l las să aleagă. Era politicos, conștiincios și respecta etica. Avea o vorbire potolită, concisă, extrem de englezească. Pe când pleca, l-am întrebat:

– Nu sunteți neozeelandez, doctore? Întrebarea nu-l deranjă.

– Ați aflat că pe lângă coastele Australiei există mai multe insule?

– Socrul meu provine din Queensland.

– Așa se explică. Stă în Londra?

– El și soacră-mea sunt în Majorca. Vremea asta nu le prieste.

– Nu-i pot învinovăți. Și pe mine mă afectează și nu numai. Cu epidemia asta de gripă, am internat pacienți toată noaptea și, din însemnările lui Kirby, înțeleg că așa a fost tot weekendul. Din cauza asta n-a putut pleca deși, oficial, își terminase schimbul sâmbătă la amiază. Abia dacă a ațipit câteva ceasuri, duminică noaptea.

În memorie mi-a revenit după-amiaza de sâmbătă.

– Uitasem c-ar fi trebuit să fie liber. Nu știam că medicii sunt atât de prinși.

– Vor fi și mai aglomerați îndată ce virusul ăsta va contamina mai mult decât mediile studențești. Și o va face. Sub perspectiva sumbră, figura părea să i se destindă. Apoi, plecă.

Hills aduse și ceaiul nostru.

– Se dă mare, nu-i așa, șefa?

– Doctorul Rowlands? M-aș mulțumi să afirm că este un adevărat meseriaș.

– Trebuie să admiteți că vrea ca toată lumea să știe cine-i șeful!

– Da. Mi-am adus aminte de prima impresie pe care o avusesem la întâlnirea cu Joel. Dar, întrucât chiar este șef, e normal s-o afirme sus și tare, încă de la început, să nu apară confuzii.

– N-am privit lucrurile așa niciodată.

– Și mie, mi-a luat destul timp.

Luă lista cu sarcinile de dimineață, pe care o întocmisem ceva mai devreme.

– Ah, Doamne! Este necesar să vă ajut la doctorul Kirby?

– Pot să-i curăț mâinile și fața, pot să-l îmbrac singură, dar voi avea nevoie de ajutor la schimbatul așternutului. Liniștește-te Hills. N-o să te muște. Măcar fiindcă se va simți mult prea rău.

Cele trei luni de practică de zi, la Lister, o marcaseră.

– Numai dacă mă gândesc la îngrijirea unui doctor, îmi vine să dau afară. Nemernicii, sunt atât de plini de ifose și convinși că le știu pe toate. Și nu poți să te încrezi în ei. Pacienții obișnuiți le susțin întotdeauna pe surori. Doctorii nici nu se uită la ele! Ne pârau asistentei în fiecare zi a săptămânii, iar duminica de două ori!

– Domnul Brown i-a prescris câteva calmante. Primul, am să i-l dau înainte de a ne ocupa de el. Îi va fi de folos.

Aveam dreptate. Hills era de față și, spre dezamăgirea ei, Joel nu se plânse deloc de îndemânarea mea în mânuirea seringii hipodermice. L-am întrebat:

– Sper că nu v-a durut, doctore Kirby.

– Deloc. Îți mulțumesc, soră.

La lumina zilei părea mai lipsit de culoare, iar pielea feței era mai întinsă peste oasele obrazului. Pulsul îi crescuse vizibil. Medicamentul injectat avea să-l ajute.

– Mă întorc peste câteva clipe, doctore.

– Mulțumesc, fetelor. Închise ochii.

Hills și cu mine semnarăm în registrul cu evidența medicamentelor periculoase. Am verificat temperaturile pacienților din rezervele mici, apoi m-am întors la Joel. Ochii erau închiși încă, dar crisparea de pe figură începuse să se estompeze. A deschis ochii de îndată ce m-a simțit. Pulsul îi revenise la normal.

– E mai bine?

– Binișor. Îmi zâmbi slab. Mulțumesc Domnului pentru existența calmantelor. Ce am de făcut, acum?

– Nimic – în afară de a te lăsa în seama mea. Mi-am ridicat masca. Am să văd dacă nu cumva pansamentul trebuie refăcut. Nu. Nu-i nevoie. Așa că nu mai am decât să-ți spăl fața și mâinile, să schimb bluza transpirată cu una curată și să-ți aranjez patul. Pe urmă, te las în pace. Am tras un scaun aproape și i-am scos cearșaful de deasupra, lăsând pătura.

– N-aș putea să mă spăl singur?

– În dimineața asta, nu. Dacă începi să te miști, ai să te simți groaznic de buimac. Asta-i cauza tratamentului la pat, a doua zi după operație. Poți închide ochii? Ștergarul ăsta este îmbibat cu săpun.

Se supuse, zâmbitor.

– Nu-mi amintesc de când nu m-a mai spălat altcineva pe față. Este foarte plăcut.

– Bine. I-am șters figura. Ai mai fost vreodată în postură de pacient?

– Nu.

Ochii rămăseseră închiși și nu l-am mai plictisit cu pălăvrăgeala, cât timp i-am spălat și șters mâinile. Apoi i-am scos bluza veche și l-am ajutat să îmbrace una nouă. Știa ce aveam de făcut și a săltat bărbia, ca să-mi permită să-i leg șiretul de la gât.

– Mulțumesc. A deschis ochii. Cândva, va trebui să rog pe cineva să-mi aducă o pijama.

– La ultima vizită, șefa turei de noapte a adus trei pijamale, un pieptene și aparatul de ras. Le-am pus pe toate în dulăpior, dar deocamdată ar fi preferabil să nu renunți la bluza cu șireturi, căci este mai ușor de folosit, cu toate pansamentele alea din zona taliei.

– Drăguț din partea șefei de tură. Le-a luat din camera mea?

– Liz le avea aici pentru uz personal. A sunat de mai multe ori, să întrebe de starea ta. I-ai provocat o sperietură, aseară.

– Săraca Liz. Zâmbetul era afectuos. Îmi pare rău, după cum regret că am dat de furcă atâtor oameni, inclusiv ție.

– Cum spuneai sâmbătă, face parte din obligațiile de serviciu. I-am pieptănat părul. Sper că am nimerit bine cărarea. Partea din față nu prea vrea să stea. I-am netezit vârtejul cu palma. Așa-i mai bine!

Mă privea cu ochii mijiți, amuzându-se.

– Te porți de parcă aș avea opt ani.

– Cam precoce pentru opt ani, cu bărbia asta țepoasă. Își pipăi cu degetele barba crescută peste noapte.

– Îmi dă aspect de bandit?

– Am văzut și mai rele. Dacă te deranjează, am să chem un brancardier, sau pot încerca să te bărbieresc eu.

– Doar nu sugerezi să mă încred în tine, cu un brici în mână?

– Mă descurc mult mai bine cu briciul, decât cu un aparat de ras. Cu lama am retezat o groază de ciozvârte. Am râs de sperietura lui. Aș putea folosi mașina electrică.

– De parcă aș fi peluza din fața casei! Mersi, nu. Deși noaptea trecută este aproape complet ștearsă, am vaga senzație că ne-am confruntat. Așa s-a întâmplat?

– Da. Mai bine zis, eu ți-am făcut scandal. Tu doar ai recepționat. Iartă-mă!

– Facem pace? sugeră el visător, pe când Hills intra să mă ajute să-i potrivesc așternutul.

Capitolul 12

Conflictul plutea în aer. Când m-am întors de la școală în după-amiaza aceea, Maggie MacDonald era la intrare. Adusese niște cămăși pe care frații le uitaseră la ea. Întrebarea mea, „Ce mai e nou prin secție?" stârni furtuna.

– Omul ăla este imposibil!

– Joel Kirby?

– A, nu! Rowlands! A venit azi dimineață, mi-a cerut listele cu pacienți, apoi a zis „afară, afară, afară". N-au rămas decât doi!

– Are nevoie de paturi pentru gripă?

– Probabil. Dar aproape că n-am mai avut timp să iau legătura cu rudele, să vină să-i ia pe externați. Doctorul Kirby ținea seama întotdeauna de problemele pacienților. Și va trebui să-l suport pe doctorul Rowlands cel puțin șase săptămâni!

– Intrați, domnișoară asistentă, am spus, să bem o ceașcă de ceai fierbinte.

– Cu mare plăcere, dar renunță la apelativul „domnișoară asistentă", te rog. Mă face să mă simt bătrână.

Zece minute mai târziu, George suna la intrare. Arăta pus pe harță.

– De ce nu m-ai așteptat, azi dimineață? Ți-am făcut semn să mă aștepți.

– Îmi pare rău. Am crezut că-mi faci semne pur și simplu și mă grăbeam să ajung înapoi la vaccinare.

– Vaccinare? De ce?

Părea îngrijorat. I-am spus adevărul, că trecuse prea multă vreme de la ultimul vaccin și conducerea hotărâse să-l repet.

– Cu ce-ți pot fi de folos?

Avea nevoie de două mantii, pentru o piesă pe care o monta la școală. I-am oferit-o pe a mea.

– Maggie MacDonald este aici. Vino și întreab-o dacă ți-o poate împrumuta pe a ei.

– Stai puțin. Ar mai fi ceva. Mâine, termin mai devreme. Ce-ar fi să vii să mănânci cu mine înainte de tură?

– Mulțumesc, George, dar nu se poate într-o zi de lucru! Și, mai este și Marcy …

– N-o să-i pricinuiască cine știe ce neajuns, dacă o culcă verișoara ta, o noapte. Sunt convins că ți-ar face serviciul ăsta.

– Așa este, am aprobat eu, dar când ești nevoită să soliciți asemenea favoruri atât de des, trebuie să înveți să renunți la cereri inutile.

Nu dorisem să fiu lipsită de tact. El însă, așa crezu.

– Dacă atâta simți față de propunerea mea, nu mai am nimic de spus. Intră în camera de zi și-i ceru Maggiei mantia. Fiind amândoi nervoși, din motive diferite, se înțeleseră mult mai bine decât o făcuseră vreodată. Plecară împreună, George dorind să-l viziteze pe domnul Worstley înainte de a se duce la o ședință. Ann îi văzu plecând de la fereastra ei. Apoi veni să-și manifeste dezacordul.

– Este o atitudine copilăroasă, Pippa, să te lași greu.

– N-am timp de joacă, draga mea. Ziua mea era complet ocupată. De obicei, dimineața pregăteam bonetele curate, dar, pierzând o groază de vreme cu vaccinarea și fiind prea obosită, n-am mai fost în stare. Am adormit imediat, dar n-am avut la dispoziție decât patru ceasuri. Descoperisem că mă puteam descurca bine cu patru până la șase ore de somn pe zi, cu condiția să recuperez în weekend și să mă țin cu strictețe de program. George nu m-a lăsat să-i explic, dar, oricum, mă îndoiam că ar fi înțeles. Munca de noapte este un subiect pe care nu-l pot aprecia decât cei în cauză.

Ann aprofundă subiectul.

– L-am auzit încercând să-ți dea întâlnire. Dacă vei continua să-l ții la distanță, ai să-l pierzi.

– Dacă adorm la spital, o să-mi pierd slujba.

– Mărită-te din nou și nu vei mai avea nevoie ea.

Mi-am luat ochii de pe lucru.

– Mă sfătuiești, cu adevărat, să mă recăsătoresc pentru avantaje materiale?

– Știi bine că nu!

– Mie, așa mi-a sunat. Și cu toate că-l plac pe George, dacă m-aș mărita cu el acum – presupunând că vrea – exact asta ar însemna.

– Dacă nu vrea să se însoare cu tine, atunci de ce-i mereu la ușa noastră?

– Annie, maturizează-te! Există o alternativă.

– Aiurea! Dacă am văzut vreodată un ins care-și caută nevastă, acela este George Duggan! Are privirea pierdută a bărbaților care se trezesc, deodată, că toți prietenii sunt căsătoriți și că o ieșire „cu băieții" este încă posibilă numai dacă-s cu zece ani mai tineri. M-aș fi așteptat să-ți zgândărească instinctul matern. În mod vizibil, are nevoie de o mămică.

– În privința asta, am spus, nu pot decât să fiu de acord. Iartă-mă, dar acum trebuie să mă îmbrac.

La muncă, Maggie părea mult mai bine dispusă. Toate paturile libere se ocupaseră, încă nu-și terminase raportul și avea mânecile suflecate.

– Cea mai plină seară, de când am preluat secția. Sora principală de la Luke este internată la Nightingale, cu gripă și întrucât șefa ei este în concediu, toate internările de la Luke au fost redirecționate spre noi.

– Din cauza asta ne-a golit secția doctorul Rowlands, de dimineață? Dădu din cap. Dar parcă nu pomenise de sora de la Luke?

– Mi-a spus că observase că părea bolnavă, dar a așteptat, conform procedurii, raportul turei.

– Cred că nu i se poate reproșa că respectă strict regulamentul.

– Numai dacă se întâmplă să te fi bucurat de încrederea fostului șef! Dar asta nu mă ajută să-mi termin raportul! Iar tu, ai o noapte agitată înainte.

Într-adevăr. În noaptea aceea n-am prea avut ocazia să-l văd pe Joel. A dormit profund. A doua noapte după operație este, de obicei, cea mai neplăcută pentru pacient. Spre dimineață, i-am spus domnului Brown:

– Mă bucur, dar sunt nedumerită.

– Eu nu. După luni de zile cu somnul întrerupt în fiecare noapte, fără a apuca vreodată mai mult de cinci ore, oricine ar putea dormi și o săptămână. Dacă am norocul să mă molipsesc de gripa asta, așa am de gând să fac! Apropo, Ross a luat-o. Treizeci și nouă de grade. Tocmai l-am sunat pe medicul șef, să-i dau vestea cea bună. Nu ne rămâne decât să ne rugăm să n-o fi transmis la mai mult de douăzeci dintre pacienții pe care i-a operat. A intrat în camera lui Kirby, când și-a făcut rondul?

– Nu. I-am spus că dormea. I-a studiat doar fișa.

– Asta-i un noroc neașteptat. Dar tu, cum te simți?

– Foarte bine. Dumneavoastră?

– Prea blestemat de bine!

– Mă bucur, Domnule Brown.

A zâmbit.

– Mulțumesc, doamnă Holtsmoor, deși aș prefera unul din paturile goale, pe care nu le mai aveți. Mă omoară varicele!

Miercuri, aceeași aglomerație. Doctorul Cousins a sosit la vizită cu întârziere, purtând pe figură bucuria celui gata să împărtășească tuturor vești proaste.

– În aripă au rămas numai trei secții cu personal complet, printre care și asta. Până mâine, brancardierii vor ajunge să roiască în jurul târgilor, strigând „aduceți-ne morții" și vor exista doar cadavre în uniformă sau cu halate albe. Patruzeci și șase de asistente, cu trei mai puține surori, șaptezeci de studenți, băieți și fete, șapte stagiari din clădirile celelalte și patru de aici, doi rezidenți și – dacă-ți vine să crezi – ambii electricieni!

– Unde i-au pus pe toți? Lister și Nightingale n-au asemenea capacitate.

– Au ajuns în Matthew și Florence, apoi vor urma Luke și Victoria, ține minte ce-ți spun! Sărmanul Bush, n-a mai avut de lucru atât de mult de ani de zile! Îmbătrânește văzând cu ochii. Ce ai pentru mine?

– Mă tem că-i o groază de treabă de făcut.

Scormoni prin maldărul de formulare.

– Și, înainte să mă înglodez în muncă, dumnealui cum o mai duce?

– Astă seară a scăpat de dren. Îi merge bine. Doarme.

Ridică privirea, amuzat.

– Pacient cuminte?

– Model. Fără glumă.

– Pe Dumnezeul meu, doamnă Holtsmoor, n-ar trebui să-mi spui așa ceva, după atâta timp de când lucrăm împreună. Având în vedere lipsa de interes față de el, orice apreciere din partea dumitale este neprețuită.

– Era așa de evident?

– Nu! Un orb, într-o noapte cețoasă, ar fi putut să n-o observe. Puncție lombară? Îmi vârî sub ochi o fișă. Doamna Bridger, rezerva nr.2, Mary? Când i-a fost făcută?

– Acum o oră, de către doctorul Rowlands.

– N-a cerut să fiu anunțat?

– Credea că sunteți ocupat și având timp, a făcut-o chiar el, deși este pacienta dumneavoastră. Tehnic, avea dreptul.

– El este șeful. Ridică din umeri. Nu-i treaba mea să-l critic – și poate că are dreptate să fie neîncrezător, până să se convingă că nu-i cazul.

Mi-a revenit în minte prima lună de la angajare.

– Da. Dar sunteți foarte înțelept să priviți astfel lucrurile.

– Așa sunt eu, doamnă Holtsmoor! Țineți-mi puțin aura, să termin cu formularele astea.

Joel s-a trezit la patru fără un sfert. I-am dat o ceașcă de ceai.

– Cum te simți, fără dren?

– Doar câte un spasm, din când în când. Aprinse lumina ca să se uite la ceas. Erați la ceai? Nu-l lăsa să se răcească. Mă simt bine.

Arăta destul de bine. Vocea însă era preocupată. M-am așezat pe scăunelul de lângă pat.

– Îl prefer rece.

– Într-adevăr. Se întoarse spre mine. Epidemia se răspândește?

– Așa s-ar părea. Statisticile l-ar fi îngrijorat, așa că le-am păstrat pentru mine.

– Liz mi-a spus că sora de la Luke a fost internată. Acum, sunt înconjurat de bolnavii transferați, nu-i așa?

Am blestemat neglijența lui Liz.

– Câțiva. Mai este și domnul Worstley, care o duce foarte bine.

– Mi-a spus George Duggan. A venit aseară la o bârfă. Frumos din partea lui.

– Foarte, am fost eu de acord.

Tăcu. Apoi, dintr-o dată, zise:

– Ar trebui să-mi fac vânt în Tamisa, că lipsesc tocmai acum.

– Nu-i vina ta că apendicele ți-a explodat. Chiar dacă l-ai fi îngrijit mai din vreme, acum tot ai fi în concediu medical, măcar încă vreo două săptămâni.

– Știind ce se întâmplă, mă simt ca dracu de vinovat că zac aici și le dau altora mai mult de lucru.

– Sigur! Grozavă povară! O ceașcă de ceai în șapte ore de tură!

– Pip, fă-mi o favoare! Părea foarte plictisit. Scutește-mă de tactica asta bine intenționată, tip placebo. Abdomenul mi-a fost afectat, nu creierul.

Am roșit, însă era prea întuneric să observe.

– Iartă-mă, a fost fără intenție.

– Bine. Nu-i nimic. E o deformație profesională specifică meseriei noastre. Încerc s-o evit, dar mă surprind adesea apelând la asemenea clișee. Cu Marcy însă vorbești normal. Apropo, cum se simte?

– Încă se laudă cu aventura ei spitalicească. Marea ei concurentă n-a trebuit decât să se ducă la un doctor să-i coasă o tăietură. Marcy a întrecut-o de departe.

– Cine-i această concurentă? Era suficientă lumină, ca să observ că zâmbea.

– O oarecare Lyn Evans. Tatăl ei este instalator. Să ne ferească Dumnezeu să înghețe vreo conductă – dacă Hamish nu-i în stare să se descurce!

– Hamish? Cel pe care l-ai ajutat să-și găsească locuință. Unul dintre frații lui Maggie, despre care mi-a povestit Marcy și Henry. Vorbea despre ei, astăzi. S-au întâlnit la diverse petreceri. Zicea că-s băieți buni.

– Formează un trio simpatic. Marcy este cucerită, iar ei o tratează afectuos.

– E un copil drăgălaș.

– Mulțumesc.

– Nu era nevoie. N-am spus-o din politețe.

– Ai să-mi arunci cu ceașca aia în cap, dacă insist, mulțumindu-ți și mai mult?

– Dac-o fac, îmi adaugi în raport o observație de genul: Doctorul Kirby a avut încă o ieșire. Ceașcă grav avariată. Asistenta de noapte, de asemenea, revenindu-și după ce chirurgul șef i-a pus câteva copci, la cererea medicului șef.

– Ești la fel de nebun ca întotdeauna, Joel! Telefonul începu să sune. Tocmai mă ridicam când am auzit-o pe Hills răspunzând. Trebuie să văd despre ce este vorba. Mai vrei ceai?

– Nu, mulțumesc. Mă culc din nou.

– Ar fi trebuit să-ți așez pernele. Stai bine?

– Perfect. Mersi pentru ceai și pentru încurajări, deși ți le-am vârât înapoi pe gât.

Din ușă, i-am făcut un semn cu mâna, iar el mi-a răspuns.

Marți seara, când am ajuns în secție, Trevor lucra peste program la transferul pacienților. Asistenta Grey era de serviciu și, după ce a predat și a plecat, Trevor m-a sunat să mă pună la curent cu evenimentele ce avuseseră loc mai devreme, privind locul de curând eliberat, din rezerva nr.2, William.

Grey îmi spusese:

– S-ar părea că a avut loc o ciocnire. Domnul doctor Brown avea o grefă osoasă, iar doctorul Rowlands o bronșită acută. Norocul nostru că toate s-au aranjat când a apărut cel cu hemoragia, care ține de amândoi. Grefa și bronșita sunt acum transferați temporar în clădirea veche.

Versiunea lui Trevor suna astfel:

– Cei doi domni au fost foarte mânioși … și foloseau un vocabular! Ar fi curs mult sânge, soră Dexter! Va fi necesară multă diplomație pentru a calma apele, în noaptea asta. Sunt oameni deștepți și muncitori, dar cât de lipsiți de tact și ambii hotărâți să pună mâna pe patul acela!

Tânjeam după Parsons, cu care să bârfim noutatea. Hills se oprise cu un picior în aer, așteptând să termin convorbirea, însă îmi era încă prea necunoscută, iar vestea ar fi putut deveni explozivă, dacă ajungea unde nu trebuia.

– Sper că n-a fost sala de operație, să mă duc după cel cu hemoragie? Mulțumesc cerului! Pot să-mi termin întâi ceaiul. Nu era nici atât de rapidă nici atât de eficientă ca Parsons, dar se dovedea mult mai bună colaboratoare decât m-aș fi așteptat după prima noapte, îmbufnarea ei fiind cauzată, mai ales, de convingerea că fusese scoasă pe linie moartă.

Sosi un patolog cu câte două pungi de sânge integral sub fiecare braț. Așeză încărcătura într-un șir ordonat, pe birou.

– Sunt pentru Paul Streeter. A mai primit patru în sala de operație și deocamdată asta este tot ce avem, în întreaga Londră.

– Atât de rar? Am citit ce scria pe etichete. Pentru mine este o noutate. Mai trebuie să vină de undeva? Domnul Brown dorește cel puțin douăsprezece.

– În câteva ore va avea chiar mai mult. Am contactat cele două organizații de donatori din zona Londrei. Ambele vor sosi în noaptea asta. Și Manchesterul, să-i binecuvânteze Dumnezeu, ne-a trimis încă opt. Sunt pe drum, cu o patrulă de poliție. Se apropie de fereastră. N-avem decât să ne rugăm să nu fie ambuteiaje pe M1.

– Adevărat. Se foia, nehotărât. Pot să vă ajut cu ceva?

– Doctorul Kirby este treaz?

– Adineauri, era. Am deschis ușa rezervei. Joel citea, îmbrăcat într-o pijama cenușie, tivită cu roz. Părea mult mai odihnit, dar era încă prea palid. Un vizitator, doctore Kirby. Doctorul Shaw.

– Bună, Tom! zise Joel, lăsând cartea. Ce vânt te aduce? Sângele pentru Paul Streeter?

– Normal. Ai auzit că s-a întors, sărmanul?

– Sângerând ca un porc înjunghiat, după Brendan Cousins. Cât sânge i-ai putut face rost? Îmi aduc aminte că ultima dată a avut nevoie de unsprezece flacoane.

– Patru imediat și zece pe drum.

Am închis ușa și m-am dus la domnul Worstley. Pentru moment, el era cel care îmi dădea putere și mă alina, fiindu-mi în același timp cel mai vechi prieten, dintre pacienți. L-am întrebat dacă și comercianții de lână obișnuiau să vorbească numai despre afacerile lor.

– Da, fătucă. Uneori, cei tineri mai vorbesc și despre mândre sau despre fotbal.

I-am aranjat patul și pernele.

– Dar cei mai în vârstă?

– Cam la fel. Trei perne îmi ajung. Se sprijini. De ce mă întrebi?

– Fiindcă doctorii nu vorbesc decât despre cazurile lor. Fie bolnavi, fie sănătoși! Chicoti, iar obrajii i se clătinară ritmic. Băiatul ăla, Kirby, abia așteaptă să se întoarcă la halat?

– În curând, va sta în pat cu halatul alb peste pijama. Acum discută cu un patolog. Adineauri i-am lăsat. Muncă, muncă și iar muncă!

– Până ai ieșit, fătucă. Abia atunci, încep băieții să discute despre fete. Nu ți-a explicat bărbățelul?

– Ba da, am zis, ezitând. Uitasem. Groaznic, din partea mea!

– Nuuu. Stai puțin.

Eram la ușă. M-am întors lângă pat.

– Ce-i, domnule Worstley?

– Nu-i nimic în neregulă cu amintirile. Pentru viață, ele sunt precum crusta de pe turta dulce. Dar, dacă nu înveți să și uiți, traiul devine un chin.

– Mulțumesc. M-am gândit la cele spuse și i-am atins brațul.

– Pentru puțin, dragă!

Telefonul sună din nou. Erau cei de la sala de operație, chemând-o pe Hills.

– Vom trimite un brancardier, s-o ajute. Abia o găsisem pe Hills, când sosi Liz. Era liberă și purta o rochie neagră de lână, cu mâneci trei sferturi și guler chinezesc. Uitasem ce picioare frumoase avea. Arăta foarte bine. Spuse că știa că este cam târziu, dar abia acum sosise și promisese că va trece să-i spună noapte bună și, dacă nu mă deranja …

– Sigur că nu. Doctorul Shaw este la el, acum …

– N-aș vrea să-i întrerup! Zâmbetul ei, spunând „așa-s băieții”, era demn de Maggie sau de mătușa Clara. Dacă n-aș fi fost atât de ocupată, m-ar fi

îndemnat să-mi refac machiajul. Pe vremuri, fusesem destul de fericită ca să le permit băieților să fie băieți. Acum, vizibil lipsită de realism, mă așteptam ca bărbații să se poarte ca niște adulți.

– Sunt convinsă că le-ar face plăcere compania ta, am încurajat-o.

Părea să se codească.

– Poate, deși n-aș vrea să deranjez. N-aș putea să introduc doar capul pe ușă și să-i spun „bine ați venit" domnului Smith. L-am îngrijit în Arthur și lucrează la fosta firmă tatălui meu, așa că n-ar trebui să pară deplasat faptul că nu sunt în uniformă, nu-i așa?

– Smith? Fosta secție Arthur? Transplantul osos? Îmi pare rău – și i-am explicat că în locul lui era domnul Paul Streeter.

Îi căzu fața.

– Vai, dragă! Săracul Joel va fi atât de dezamăgit! S-a străduit atât cu omul ăla.

– Lasă că-l înveselești tu! Nu mai aveam vreme de pierdut cu bârfa și am deschis ușa rezervei lui Joel. Domnișoara Brecklehurst, domunule doctor.

– Liz, hai înăuntru! Cei doi vorbiseră în același timp. Joel adăugă: minunat! iar doctorul Shaw fluieră admirativ.

Liz își făcu intrarea zâmbind netulburată, cineva spuse: „mulțumesc soră", iar eu am închis ușa în spatele veselului trio, simțindu-mă, pentru un foarte scurt moment, ca o lămâie stoarsă.

Tom Shaw nu păruse să mă recunoască, însă eu îmi aminteam clar mutra. Fusese fie coleg cu Joel fie cu un an mai mare și, deși nu făcuse parte din gașca noastră, fusese în anturaj. Probabil că intrase în grup după plecarea mea. Nu regretasem niciodată pasul și nici acum nu mă deranja. Mă consolasem de mult cu ideea că, o dată ieșit dintr-un cerc, nu mai poți reveni cu adevărat. Uneori, de când mă reangajasem, situația mă iritase, dar niciodată până în acel moment nu mă duruse.

De ce acum? m-am întrebat, iar apoi gândul mi-a trecut la Paul Streeter și iminenta lui sosire. M-am concentrat din nou asupra voluminoasei fișe, care m-a absorbit cu totul.

Capitolul 13

Paul Streeter avea douăzeci și opt de ani și lucra la o bancă londoneză. Împărțea același apartament cu alți doi locatari, iar aceștia se interesaseră deja de starea lui. Părinții emigraseră în Canada cu cinci ani în urmă și cea mai apropiată rudă era o soră, care locuia în Durham și fusese anunțată prin telefon de serviciul administrativ. Urma să vină la Londra, de îndată ce soacră-sa putea să-i preia pe cei doi copii.

Mai sunase o fată, pe nume Audrey East.

– Nu suntem rude, nu suntem logodiți, dar îl iubesc. Trebuie să aflu – cum se simte?

I-am comunicam cât puteam, fără să încalc protocolul.

– Este încă în operație? Voi fi lăsată să-l văd? Am să aștept toată noaptea!

– Îmi pare rău, domnișoară East, dar nu va fi capabil să primească vizite în seara asta. Din cauza anesteziculuiui. Dureaza mult până-i trece efectul și trebuie să i se asigure cât mai multă liniște.

– Nu știam. Cu operația asta – ezită câteva clipe – se va vindeca? Sau nu-i corect să pun asemenea întrebare?

– Ba, este o întrebare foarte legitimă, numai că nu știu cine s-ar încumeta să răspundă, acum.

– Pot să vă mai sun, în noaptea asta?

– Sigur că da. De câte ori vreți.

– Vă mulțumesc foarte mult, soră! Vocea îi tremura. Ce ciudat. Când l-am cunoscut, acum optsprezece luni, era perfect sănătos. Apoi, a început să aibă acele indigestii, a fost trimis la Sf. Martha și, de atunci, când e internat, când externat. Aș fi preferat să-l opereze mai de mult. Tatăl meu a avut ulcer

gastric, ani de zile și, după ce i-au scos jumătate din stomac, s-a simțit minunat. De ce au așteptat atât de mult în cazul lui Paul?

Nu-i era soție, nici rudă apropiată.

– Mie teamă că nici la întrebarea asta nu vă pot răspunde.

O puse pe seama ignoranței.

– Nu sunteți doctor. Ei trebuie să știe. Poate că-mi vor explica. Îi veți spune c-am sunat și că-l iubesc? Din toată inima.

Mă simțeam ca Iuda Iscarioteanul. Ulcerul era cea mai puțin gravă dintre problemele lui Paul Streeter. Cele patruzeci de pagini de fișă se refereau în special la boala lui de sânge și toate, afară de ultima, erau semnate de Joel. Așa că am verificat ca ușa lui să fie închisă, la sosirea tărgii.

Rezidentul anestezist a venit cu bolnavul. Ținea ridicat flaconul de sânge care picura în venele mâinii stângi. De cealaltă parte, Hils ținea un flacon de ser fiziologic legat la piciorul drept. Avea păr bogat, bălai și o structură frumoasă a osaturii feței. Semăna cu portretele medievale de sfinți de pe vitralii, iar pata roz a tubului nazal nu făcea decât să amplifice impresia. Era unul dintre puținii pacienți văzuți de mine care, fiind în viață, avea deja culoarea unui mort.

După câteva minute, apăru și domnul Brown, purtând încă echipamentul din sala de operație.

– Ei bine, Bert?

Rezidentul își scoase stetoscopul.

– E încă printre noi. Altceva nu se poate spune.

– Și asta este ceva. Domnul Brown puse mâna pe fruntea lui Paul Streeter, îi cercetă pulsul, se încruntă la cele două monitoare, apoi îmi făcu semn și ieși. L-am urmat.

– Iată ce am făcut și cum vreau să continuăm …

Încă mai vorbea, când rezidentul ni se alătură. Se opri.

– Ce părere ai, Bert?

– Că va fi un adevărat miracol, dacă rezistă până dimineață. Nu prea mai are vene întregi și, dacă sângele se oprește, numai Dumnezeu știe cum o să-l mai pornim. Fără perfuzii n-are nici o șansă.

– Asta-mi place mie la anesteziști, comentă domnul Brown. Sunt mereu al dracului de optimiști. Își scoase șapca verde, trecându-și mâna prin părul umed. Sper să supraviețuiască. Nu mi-a făcut nici o plăcere să-l tai. Am fost nevoit să cad de acord cu Rowlands, ori îl deschideam, ori murea fără întârziere, în urma hemoragiei interne. Urâtă treabă!

– I-am citit fișa, am intervenit, dar nu înțeleg ce are. Nu-i hemofilie …

– Nu. Asta este o problemă mai nouă, care solicită la maximum priceperea erudiților noștri profesori. Ca simplu tehnician cu bisturiu, tot ce pot spune este că sărmanul nefericit are un timp de coagulare susceptibil să mă bage în mormânt. Starea lui medicală va trebui s-o clarifici cu doctorul Rowlands. Mă privi de sus. Cooperăm – știai?

– Da, domnule Brown. Doriți să-i transmit ceva?

– Am notat totul în fișă. Îmi închipui că știe să citească.

– Da, domnule Brown.

– Atunci, mai bine m-aș schimba. Ah, Kirby e treaz?

– Stă de vorbă cu domnișoara Brecklehurst și cu doctorul Shaw.

– Voiam să-i văd și pe ei, așa că-mi scap picioarele dureroase de alte drumuri. Nu te deranja, soră. Mă descurc singur.

M-am uitat după el. Poate că Joel ar fi dorit să afle noutățile. Totuși, eram convinsă că-i putea face rău. Desigur, doar eu fusesem acolo, cu patru nopți în urmă, când îl culesesem de pe jos.

Patul lui Paul Streeter fusese fixat la un asemenea unghi încât părea să stea în cap. Nici asta, nici flacoanele de sânge deja administrate, nu avuseseră până acum vreun efect asupra palorii lui cadaverice. Pulsul îi era teribil de grăbit și foarte greu de găsit. Trebuia să-i verific din sfert în sfert de oră parametrii hemodinamici și să-i supraveghez continuu transfuzia.

Șefa turei de noapte sună la telefon.

– N-am nici o soră disponibilă pentru supraveghere specială, sau măcar să te schimbe pe timpul mesei. Am să-ți trimit sus tava. Te descurci?

Nu putea exista decât un răspuns.

– Da, asistentă, vă mulțumesc. I-am comunicat și lui Hills și am adăugat:

– Va trebui să ai tu grijă de doctorul Kirby.

– Of, șefa! Am văzut că e mult mai drăguț decât mă așteptam, dar chiar trebuie?

– Obligatoriu, dragă. Eram în rezerva lui Paul. Acesta este cel mai grav caz, dar mai avem și alți pacienți, iar eu n-am voie să port patine cu rotile. Așteaptă-mă aici, să-ți aduc sedativul pentru doctorul Kirby. I-a fost prescris, dar s-ar putea să nu-l accepte! Traficul în camera asta va fi suficient să-l țină treaz. Am alergat la dulăpiorul cu medicamente. Am luat registrul, flaconul cu capsule, fișa de pe birou, o linguriță, o farfurioară și i le-am dat pe toate lui Hills.

– Verifică-i rețeta. Bine? Două. Bun. Și rămâi acolo până le înghite.

– Și dacă refuză, șefa?

– N-o va face, dacă-i spui că eu te-am trimis să i le dai. S-ar putea pune cu o soră principală, dar cu o stagiară, niciodată. Nu-i stă în fire.

– Sper să aveți dreptate.

Se reîntoarse peste câteva minute ca să semnăm registrul și să-mi comunice că avusesem dreptate.

– Zicea că n-are nevoie de ele, dar c-o să le ia ca să nu vă supărați pe noi. A fost foarte drăguț.

– Bine. Așteaptă-mă să pun astea la loc. Am observat o lumină de apel, pâlpâind pe panou. Hills, vezi ce vor cei din rezerva principală, William! Dacă au nevoie de mine, întoarce-te să-mi ții locul.

Împreună, reușeam să-l supraveghem constant pe Paul, fără a-i neglija pe ceilalți. În mod normal, efortul era dublu, însă până la unsprezece, toți adormiseră. Rezerva nr.2 din William era liniștită, cu excepția bărbaților în halate albe, lungi sau scurte, care soseau și plecau cu regularitatea picăturilor de sânge, picurând din flacon. Atât fiindcă Paul Streeter era un pacient vechi, cât și pentru că era de vârstă apropiată și probabil pe moarte, toți îi spuneam pe numele de botez. Asta n-avea cum să-l ajute, dar ne folosea nouă. Întotdeauna, este greu să vezi un tânăr în pragul morții, mai ales atunci când este singur printre străini. Printr-un acord nerostit și universal, îl adoptaserăm.

Doctorul Shaw era de gardă la laboratorul aripii și apărea din oră în oră să-i măsoare lui Paul timpul de coagulare. Rezidentul de la chirurgie veni de trei ori. Domnul Brown, de patru. Doctorul Rowlands, escortat de Brendan Cousins, tot de patru. La una dintre vizite, întrebă:

– Paul este dreptaci sau stângaci, Cousins?

– Stângaci. Au ajuns la actuala configurație a perfuziilor în sala de operații, după ce venele de la picior i s-au înfundat. Au avut mult de furcă!

Doctorul Rowlands părea de bronz.

– Ar fi extrem de nepotrivit, din partea mea, să-mi critic colegii chirurgi.

Brendan, care stătea în spatele șefului, mimă că ridică un topor și aplică o lovitură cuiva.

M-am uitat împrejur.

– Iată-l și pe domnul doctor Brown.

Brendan mă privi complice. Șefii se salutară unul pe celălalt cu câte o înclinare din cap și trecură fiecare pe câte o latură a patului din mica rezervă, privind în jos, într-o tăcere apăsătoare. Nici unul dintre ei nu era mult mai bătrân ca Paul Streeter. Personalul de conducere din spitale capătă adesea imunitate la infecții și, uneori, la emoții, dar nu și la sentimentul de milă creștinească.

– Sărmanul nefericit, murmură domnul Brown.

– Da, fu de acord doctorul Rowlands.

Înainte de a pleca, amândoi ziseră:

– Ai grijă să nu se oprească perfuzia, soră, iar dacă se oprește, sună-mă imediat.

Audrey East a sunat din nou, exact înainte de venirea intendentei, pentru primul ei tur de inspecție, mult întârziat.

– Încă nu și-a revenit? Este chiar așa de grav?

– A suferit o operație foarte grea, domnișoară East. Va rămâne inconștient mult timp. Îmi pare rău. Mă durea sufletul.

Șefa de tură mă aștepta. Era o femeie între două vârste, subțirică, cu figura caracteristică a celor care lucrează noaptea. Avea ochi albaștri, foarte calmi, capabili încă de tristețe, dar nu și de surpriză.

– Iar prietena? Săraca fată! Își aruncă ochii peste ultimul timp de coagulare. Încă n-a primit suficient sânge. La al câtelea flacon a ajuns?

– Al șaptelea. Nu știți dacă a sosit sângele de la Manchester?

– Da.

Tăvile cu mâncare ajunseseră și ne așteptau în oficiu. Abia după ora două se terminară inspecțiile, iar Hills avu vreme să-și ia tava în camera de gardă. M-am așezat pe un scaun, la ușa lui Paul și am început să întocmesc raportul de ora două, supraveghind simultan și panoul de alarmă. Înainte, îl considerasem o invenție folositoare. Acum devenise mană cerească.

Secțiile aripii erau izolate sonor. Cu Hills retrasă, liniștea orelor mici părea să mă fi izolat într-o lume de vis, în care eram singura trează. Singura…? M-am surprins ascultând cu atenție.

Cunoșteam o mulțime de asistente eficiente, departe de a-și închipui lucruri, care ar fi jurat că puteau mirosi moartea. Nu izul greu al unei tumori canceroase de piele, sau al cangrenei, sau al oricărei alte boli asociate cu decesul, ci moartea însăși. Altele susțineau că o văzuseră, nu pe fețele muribunzilor, ci aievea, plutind prin mijlocul unei rezerve, sau la marginea vreunui pat.

Prin anul trei de stagiu, începusem să-mi dau seama că nu era vorba de o altă „poveste", ci de o realitate inexplicabilă a vieții de spital. Desigur, faptul că aveam un auz deosebit de bun, n-avea nici o legătură cu asta. În stagiu, într-o după-amiază, pe timpul siestei pacienților din secția Victoria, stăteam la birou împreună cu sora principală, scriind, când am ridicat brusc capul și am întrebat: „Vine cineva?"

Nu apăruse nimeni. Toți pacienții continuau să doarmă. Mi-am cerut scuze, spunând că mi se năzărise probabil și mi-am văzut de treabă. Peste zece minute, o femeie s-a ridicat în capul oaselor, strigând: "soră!" și a murit, din cauza unei tromboze pulmonare, înainte ca noi să ajungem la ea.

Asistenta principală era o fată de la țară, nepăsătoare. Mai târziu, mi-a spus:

– Ai auzit cum trecea moartea, Dexter.

Atunci, nu crezusem. Dar apoi, când lucrurile s-au repetat de câteva ori, m-am resemnat să accept situația, fără s-o înțeleg. Ar fi fost mai dificil dacă nu lucram în spital. Acceptarea, cu ochii închiși, vine cu mai mare ușurință după ce ai fost martorul însănătoșirii miraculoase a unor pacienți, „condamnați" de învățați, ca fiind incurabili. Este mult mai greu când sub ochii tăi moare un copil afectat de o boală malignă, dar, în orice caz, înțelegerea deplină este imposibilă. Care medic ilustru poate răspunde inteligent la întrebarea: „De ce a murit acest copil, doctore?" Toate aceste „de ce?"-uri sunt condamnate să rămână, uneori, fără răspuns.

M-am uitat spre panou. Lipsa cunoștințelor de electronică mă împiedica să-i înțeleg funcționarea. Știam doar cum poate fi folosit. Iar acum, mă pricep să-mi folosesc auzul. Sau poate doar instinctul? Sau imaginația debordantă? Domnișoara Nightingale ar fi considerat-o aiureală femeiască exaltată. Ce ar fi spus despre panou? Sau ce părere ar fi avut elisabetanii despre radio, dacă cineva s-ar fi străduit să li-l descrie?

Am ridicat privirea spre picurător. Pic, pic, pic. Stropi roșiatici de catifea, reliefați de albul tubulețelor. M-am întrebat dacă donatorii își dădeau seama ce însemna jumătatea aceea de litru de sânge, a cărei lipsă nu-i afecta deloc. Stagiară fiind, lucrasem câteva săptămâni la unitatea de donare. Spuneau: „Ei bine, pe mine nu mă doare și s-ar putea să-i fie de folos cuiva."

Urechile mele funcționau autonom. Acel sunet provenea de la domnul Cox, din rezerva principală William, care-și sugea dinții. Mormăitul neregulat era al doamnei Sleeman, din rezerva principală, Mary. Suspinul, însoțit de scârțâitul arcurilor, de la doamna Bridger, care se foia în rezerva nr.2. Era o femeie masivă. Dacă s-ar fi trezit să bea apă sau să se uite la ceas, scârțâitul s-ar fi repetat. Arcurile, însă, rămaseră nemișcate. Domnul Worstley sparse liniștea cu un sforăit sonor. Apoi, foarte aproape, răsună dublul declic al unui întrerupător, aprinzând și stingând lumina.

Singura ușă închisă era a rezervei lui Joel. Restul erau întredeschise, cu niște șaluri înfășurate pe clanțe, pentru a amortiza zgomotul. Numai la domnul Worstley și la Joel era întuneric. În celelalte rezerve, luminile de veghe erau aprinse.

Hills veni din camera de gardă.

– Mâncați acum, șefa?

– Întâi să-mi termin raportul. În spatele ușii, Joel se întorcea cu prea multă grijă pentru a fi adormit. Am arătat spre ușa lui. E treaz.

– Să întreb dacă are nevoie de ceva? Va răspunde: nu, mulțumesc. Așa face mereu. Se pricepea de minune să ia atitudine de exploatată. O făcu și acum. Dar, dacă trebuie, trebuie.

– Mă duc eu. Mi-am lăsat raportul. Rămâi aici. Dacă panoul o ia razna, bagă capul pe ușă. Dacă ți se pare că sângele nu mai picură la fel de repede, mărește frecvența, cum ți-am arătat și apasă pe butonul de alarmă.

Alarma, un sunet scurt, unul lung și încă unul scurt, era atât de rar folosită încât avea asupra oricărei surori efectul unei descărcări electrice.

Joel era treaz de-a binelea. Arăta la fel de rău ca în prima noapte, lipsindu-i însă euforia anesteziei. Arătă cu degetul spre rezerva alăturată.

– Cum îi merge?

– Rezistă. A sosit tot sângele.

– Asta-i bine. Păru gata să se ridice, dar se întinse la loc. Abia m-am trezit. Am să adorm imediat. N-am nevoie de nimic.

O fi fost Wally Brown cel mai bun prieten, dar greșise. Totuși, dacă nu l-aș fi cunoscut pe Joel decât ca pacient al domnului Brown, asemenea gând nu mi-ar fi trecut prin minte. Lucram de suficientă vreme cu Wally Brown ca să am încredere în el și să-i respect opiniile. Dacă avusese dreptate, însemna că eu mă înșelam. Aspectul de acum al lui Joel era îngrijorător. A-i accepta declarația ar fi fost poate scuzabil pentru o junioară; orice soră de noapte, începând din anul trei, care ar fi făcut-o, n-avea ce căuta în meserie.

M-am sprijinit cu ambele mâini de tăblia patului.

– Poate că n-ai, dar, dacă tot ești treaz, aș avea eu nevoie de ceva.

– Ce? Deveni atent.

– Aș vrea să mă ajuți. Neoficial.

Zâmbi slab.

– S-auzim.

– Îl cunoști pe Paul Streeter mai bine decât oricine. Așa că, dacă face stop, există vreun procedeu care să-i fie mai de folos lui decât altora? Ți-am citit însemnările din fișă, până le-am învățat pe de rost. N-am găsit nici un indiciu. L-am întrebat pe Brendan Cousins. Mi-a spus că nu crede să meargă ceva. Am încercat să aflu cum ai reușit să-l menții data trecută. A zis că și-ar dori să aibă același talent la șmecherii medicale, fiindcă astfel ar putea spera să-ți ia cândva locul.

– Mulțumesc, șopti Joel roșind.

– Nu-ți fac conversație măgulitoare. Vreau o mână de ajutor. Ce-mi poți sugera?

– Dă-mi puțin timp, fato. Dacă vrei răspunsuri prompte, nu mă mai îndopa cu barbiturice. Lasă-mă să mă gândesc. Pentru început … dar tu, la ce te-ai gândit?

I-am înșiruit tot ce știam.

– Am uitat ceva?

– Rugăciunile.

– Chiar așa?

– Da. Își prinse mâinile la ceafă. Cu Paul, și toți cei asemenea, singura metodă de a-i menține în viață este să-i urmărești atent, tot timpul și să reacționezi fulgerător de fiecare dată când ritmul slăbește, cât de puțin. Asta, faci.

– Da. Eu sau Hills. Și dacă știai, de ce n-ai adormit?

– Și ce-i cu asta? Pot dormi mâine, toată ziua.

– Cum ai privi situația, dacă ai găsi-o consemnată într-un raport de noapte, asupra unuia dintre pacienții tăi?

– Mi-am săpat groapa cu mâna mea?

– Îți aminteam doar că sunt soră de noapte și prima mea datorie este să asigur odihna pacienților. Mă privea ciudat, dar părea mai puțin nefericit. Îmi dau seama că noaptea asta a fost drăcească pentru tine, Joel. Aș fi vrut să pot face ceva, dar n-am ce. Știm asta amândoi, așa că n-am să te mai irit pretinzând contrariul. Am să plec, spunându-ți că și mie-mi pare rău că nu ești pe propriile picioare. Și nu mă refer în nici un fel la doctorul Rowlands, sau la domnul Brown. Amândurora le-aș încredința propria viață. Poate că se dușmănesc, dar nimeni nu s-ar fi purtat mai bine cu băiatul de alături. Numai că nici unul dintre ei nu-l cunoaște atât de bine ca tine – iar eu nu-l cunosc pe doctorul Rowlands cum te știu pe tine.

– L-ai cunoscut pe Scaraoțchi?

– Într-adevăr. L-am privit direct. Mai ales când am văzut cu ochii mei că respectivul drac, cu toate păcatele lui, își cunoaște meseria pe de rost. Stinse lumina de veghe. Încerci să adormi, acum?

– Pe Dumnezeul meu, doamnă Holtsmoor, vrei să spui că nu visez deja? Uitasem cât de bine se pricepea la imitații. Sunase exact ca Brendan Cousins. N-ați binevoi să ieșiți și să lăsați un om cumsecade să doarmă liniștit?

– Somn ușor. Am plecat și am închis ușa în urmă.

Hills s-a ridicat de pe scaun.

– Nici o schimbare. L-ați liniștit pe doctorul Kirby?

– Da. M-am așezat și mi-am continuat raportul. Sângele picura, iar luminițele panoului rămâneau stinse. Paul semăna cu o statuie. Pe la trei și jumătate, buzele părură să-i fie mai puțin albe, iar paloarea de ceară începu să dispară. Doctorul Shaw sună puțin după examenul de la ora patru.

– S-a stabilizat!

– Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule doctor!

La cinci, mă supraveghea, pe când îi schimbam flacoanele. Momentul era dificil. Își oprise respirația.

– Bravo. Ăsta este al nouălea?

– Da. Se vede, după tensiune și puls.

Merse să-și sprijine fruntea de fereastră.

– În curând va răsări soarele. Dumnezeu să-i răsplătească pe toți acei donatori anonimi cu somn liniștit, fiecare în patul lui – și ce n-aș da să fiu și eu în al meu. Se întoarse să privească graficul. Avea o tendință slab crescătoare constantă. Am zâmbit amândoi și ne-am scuturat mâinile. Apoi plecă la laborator, zâmbind încă. Eu am rămas pe scăunel, cu gura până la urechi, ca un motan de Cheshire.

Hills urmărea panoul de avertizare. După circa douăzeci de minute, am auzit-o răspunzând la telefon.

– Sora Hills, secția William și Mary. Da. O chem.

Stăteam încă pe scăunel, cu registrul de rapoarte pe genunchi. Când a venit l-am lăsat pe pat.

– Șefa de tură vrea să vă vorbească.

– Ce-oi fi uitat să menționez în raportul de ora două? Rămâi aici, până aflu.

Nu omisesem nimic. Șefa mă ruga să fac două ture suplimentare, să fiu liberă duminică și luni și să recuperez ultima noapte la sfârșitul săptămânii următoare.

– Ai putea să-ți schimbi programul, numai de data asta?

Am ezitat un singur moment. Ann m-ar fi sprijinit, iar Marcy probabil că s-ar fi bucurat de schimbare.

– Da, doamnă asistentă.

– Îmi ești de mare ajutor, draga mea. Îți mulțumesc. Și cum se simte domnul Streeter?

Noutățile mele o încântară și mai mult. Închise. Deodată, temutul semnal – scurt, lung, scurt – îmi îngheță sângele în vene. Am alergat scurta distanță ce mă separa de rezerva nr.2 și, la fel de albă la față ca și Hills, dar mai calmă, i-am spus:

– Nu s-a oprit, iubito!

– Mi s-a … năzărit. Vocea îi tremura. Am intrat în panică. Mă uitam fix și mi s-a părut că s-a oprit.

– Nu-ți face probleme. Este o greșeală fără urmări. Am refăcut toate verificările, să fiu sigură. Se mai întâmplă noaptea, uneori … – m-am întrerupt, auzind ușa lui Joel.

– Ce mă fac, șefa? Probabil că a auzit! Era mai speriată ca niciodată. Ce-o să zică?

– Stai pe loc. Mă descurc. M-am repezit în coridor, l-am prins pe Joel de umăr și l-am ajutat să intre înapoi în cameră, închizând ușa după mine.

– Alarmă falsă.

Deja avea voie să se plimbe prin cameră dimineața și după-amiaza. Asta însă nu includea și trezirea în miezul nopții, înșfăcarea halatului pe întuneric și îmbrăcarea lui pe dos. Se rezemă de perete.

– Zău?

– Altfel, aș mai fi aici?

– Nu. Era la fel de alb ca Hills. Iartă-mă. De fapt, dormeam. A fost o acțiune reflexă.

– Nu mă surprinde. Aproape că am făcut atac de cord. M-am lipit de perete lângă el. Dă-mi mâna, Joel. Mi-am petrecut-o peste umeri, înainte ca el să priceapă ce aveam de gând. Sprijină-te pe mine și hai să ne întoarcem la pat, fiindcă n-aș vrea să-mi leșini iar. L-am prins de talie cu mâna dreaptă. Sunt gata oricând dorești.

– Stai puțin, Pip, podeaua a început să valseze.

M-am deplasat rapid și, cu fața la el, l-am susținut cu ambele mâini împrejurul mijlocului.

– Pune-ți brațele pe umerii mei și lasă-ți capul. Așa e bine. N-am mai adăugat că speram să fim suficient de departe de orice scaun și că, dacă-l scăpam acum, ar fi căzut fără îndoială, iar copcile s-ar fi desfăcut. Știind însă toate astea, îmi urmă instrucțiunile fără să crâcnească. Simțeam că mușchii nu-l mai ascultau și devenise extrem de greu, dar mulțumită peretelui, am reușit să-l țin. Întregul efort era susținut de mușchii spatelui, cei mai puternici din corp.

Trecu aproape un minut până să-și poată ridica fruntea de pe umărul meu.

– Mulțumesc. Mișcarea de revoluție a încetat. Acum, pot merge.

Culoare îi revenise puțin, dar obrazul rămăsese încă prea albăstrui, ochii prea încețoșați, iar buza superioară lucioasă de transpirație.

– Poate că tu ești gata să-ți asumi riscul, eu însă nu sunt. Am avut noroc în privința lui Paul și n-aș mai miza pe baftă. Așa că, ai să faci bine să te sprijini pe mine în continuare, să te duc la pat.

Voia să-și retragă mâinile, dar renunță.

– Paul și-a revenit?

– Pe la patru. Merge spre bine. Hai, rătușcă. La pat.

Zâmbetul de ușurare îi transfigură întregul chip. Dacă mai ai grijă de mine mult, Pip, ai să te alegi cu o hernie de disc. Așa îți tratezi toți pacienții, sau doar pe cei dificili?

– Numai pe cei care trebuie așezați în pat.

Accesul de râs fu cât pe ce să-l trimită pe jos.

– Doar o soră poate reuși un asemenea tur de forță.

– Nu-i adevărat. I-am spus că și Trevor era în stare. Nu i-am recomandat să țină întreaga întâmplare pentru sine, fiindcă știam că-i inutil. Prinsese pătura cu ambele mâini și continua să zâmbească, atunci când i-am stins lumina.

Alături, Hills era în pragul unei căderi nervoase.

– Cum puteți fi sigură că n-o să mă pârască?

– Sunt convinsă. Îl cunosc de multă vreme.

– Nu mi-ați spus, până acum!

– Scuze. Am uitat. Se mai întâmplă.

Cerul avea o nuanță de cenușiu pal, atunci când Paul Streeter deschise ochii și-i fixă asupra flaconului de sânge care se reliefa în peisajul imaculat, ca o plantă exotică. Apoi mă văzu și pe mine, așezată pe scăunel. Îmi zâmbi slab și ridică în sus degetul mare, victorios. Îmi doream ca donatorii să-l fi putut vedea.

Capitolul 14

După ce o dusesem pe Marcy la școală, la întoarcere m-am prăbușit pe canapeaua din camera de zi, încercând să adun resursele fizice necesare dezechipării și trecerii în dormitor. Mi-am scos o mănușă. Când Ann mă zgâlțâi, la douăsprezece și jumătate, o purtam încă pe cealaltă. Cu greu am reușit să străpung vălurile somnului.

– Este deja trei?

George aștepta la telefon.

– Zicea să nu te trezesc, dar ar fi vrut să-ți vorbească într-o chestiune importantă.

– Importantă! Am sărit în picioare și am alergat spre hol. George? Aici, Pippa! S-a întâmplat ceva cu Marcy?

– Cristoase! Ești de-a dreptul nevrozată! Ai un coeficient de inteligență suficient de mare, Pippa! Ce-ar fi să-l utilizezi din când în când! Dacă ar fi fost vorba despre Marcy, știi foarte bine că te-ar fi sunat directorul.

Am luat telefonul de pe masă și m-am așezat pe jos, sprijinită de perete. Dusty își făcu apariția, decise că încercam să fac ce făcuse Joel în lift și că era indicat să-și facă datoria, ca un Saint-Bernard. George continua să fie preocupat de trauma psihică pe care presupunea că i-o provoc Marcyei.

– Pippa, mai ești acolo?

– Da. Am fost obligată să-mi țin ochii deschiși, căci de fiecare dată când îi închideam, Dusty începea să mă lingă pe față. Ai terminat?

– Ă …, da.

– Atunci, spune-mi ce dorești?

– Dacă ai asemenea dispoziție, nu mai vreau nimic.

Am deschis gura să-l bestelesc, apoi m-am gândit că nu merita efortul și că, în general, o scuză era cea mai rapidă ieșire.

– Iartă-mă, George. Nu m-am trezit ca lumea.

– Asta nu-i vina mea! I-am spus verișoarei tale să nu te deranjeze.

Acum, eram în acel stadiu de oboseală care-ți clarifică toate gândurile. Ca studenții care, înainte de examen, au învățat până noaptea târziu. Deodată, după ce ți-ai bătut capul îndelung, lucrurile se ordonează singure sub ochii tăi, dintr-o dată. Tot astfel, înțelegeam acum relația mea cu George. Scoteam aceleași sunete pe care le-ar fi făcut mătușa Clara croșetând, în timp ce el spunea ceva despre două bilete la un concert de Bach și despre ingredientele unei cine pe care era sigur că-mi va face plăcere să-l ajut s-o prepare, mai târziu, la el acasă.

– Cred că va fi o seară plăcută.

Dacă nu, având în vedere că nu el dirija concertele brandenburgice și nici nu interpreta la clavecin concertul nr.4 în sol minor și, ținând cont că eram deja abonată la bucătărie, nu putea fi vina lui.

– Sună grozav, George, și îți mulțumesc pentru invitație, dar este imposibil fiindcă …

– Ai de gând să-mi arunci în față vechea poveste cu lăsatul copilului? Sunt sigur că verișoara ta nu s-ar supăra să-ți țină locul încă o seară. Probabil că i-ar face plăcere, sau … este praf în ochi?

– Acum cine-i nevrotic, George?

– Nu te supăra pentru niște vorbe fără ocoliș.

– Nu-s supărată pe tine. Era adevărat. N-avea nici o vină că semăna, în unele privințe, cu Marcus. Eu însă ar fi trebuit să-mi aduc aminte că acele calități similare nu compensau mult mai multele defecte.

I-am explicat motivul real.

N-a făcut nici un efort să priceapă și nu era vina lui. Deși obișnuit cu activități suplimentare la școală, nefiind nici director și nici adjunct, persista să considere zilele libere și sărbătorile ca pe un drept inviolabil. Repeta într-una:

– N-ar trebui să li se permită să-și bată astfel joc de tine.

Reacția lui era foarte obișnuită, constituind unul din motivele frecvenței mari a căsătoriilor dintre asistente și medici. Altul era că, de obicei, te căsătorești cu cei pe care-i ai mereu în preajmă.

Din când în când, vreun Marcus, sau echivalentul lui feminin, era suficient de îndrăgostit încât să se împace cu acele contramandări în ultimul moment, acceptând pierderea primului act al unei piese, sau așteptarea partenerului într-un restaurant, vreme de două ore, fără ranchiună. Cei care se simțeau jigniți constituiau totuși majoritatea și confruntarea devenea la fel de inevitabilă ca și despărțirea.

– Între meseria de asistentă și însărcinările de mamă, nu-ți mai rămâne nici un pic de timp. Reușești, măcar uneori, să-ți amintești că ești totuși femeie? „Nu." Și nu prea mă deranja. Dar mă supăra teribil, să mi se aducă aminte. I-am mulțumit pentru gândurile amabile.

– Ce folos! suspină el. Va trebui să scap cumva de blestematele astea de bilete. N-am chef să mă duc singur.

– De ce nu inviți pe altcineva?

– Pe cine?

– Habar n-am. Stai puțin, știu! Pe Maggie MacDonald. E liberă deseară. Nu știu dacă-i place Bach, dar poți suna la secție s-o întrebi. Va fi acolo până la cinci și jumătate.

– De ce mi-aș dori să petrec o seară în compania ei? Sau ea cu mine?

– În privința ta, nu știu. Ei, însă, cred că i-ar face plăcere.

– Ce motive ai, pentru o asemenea convingere, Pippa?

Unul dintre gemenii MacDonald intră pe ușă. Purta kilt, cămașă albă, deschisă la gât, un săculeț de material sintetic, ca al lăptarilor, atârnat pe umăr și o șapcă de baseball. Și-o scoase politicos când păși peste picioarele mele și o puse la loc în vreme ce urca la etaj. N-am fost sigură dacă era făptură aievea, sau o plăsmuire a subconștientului. Totuși, de ce aș fi visat un tânăr scoțian cu șapcă de baseball?

– Pippa! S-a întrerupt?

– Scuze. De ce cred că i-ar plăcea? Fiindcă-i o fată normală. Fetelor le plac băieții, iar ea mi-a spus că te găsește drăguț. Un flăcău simpatic, așa s-a exprimat.

– Zău?

– Astea au fost vorbele ei. Mai departe, e treaba ta.

– S-ar putea s-o invit.

Ann ascultase. Mă urmă în camera de zi, privindu-mă cum mă înfășuram într-o pătură.

– N-a fost o prostie?

– Nu. M-am prăbușit înapoi pe canapea și m-am întins. Nu mai pierd vremea să mă dezbrac. Am să fac o baie când mă voi trezi. Scoală-mă la trei.

În seara aceea, sora Grey era de serviciu. Când am apărut împreună cu Carter, ridică privirea, surprinsă. Carter, colegă de promoție cu Hills, era foarte înaltă, excesiv de slabă, iar cocul în care-și prinsese părul lung, roșcat, era deja deranjat. Încă nu găsise o soluție la acneea facială și părea că nu știe cum să-și utilizeze mâinile și picioarele. Aceste probleme o dată rezolvate, ar fi devenit răpitoare. Avea ochi azurii și trăsături minunate.

– S-a îmbolnăvit Watkins? întrebă Grey. De când?

– De ieri. A intrat în libere. Șefa de tură mi-a spus că certificatul ei medical este pe drum.

– Asistenta știe?

– I-am comunicat azi dimineață.

Grey privi spre Carter și renunță la subiect, până când am fi rămas singure, după raport.

– Când a plecat acasă, Maggie avea una dintre rarele ei crize de surescitare. Cred că din cauza asta a uitat. N-a spus ce o enervase, ca de obicei. Probabil că unul dintre frați a dat de necaz.

– Cu un ceas în urmă, nu pățiseră nimic.

– Atunci, ce-o fi apucat-o, de data asta?

– Cinstit vorbind, nu pot să-ți spun.

Avusese o zi grea. Nu-i eram pacientă, așa că se mulțumi cu înțelesul aparent al răspunsului.

– Ești și mâine noapte? Am aprobat din cap. Săraca de tine! Doar atât?

– Sper, am răspuns zâmbind.

– Dar mâine, cum vei reuși să dormi? Nu-i zi de școală. Ce ai să faci cu copilul?

Mă surprinsese. Era o persoană simpatică, dar locuind în confortul absolut al căminului asistentelor, nu-i trecuse prin minte că unele din problemele mele domestice ar putea intra în conflict cu munca de noapte. I-am explicat că David voia o zi de vacanță la mare și împrumutase Mini-ul fraților MacDonald, pentru a le duce pe Ann și Marcy la Brighton.

– Așa că voi avea toată ziua la dispoziție.

– Ai nevoie de așa ceva. În medie, cât reușești să dormi?

– Cinci ore.

– Asta a fost și estimarea făcută de Joel Kirby, pe când îi scoteam copcile. Mă privea cu alți ochi. Până acum, nu știusem că vă cunoașteți de atâta vreme.

– Știi cum se întâmplă, am ridicat din umeri. Ochii care nu se văd …

– Ce chestie! Zâmbea. Exact la fel a spus și el. Mințile voastre funcționează asemănător.

– Uneori. Cât timp mai rămâne internat?

– Încă nu s-a hotărât, însă având nevoie de paturi, nu cred că mai mult de o zi sau două. După ce a pățit, îmi închipuiam că va fi ținut sub observație de chirurgul șef măcar două săptămâni. Ar fi putut rămâne în camera lui de la pavilionul administrativ. Dar știu unde își va petrece concediul medical. Ochii îi luciră. Ghicești, din trei încercări?

– Nu mă pricep la ghicit. Unde?

– A fost invitat să-și petreacă convalescența la familia Brecklehurst! Drăgălașa de Lizzie, nu ratează nici o ocazie! Cum să scape, săracul om?

– După cât îl cunosc, dacă ar vrea, ar găsi o modalitate.

– Sănătos, da. Dar pe un suferind e ușor să-l îmbrobodești.

Susținea o idee pe care, până săptămâna trecută, aș fi considerat-o lege.

– Așa să fie? am dat glas unui gând. Oare suferința te înmoaie cu adevărat, sau numai aparent, după cum bătrânețea simulează tinerețea? Nu-i face pe cei blânzi, mai blânzi; pe cei bravi, mai curajoși; pe ticăloși, mai răi?

Grey rămase pe gânduri.

– Poate că există un sâmbure de adevăr în ce spui. Totuși, de ce nu s-a însurat cu ea până acum?

– Așteptând, au ocazia să se cunoască mai bine. Cu toate că și rezidenții se căsătoresc, viața lor în spital este mai degrabă una de mănăstire. După, se schimbă situația. Va fi profesor, undeva, iar profesorii, chiar la început, câștigă bine și au o viață mai liniștită.

– Parcă ai fi I.N.-ul meu!

– I.N.? Îmi pare rău, dar nu cunosc prescurtarea.

– Iubitul nehotărât. Ortopedul meu. Doamne! Ce de probleme îmi mai face bunul lui simț! Alte fete sunt obligate să ridice bariere. Eu, abia reușesc să-l aduc mai aproape! Are principii. Nu crezi că n-am parte de suficientă activitate sexuală? Probabil din cauză că n-am un fund mare. De fapt, n-am deloc. Făcu o piruetă, ca să pot verifica. I.N.-ul spune că nu-l deranjează, dar sunt sigură că nu-i așa. Bărbații se dau în vânt după „tendere" bine dezvoltate! Îmi dădu ocol. N-aș spune că al tău e mare, deși stai mai bine ca mine. Pe soțul tău îl deranjează?

– Dacă da, nu mi-a spus. Nu cred.

Deodată, se înroși ca racul.

– Îmi pare teribil de rău. Uitasem că ești văduvă. N-am vrut să fiu lipsită de tact.

– Cândva, m-ar fi deranjat, i-am declarat foarte cinstit. Acum, nu. M-am schimbat. Prefer să fiu tratată ca o ființă umană oarecare, fără mănuși, fără etichetă.

Roșeața din obraji începu să se șteargă.

– Ți-a luat mult timp?

– Da. Marcy este imaginea lui vie și de câte ori o vedeam parcă-l aveam pe el în față. Acum mi-a trecut.

– Îi simte lipsa?

– Cred că resimte lipsa unui tată, fiindcă deși nu și-l amintește, observă că ceilalți copii au. Nici unui copil nu-i place să fie diferit. Locuind aproape permanent cu verii mei, David Clinton constitue un surogat perfect.

– Așa spunea și Joel Kirby. Am discutat mult despre tine.

– Văd.

– Copcile i se îngropaseră în carne. Mi-era frică să nu-l doară și am încercat să-i abat gândurile, bârfindu-te. Ultimii vizitatori începuseră să plece. Trebuie s-o șterg și eu.

Să ai parte de o noapte calmă.

– Mulțumesc. Noroc cu I.N.-ul.

– Am nevoie de ceva mai mult. Poate niște injecții cu hormoni!

Carter apăru și se propti lângă panoul de avertizare.

– Șefa, doamna Bridger tocmai s-a certat cu soțul. El a șters-o, iar ea este în lacrimi. M-am gândit că trebuie să vă spun.

– Da, mulțumesc. Am să văd ce pot face.

– Vă convine să vă comunic ce observ?

– Te rog, chiar.

Era o fată conștiincioasă. Următoarele două nopți, dacă un pacient strănuta, lua o înghițitură de apă, sau, ca în cazul doamnei Bridger, vărsa câteva lacrimi, Carter apărea lângă cotul meu și își împletea mâinile și picioarele în noduri complicate, punându-mă la curent.

Inevitabil, află și despre planurile de concediu ale lui Joel.

– V-ați prins, șefa!

Deocamdată, aflasem despre respectivele planuri, strict confidențial, din cinci surse diferite.

– M-am prins, i-am răspuns fără intonație.

Patul lui Paul revenise la poziția normală, transfuziile îi fuseseră întrerupte și, după o consultare scurtă între Maggie, doctorul Rowlands și,

separat, domnul Brown, i se permisese domnișoarei Audrey East să petreacă zece minute lângă el, ținându-l de mână. Fotografia ei, proaspăt înrămată, îi împodobea noptiera. Avea un păr lung, castaniu, ochi exprimând bunătate, guriță dulce și bărbie voluntară.

Sâmbătă seara, tocmai pleca, atunci când Carter și cu mine intram în tură. Am recunoscut-o după poză, dar mi s-a adresat prima.

– Sunteți sora Holtsmoor, despre care Paul mi-a povestit atâtea și cu care am tot vorbit la telefon.

– Chiar ea, domnișoară East. Mă întâlnisem pe drum cu Grey, așa că am putut adăuga fără teamă de greșeală: înțeleg că s-a simțit bine, azi.

– Minunat, doamnă – începu să plângă de ușurare, ca un copil. Nu încerca să-și șteargă lacrimile, lăsându-le să i se rostogolească pe obraji. Tocmai am vorbit cu doctorul acela micuț, irlandez. Zicea că mâine, Paul poate să stea puțin pe scaun. Încă, nu-mi vine să cred. Marți noaptea, credeam că va muri. M-am rugat fără încetare. Și era o înșelătorie, fiindcă nu mă rog niciodată. Credeți că Dumnezeu s-a supărat?

Carter își manifesta stânjeneala, contorsionându-se agonizant. Am răspuns:

– Nu cred. I-am dat un șervețel și apoi am observat adevăratul motiv al comportamentului stagiarei. Joel stătea de vorbă cu Liz, în camera de gardă, la câțiva pași distanță. Purta, peste pijama, un halat nou de mătase, albastru închis. Liz era în uniformă. Maggie, la birou, avea o atitudine alternativ aprobatoare și în total dezacord. După o vreme, Joel întrerupse discuția întorcându-se în rezervă.

– Mulțumesc, că mi-ai permis să folosesc telefonul.

– Pentru puțin, doctore Kirby, replică asistenta pe un ton înghețat. Îmi pare rău că celularul a rămas sus, la Luke.

Avusese loc o nouă mișcare de pacienți. Vechea grefă de os a domnului Brown, revenise la noi și era cazat în rezerva nr.4, William. Numele complet era Rosser Martin Smith, avea treizeci și nouă de ani, era căsătorit, dar deoarece și soția era pentru moment internată, în alt spital, își desemnase tatăl drept ruda cea mai apropiată. Suferise fracturi grave la ambele picioare, precum și traume interne, ca urmare a unui accirent rutier și era programat la operație ziua următoare, pentru altă etapă a grefei de șold.

Fiind treaba mea să știu, am întrebat:

– La ce spital este soția? Și ce a pățit?

Maggie pufni, a nemulțumire.

– N-am fost informată. Am întrebat, desigur. Mi s-a spus însă că domnul Smith preferă să nu discute despre asta – lucru perfect regulamentar, având vârsta necesară și furnizându-ne numele unei rude apropiate. Nu pot decât să bănuiesc existența unor conflicte în familie. N-am ce face – pufni din nou – dar pot să-ți spun că mă deranjează teribil felul în care se poartă asistenta Brecklehurst! Brusc, își lepădă atitudinea scrobită. Fata aia n-are maniere nici cât un taximetrist din Glasgow! Adineauri, și-a făcut apariția pretinzând să-l vadă pe doctorul Kirby. I-am spus că era în biroul meu, vorbind la telefon și fără jenă a intrat după el! Îl tratează de parcă ar fi proprietatea ei – și secția, la fel!

În noaptea aceea, domnul Smith avea încă voie să se deplaseze. Utiliza două cârje, dar se mișca uimitor de bine, ținând cont de recentul accident. Era un bărbat masiv, cu figură veselă, al cărui păr începuse să încărunțească. Avea o voce plăcută. Aproape la fel de gravă ca a lui Joel, iar vocile baritonale constituiseră întotdeauna slăbiciunea mea. Îmi plăcea și atitudinea lui destinsă privitor la operația pe care urma s-o suporte.

– Teribilă plictiseală, soră, dar n-are nici un rost să te plângi după ce ai condus prea repede, pe drum ud, mai ales dacă ai reușit să scapi cu viață. Dacă n-ar fi fost doctorul Brown și toate asistentele de la Sf. Martha, ultimele câteva luni le petreceam, cu siguranță, la doi metri sub pământ. Să mă întorc la pat? Bine! Atunci, capăt un somnifer să văd dacă mă așteaptă o noapte bună?

– Văd că știți procedura, domnule Smith.

– Dragă soră, puțini pacienți au stat la Sf. Martha mai mult ca mine. Fac parte din peisaj și am și cicatricele care să dovedească! Vreți o poveste amănunțită a tuturor? Mănânc în oraș pe seama lor de multă vreme! Oare din cauza asta nu mă mai invită nimeni la masă?

– Alungați gândul festinelor! Dădea semne că va deveni supraponderal. Deja avea un chicot de grăsan.

– Spuneți-mi, nu sunteți din aceeași serie cu domnișoara Brecklehurst?

– Ba da. I-am pus deoparte cârjele, după ce s-a urcat în pat. Mi-a spus că ați lucrat la firma tatălui ei. Ce coincidență, să ajungeți tocmai sub supravegherea ei, la Arthur.

– Mai mult de atât, replică el pe ton grav, căci ei îi datorez viața. Toți s-au purtat magnific, dar ea m-a salvat, refuzând pur și simplu să mă lase să mor.

Gândul mi-a zburat la tenacitatea de pe figura ei și am înțeles de ce dorise să-l vadă marți. Nici o legătură nu-i mai strânsă decât cea dintre asistentă și

un pacient cu risc de deces. N-am fost deloc surprinsă când Liz a continuat să se intereseze de el, de parcă ar fi fost încă la reanimare. Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi ridicat și eu receptorul, să întreb despre starea lui Paul Streeter, a domnului Worstley și chiar a lui Joel. Nu uitasem nimic din evenimentele premergătoare operației, dar ultimele nopți îmi alteraseră complet percepția. Deși acum îl vedeam mult mai rar, observasem că și atitudinea lui față de mine se schimbase radical. Poate mai târziu aveam să reîncepem să ne certăm, însă eram aproape sigură că nu așa vor evolua lucrurile. Eram bucuroasă. Mă maturizasem și depășisem vechile conflicte.

Duminică dimineața mă simțeam mai obosită decât fusesem vreodată. La sfârșitul ultimului rond, mi-am vârât capul pe ușa rezervei lui Joel, ca să-i spun că intram în libere până marți. Purta, acum, pijamaua roșu-închis care o înveselise cândva pe Parsons. I se potrivea. Părea mult mai tânăr, deși păstra recentul aspectul îngrijit. Scria o scrisoare, la măsuța de lângă pat.

– Numai două zile libere? După cum arăți, ai avea nevoie de cel puțin o săptămână.

– Ce încurajator! Să nu-i mai spui unei femei că pare obosită! E ca și când i-ai declara că-și arată vârsta.

– Of, Doamne! Parcă ne împăcaserăm?

– Cu siguranță, nu. Adică, cel puțin până nu-mi spui cum te simți, pentru raport.

– Oficial, bine. Între noi, sătul până în gât de viața asta de lene, trândăvie și lux.

– Înveselește-te. Curând, au să te dea afară de aici.

– Cu cât mai iute, cu atât mai bine. Pe urmă, mă paște o lună de concediu. Tu când intri în vacanță?

– Am uitat data exactă, dar începe la cinci zile după întreruperea școlii. Marcy termină joi, iar eu sunt liberă de vineri dimineață, dacă voi cupla liberele cu zilele de concediu. Am zâmbit somnoroasă. Șaptesprezece nopți minunate de dormit în pat. Cine și-ar putea dori mai mult?

– Cunosc senzația. Pleci pe undeva?

– A doua săptămână o vom petrece probabil la conacul Holtsmoor. Până atunci, soacră-mea și soțul ei se vor fi întors de la Majorca. Ne-au invitat.

Păru gata să comenteze, dar nu făcu altceva decât să ne ureze vreme frumoasă.

– La fel! Să te bucuri de concediul medical!

– N-am plecat încă, dar dacă mă gonesc înainte de întoarcerea ta, îți mulțumesc acum pentru îngrijirea atât de atentă.

– Pentru nimic. Ai grijă de tăietura aia. Ne vedem marți seara, sau când m-oi întoarce.

– Hei, stai nițel!

Eram pe cale să închid ușa. M-am întors.

– Da?

– Mai ai timp și putere să mai stai o clipă? Dacă asta-i scena marii despărțiri, aș vrea să-ți mai spun ceva, dar fără martori.

Am intrat, am închis ușa și m-am sprijinit de tăblia patului. Fără motiv aparent, m-am simțit dintr-o dată slăbită. L-am urmărit cum își aprindea o țigară și i-am spus:

– Credeam că te-ai lăsat.

– Acceptă-mi măcar viciul ăsta, Pip, dacă tot îmi sunt temporar interzise activitățile sexuale și alcoolul. Inhală fumul. Va trebui să fiu foarte iscusit, deoarece chestiunea nu mă privește, iar Liz mi-a spus să-ți cer discreție. Știu că nu era necesar, dar – ei bine – vei înțelege după ce vei afla despre ce este vorba. Rămâne între noi?

– Da, am zis obosită. Liz și Joel fuseseră prea departe de lume dacă-și închipuiau că tărășenia nu era cunoscută de toată lumea. Continuă.

– Săraca de tine, ești moartă de oboseală! Voi încerca să fiu cât se poate de scurt. În primul rând, Liz spunea că s-ar simți mult mai bine să fii la curent … Îl opri intrarea lui Carter.

– Șefa, îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă spun că domnul Lane a vărsat din nou.

– Mulțumesc. Scuză-mă, dar trebuie să plec, Joel. Dacă am vreme, vin mai târziu.

– Așa să faci, dacă poți.

N-am mai apucat. Asistentele din tura de zi erau deja la lucru și când am reușit să liniștesc stomacul domnului Lane, Maggie aștepta raportul. La Sf. Martha, era o gravă încălcare a etichetei să te întorci la un pacient după ce ai predat tura.

Pe de o parte, îmi părea rău. Pe de alta, situația era destul de stânjenitoare încât să sper că Joel nu va mai fi acolo, marți. Îmi plăcuse să-l am ca pacient, dar, cum se spune, „ce-i prea mult, strică”.

Capitolul 15

Cutia uriașă de bomboane de ciocolată sosi în timp ce eram plecată la școală, după Marcy, marți după-amiază. Era însoțită de un bilețel: „Dragă Pip, îți mulțumesc foarte mult! Joel."

David îi aruncă o privire Annei, înainte de a se servi.

– Regele a murit; trăiască regele!

– Îmi pare rău, Ann, am intervenit, dar ăsta-i deja arvunit.

Marcy supraveghea cutia deschisă cu un amestec de lăcomie copilărească și mândrie feminină.

– Doctorul meu ne-a trimis ciocolată, fiindcă știa că ne place. Îndesă într-un obraz o bomboană cu umplutură de caramel și ceru încă una. Așa, o să semăn cu un balon.

I-am spus că deja aducea cu pomenitul obiect.

– Mănânc-o întâi pe aceea. Nu dragă, nu vreau să văd cum arăți!

– Relaxează-te, Pippa! Lasă copilul să trăiască periculos! zise David, înhățând încă o bomboană. Nu cumva să te îneci, Marcy, că mă omoară mamă-ta!

– Bine, am acceptat, și Dumnezeu să-i salveze sufletul.

Marcy își găsi de lucru cu Dusty. David spuse că el nu credea că sufletul ei ar avea nevoie de protecție divină. Le-am povestit despre conversația cu George.

– Sfârșitul unei frumoase prietenii, comentă Ann. Mie una, îmi pare rău!

– Mie nu. David culese altă bomboană și aruncă staniolul în coșul de gunoi. Marcy nu-l plăcea, iar el o detesta. Nici un fel de viitor.

– Ți-a spus că nu-l place? am întrebat. Mie nu mi-a zis nimic.

– Nu. Dar era clar, dacă „citeai printre rânduri". Mestecă, pe gânduri. Păcat că doctorul nu-i disponibil. Pe el îl adoră.

– Iar Pippa îl urăște! interveni Ann, îmbufnată.

N-am comentat.

Disputa feudală dintre Rowlands și Brown se stinsese în noaptea aceea. Apăruse altă problemă, stârnită de doctorul Bush și rezidenții se uniseră într-o indignare comună.

– Fără îndoială, omul avea tot dreptul să solicite ca pe durata actualei crize, nici un pacient să nu fie internat fără aprobarea lui. Regulamentul conține o asemenea prevedere, deși nici un medic șef pe spital n-a apelat la ea, din timpul războiului. Dar, pe atunci, nu exista aripa nouă. Poți să-ți dai seama, spuse Brendan Cousins, cum a fost primită vestea.

– Foarte clar.

– Și a turnat gaz pe foc, puricând situația prezentă a ocupării paturilor, în aripă. Șocul de aici a fost resimțit în toate secțiile.

Joel dispăruse în camera sa din cămin; doamna Bridger fusese transferată la o secție de afecțiuni cronice ale coloanei, din alt spital; domnii Lane și Worstley trimiși acasă, în convalescență; domnul Smith, în aripa privată. Toate paturile libere fuseseră ocupate, mai ales cu pneumonii.

Când apăru doctorul Brown, l-am întrebat de soarta domnului Smith.

– Părea un tânăr drăguț. Îmi pare foarte rău că a plecat de la noi.

– Mie îmi pare de două ori mai rău! Voiam să fie sub ochii dumitale, primele câteva nopți. Ieșise destul de bine din operație, însă pericolul nu trecuse. Dar, deși îmi era pacient, mi s-a luat puterea de decizie! Medicii ăștia! scuipă cuvintele cu dispreț. Cu unii poți discuta, dar pe cei mai mulți nu-i poți convinge că pacienții de chirurgie au nevoie de cele mai bune asistente, măcar la fel de mult cât și cei de medicină internă! Cea mai grozavă operație chirurgicală poate fi compromisă în câteva ceasuri, sau chiar minute, de o îngrijire neadecvată! Nu pretind că asistentele particulare n-ar fi eficiente! Ridică un deget, pentru a-și întări vorbele. După mine, ar putea fi niște domnișoare Nightingale! Obiecțiunea mea este că nu le cunosc! În aripă, nu avem paturi private și ca stagiar în clădirile vechi, eram mult prea frumușel ca să fiu lăsat în preajma elitei de la locurile cu plată! Pe tine însă, cum am mai spus, te cunosc. Ca un prost, am deschis gura și i-am spus lui Bush de ce doream ca Smith să vină înapoi. Ha! N-ar trebui să poți deveni

medic șef la Sf. Martha fără să ai un intelect superior mediei! Rezultatul: a făcut rost de un pat, pentru Smith, la secția de urgență privată și aici a înțesat locul cu toate cazurile lui terminale de plămâni! Cum o mai duc?

– Nu prea rău. Toți răspund la antibiotice.

– Grozav, comentă el mohorât. Secția asta dispune acum de cel mai competent personal de noapte din întreaga aripă.

– Vă mulțumesc, doctore Brown, am zis roșind.

În noaptea aceea, Liz ar fi trebuit să țină locul șefei de tură, dar, din cauza epidemiei, intendenta rămăsese la lucru. Îmi spusese că Liz se ocupa de secțiile Arthur și Albert, ajutată de două stagiare de anul doi și o a treia din primul.

– Săptămâna asta, Arthur preia toate accidentele grave. Sper să nu tragă prea tare de săraca Liz, dar mă tem că așa va fi.

– Cred că aveți dreptate. Secțiile alea sunt dificile și fără să fie de serviciu la internări.

– Draga mea, replică ea calm, în momentul acesta întregul spital este aglomerat și, pe deasupra, are și personalul restrâns. Vom depăși furtuna cumva. Întotdeauna ne descurcăm. Nu știu cum, dar o facem.

Joel trimisese bomboane tuturor fetelor din secție. Hills era în cură de slăbire, din care cauză ale ei rezistară cincisprezece nopți. De fiecare când scotea cutia, îmi spunea:

– Sunt sigură că el este excepția care îmi confirmă teoria. N-o să credeți, dar îi simt lipsa.

Eram suficient de conștientă de lipsa respectivă. La fel simțeam și în privința domnului Worstley. Îmi scrisese unul dintre cele mai drăguțe răvașe pe care le primisem vreodată de la un pacient, însoțindu-l cu flori pentru mine și un buldozer de jucărie, pentru Marcy.

Maggie se arătase șocată.

– N-ar fi fost mai potrivită o păpușă?

– Nu, pentru nebunatica mea fetiță, iar el și-a dat seama, probabil din poveștile mele.

Pe George îl mai zăream numai ocazional, pe terenul de joacă. Uneori, îmi făcea cu mâna. Mi-ar fi plăcut să aflu ce se petrecuse la concertul de Bach, dar cum Maggie nu atingea subiectul, mi-am înfrânt curiozitatea. Continuam să purtăm conversații lungi, după raport, dar întrucât nu-și mai vizita frații când eram trează, scurtele bârfe, la un ceai, încetaseră.

Domnul Worstley își petrecea convalescența undeva în Hull. Joi seara, Grey îmi dădu să citesc o ilustrată primită de la el. Se simțea mai bine, îi plăcea mâncarea, peisajul marin și se bucura de vizitele flăcăului, George. Avea numai două plângeri: ceaiul, insuficient de tare și asistentele, mai puțin drăguțe.

În weekendul următor, Maggie era liberă. Grey mă întrebă precaută:

– Ți-a spus că pleacă?

– Nu. Eram foarte curioasă. Dar ție?

– Nu ea! Însă unul dintre frații ei căsătoriți a venit cu treburi la Londra, azi dimineață. A sunat, chiar după ce ea plecase acasă. Așa că m-a rugat să-i transmit un mesaj.

– Și, și … ?

– Sora nevesti-si stă în Hull și „n-ar vrea, draga de Margaret, să trecă pe la ea, în weekend". Ce părere ai?

– Nimic nu te întremează mai bine decât privitul valurilor, am răspuns și amândouă am zâmbit cam răutăcios.

Mi-am amintit, brusc, de Parsons și de Clubul inimilor însingurate. Oare eram pe cale să devin membră? Dar, de unde timp? Plecarea lui Joel lăsase un gol, dar între îngrijirea bolnavilor, somn, corvoade domestice și însărcinările de mamă, nu găsisem timpul necesar unei investigări mai amănunțite și nici nu-i vedeam utilitatea, respectiva breșă urmând să se închidă în timp. Singurul lucru pe care-l descoperisem era că probabil fiecare avea nevoie și de o vreme în care să se simtă singuratic.

Nu aveam nici un pacient la reanimare. Am făcut un tur rapid prin secție, cât vizitatorii erau încă acolo și m-am întors la birou, să fiu la dispoziția oricărui oaspete dornic de vorbă. Văzând că nu apare nimeni, m-am așezat și am purces la sortarea maldărului de fișe și de formulare.

– Pari teribil de ocupată, îmi răsună în ureche vocea lui Joel. Am ridicat privirea.

– Bună! Ce cauți aici? Mi-am mutat privirea pe vestă. Oho! De efect! Mortală, doctore! Îmi place!

Își deschise haina și făcu o piruetă.

– Puțin cam bătătoare la ochi, dar fiind un cadou de ziua mea de la Henry și fiindcă ne întâlnim să bem ceva, am îmbrăcat-o.

– Ziua de naștere? Ai așa ceva? Când?

– Sâmbătă. Mă privea de parcă nu ne-am fi văzut de mulți ani și voia să se asigure că eram, într-adevăr, eu. Treizeci de ani! Te cam pune pe gânduri!

– Ah, nu! M-am sprijinit de spătar, zâmbind. Acum știu că îmbătrânesc. Aveai douăzeci și unu când ne-am cunoscut.

Zâmbea. Arăta grozav. Se bronzase, se tunsese și-i stătea bine.

– Ăsta e motivul real al venirii mele. A trebuit să trec pe aici, iar Liz, fiind liberă, m-a adus și mai târziu mă va duce înapoi. Am hotărât că este timpul să ne permitem puțină nosatalgie. Așa că, ți-ar face plăcere să ni te alături, Lizei, lui Tom Shaw și mie, sîmbătă seara? Sper că da, întrucât e o ocazie unică. Tu și Liz veți fi libere, Tom se va afla în săptămâna în care nu lucrează la laborator, iar eu, în medical. S-ar putea să treacă multe luni până să mai apară o asemenea conjunctură.

Sâmbăta aceea era chiar mai unică decât își închipuia. Familia Clinton nu lipsise de acasă niciodată, de la mutarea la Londra, dar în seara respectivă unica fiică a fratelui, la fel de singular, al lui David, se căsătorea la Manchester. David și Ann urmau să plece, de dimineață, cu trenul și să rămână acolo peste noapte, ca să participe la petrecere. Pe Ann o mâniase teribil neincluderea mea și a Marcyei în invitație. David și cu mine nu fuseserăm de aceeași părere.

– Groaznică adunătură, familia asta a mea. Frate-meu este de treabă, altfel nici nu m-aș duce, dar restul îmi provoacă greață. Am de gând să mă fac pulbere, pe socoteala lor.

I-am explicat lui Joel.

– Îmi pare rău, am adăugat, fiindcă mi-ar fi plăcut să particip. Încă n-am avut curaj să angajez pe cineva străin să stea cu Marcy și, cu toate că aș putea suna la o agenție, nu-mi surâde ideea.

– Doamne, nu, nu se poate. Păcat, fiindcă ne-ar fi plăcut compania ta. Nu-i nimic, găsim noi altă ocazie.

– Abia aștept. Gândindu-mă mai bine, nu eram sigură de adevărul celor spuse, însă la politețe se răspunde cu politețe. Mulțumesc pentru înțelegere.

Sprâncenele i se arcuiră și îmi aruncă una din privirile lui de medic șef pe aripă.

– Pentru ce?

Hills se foia la oarecare distanță. M-am uitat la ceas și i-am făcut semn să anunțe terminarea vizitei.

– Cunosc o groază de oameni care au considerat scuza asta drept motiv de supărare. Primul, în minte, era George, dar era doar unul din lungul șir de nume și figuri intrate temporar în viața mea, în ultimii cinci ani. Și nu toți fuseseră bărbați.

– Chiar așa? Zâmbi. Dacă mă adaugi pe lista aia, vei vedea ce înseamnă supărare adevărată. Se vor duce pe apa sâmbetei toate eforturile anterioare. Suna telefonul. Îmi pare rău pentru petrecere, dar vom găsi noi o rezolvare.

– Bine. La mulți ani și petrecere frumoasă!

– Sper. Mi-a făcut plăcere să te revăd. Noapte bună.

L-am urmărit, plecând. Mersul i se ameliorase și nu se mai încovoia. Chirurgul șef, care avea reputația de cel mai bun din Sf. Martha, incluzându-i și pe profesori, făcuse o treabă minunată – și același lucru îl realizase, adineauri, Joel asupra mea. În mod ciudat, îmi doream să n-o fi făcut. Ce simplu ar fi stat lucrurile dacă ar fi continuat să se poarte urât.

Vizitatorii ieșeau. Îi acompaniam cu un flux continuu de:

– Da, mult mai bine … cât mă bucur … vă mulțumesc …

De ce să fie drăguț? Ca să-mi arate că, de acum înainte, eram din nou buni amici. De ce altceva? Dumnezeu știa că suntem, ambii, suficient de maturi pentru a ne purta civilizat. Însă, cum să devii prieten la cataramă cu un bărbat care era deja al altei femei?

Brendan Cousins ajunse târziu la vizită și foarte grăbit. Nu l-am prea ajutat. De trei ori i-am întins formulare pe care le semnase deja. Răbdă totul cu îngrijorare părintească.

– Dacă are cineva nevoie de concediu, apoi tu ești aceea! De n-ar fi ultima ta noapte, nu ți-ar mai trebui mult ca să fii numai bună de internare, la Nightingale!

– Doamne! am rămas surprinsă. Ai dreptate. Luni, nu mai trebuie să revin! Șaptesprezece nopți de dormit ca lumea și să mă las copleșită! Am înnebunit!

– Ești doar obosită. O să-ți ducem lipsa, dar profită de concediu.

– Doctore, promit să-ți urmez sfatul. De mâine, imediat ce Marcy va adormi, voi fi și eu în pat.

Plăcut gând, la fel de inutil ca multe altele. Noaptea următoare, pentru prima oară în viața ei, Marcy adormi după unsprezece. Ann își făcu apariția, îmbrăcată în rochie de seară.

– De ce nu ești în pat?

I-am explicat.

– Vino și spune-mi dacă nu ți se pare că Marcy doarme prea profund.

– Și ce-ar fi ciudat în asta?

– Dar de ce a adormit așa târziu?

– Pippa, termină cu prostiile! Ieri a intrat în vacanță și e foarte emoționată.

– Doar atât? Am intrat în camera ei și i-am atins fruntea. E cam caldă. Să nu-i iau temperatura, sub braț, fără s-o trezesc?

Ann mă goni înapoi în camera mea.

– Voi, surorile! N-am mai auzit asemenea aiureală! Să-i iei temperatura doar fiindcă a adormit mai târziu și este călduță! N-a mâncat bine, la cină? Ba da! Am văzut-o! Și nu mi-ai spus mereu că somnul este cel mai bun medicament? Pe cuvântul meu, rățușco, renunță să mai cauți nod în papură și culcă-te! Mâine dimineață, va fi proaspătă ca roua!

După plecarea ei, m-am dus din nou la Marcy, am stins luminile și apoi m-am vârât în așternut, lăsând ușa deschisă între noi. Ea dormea bușteан. Eu, nu. Îi ascultam, pe întuneric, respirația agitată și rarele mormăieli și am descoperit că asta era mult mai înspăimântător decât supravegerea unei întregi secții de pacienți în reanimare. La spital știam ce să fac; aici, mă simțeam complet neajutorată.

Eram încă trează când Ann și David au plecat la gară. Nu i-am chemat, fiindcă nu voiam s-o trezesc pe Marcy și nu mă simțeam aptă pentru o nouă săpuneală.

Marcy se trezi bolnăvioară.

– Mi-e rău, mami. Ce avem de mâncare? Mi-e foame!

– Mai întâi, să-ți luăm temperatura, iubito! Ridică brațul. Temperatura era cu puțin peste cea normală. Bine. Ce-ai vrea să mănânci?

– Un biscuit cu ghimber și o banană, te rog.

Abia atunci, cu întârziere, mi-am amintit de meseria mea, atât de hulită de Ann.

– Te doare burtica, Marcy?

N-o durea nimic, nu avea umflături, erupții, sau pete. Amigdalele îi erau slab inflamate, dar am ezitat să-i diagnostichez suferința drept amigdalită. După biscuit, banană și o cană de lapte, se culcă din nou. Dormi neîntoarsă până la ora unu. Avea deja treizeci și opt de grade, gâtul arăta la fel și, după un pahar de lapte, adormi la loc.

Băieții MacDonald îl scoseseră pe Dusty la plimbare. Puțin înainte de două, intrară zgomotoși.

– Doamnă Holtsmoor!

Am coborât.

– Bună, băieți! Plecați la rugbi?

– Acum. Ce mai face Marcy?

– Doarme ca un prunc.

– Ce credeți că are?

– Nu știu. Poate fi o boală infecțioasă, cu excepția pojarului. S-ar putea să fie vorba doar despre emoția terminării trimestrului. Sau o formă foarte ușoară de gripă, deși, într-un asemenea caz, s-ar fi văitat de dureri.

– N-are dureri?

– Nici un pic.

– O să chemați un doctor?

Eram în holul de la intrare.

– Oare tatăl vostru nu-i medic generalist?

– Ba da.

– Și ce ar zice, dacă o străină l-ar deranja sâmbătă, spunându-i că fetița ei, de obicei sănătoasă, are treizeci și opt de grade, amigdalele înroșite, dar nu inflamate, fără nici un fel de alt simptom și doarme ca un puișor sănătos.

– Cuvântul acela de nerostit.

– Așa credeam și eu. Și, chiar dacă ar veni, mi-ar spune s-o țin la căldură, liniștită și să-l mai informez asupra evoluției. Poate că i-ar prescrie un antibiotic, deși mă cam îndoiesc, ca să nu mascheze eventuala boală. Mai mult, antibioticele își pierd eficiența dacă sunt utilizate fără discernământ.

– Uite ce-i, interveni Angus. Știți prea multe!

– Și, în același timp, prea puțin.

– Într-adevăr.

Hamish, sau poate Dougal, spuse că era cu siguranță vorba de emoțiile vacanței.

– Angus, aci de față, pe când era elev, era o pacoste. De câte ori trebuia să apară în fața clasei, ajungea la closet dând la boboci. Și făcea temperatură și toată lumea se ruga pentru el, iar a doua zi era perfect normal. Cred că asta s-a petrecut și cu Marcy. O să vedeți!

– Mersi. Am pornit spre scară. Distracție plăcută!

– Așa va fi și am făcut rost și de trei puicuțe mortale, pentru petrecerea de după. Ne întoarcem târziu, dar vom avea grijă să nu deranjăm. Strigați-ne, dacă aveți nevoie de ceva.

– Să vă binecuvânteze Dumnezeu! Așa voi face.

Casa părea excesiv de tăcută. M-am dus s-o văd din nou pe Marcy și l-am găsit pe Dusty, întins pe covor, lângă pat. I-am spus din inerție:

– Știi că n-ai voie în dormitor, Dusty. Bătrânul dalmațian mi-a răspuns cu o privire lungă, jalnică și nu s-a mișcat. Înțelesese că vorbisem numai ca să-mi aud glasul.

Fu o după-amiază lungă. Marcy se trezea din când în când, mai bea niște lapte și adormea iar. Prin minte mi s-au perindat toate diagnosticele posibile.

La trei și jumătate, temperatura a atins treizeci și nouă de grade. Pentru vârsta ei, nu era catastrofal. M-am gândit apoi să-l sun pe medicul de familie, în loc să-l chem acasă.

Răspunsul fu literalmente mecanic, „ Aceasta este o înregistrare. Doctorul Robinson lipsește pe timpul weekendului. În cazuri de urgență, pacienții sunt rugați să sune la numărul …" Pentru cazuri mai puțin urgente vă rugăm să veniți luni dimineață, la ora nouă, la cabinet, sau să lăsați un mesaj, incluzând numele, adresa, numărul …

– La dracu!

Crezând că era vorba despre el, Dusty veni greoi în hol. N-aveam cu cine schimba o vorbă, așa că fu nevoit să asculte mai departe.

– Nu vreau altceva decât să pot vorbi cu un medic. Spitalul plin de doctori este la o aruncătură de băț! Dar cum să-l deranjez pe scorțosul acela de Rowlands? Sau chiar pe Brendan Cousins? Mai ales că știu câte au pe cap! Și dacă sun la numărul de pe înregistrare, cum aș putea fi sigură că este o urgență? Dacă acum mă agit, ce se va întâmpla când voi avea cu adevărat nevoie de ajutorul unui medic? Va zice: „Pe Dumnezeul meu, surorile astea intră în panică din te miri ce!" N-are nici un rost să mă privești așa, Dusty! Știu cum sunt doctorii! Una peste alta, indivizi corecți, muncitori, însă totuși, umani! Dacă îi deranjezi cât de puțin, reacționează ca orice alt om nemulțumit!

Dusty recunoscu că aveam dreptate, lingându-mi genunchiul.

– Mulțumesc, drăguțule, i-am zis, mângâindu-l pe cap. Sigur că l-aș prefera pe Joel. De ce dracu trebuia să plece? Sau crezi că, poate, s-or fi întors? Mi-a venit o idee. Trevor!

Am sunat la intrare. A răspuns colegul lui Trevor.

– Doctorul Shaw mai este acolo?

– Cartela de pontaj arată că a plecat, domnișoară.

– Nu cumva aveți numărul de acasă al asistentei Brecklehurst?

Mi-a dat numărul. Am sunat. Nici un răspuns.

M-am întors iar lângă Marcy și mi-a stat inima. În ultimele câteva minute se îmbujorase toată. Dormea încă, iar inimioarta îi galopa. Am luat

termometrul și era să-l sparg, în graba de a-l scutura. Apoi sună telefonul și i-am dat drumul. Se rupse în două. M-am grăbit să răspund. Aveam de gând să întrerup, oricine ar fi fost și să sun la birouri.

– Tu ești, Pip? Aici, Joel.

– Nu se poate!

– De ce spui una ca asta?

– Fiindcă tocmai răsturnasem lumea să dau de tine!

Urmă o scurtă pauză.

– De ce? I-am povestit despre Marcy. Aha, și ce temperatură are acum?

– Habar n-am. Tocmai am spart termometrul.

– Nu-i nimic. Am să aduc eu altul.

– Vii încoace? În cât timp?

– N-am mașină, dar nu cred să-mi ia mai mult de cinci minute.

– Ești la spital?

– Da. În camera lui Waly Brown. Nu ți-au spus?

– Nu-i vina lor. N-am întrebat. Nu credeam că ar fi atât de simplu. Știi unde stau?

– Da. Vin imediat. Dacă se trezește, nu-i da decât apă. Închise.

A ajuns înainte de scurgerea celor cinci minute. Iar eu aproape am smuls ușa din țâțâni.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Joel! Intră!

Purta unul dintre costumele sale bune și vesta abracadabrantă. Eram vag conștientă că uitasem ceva, dar prea răvășită să-mi mai amintesc de ziua lui de naștere. L-am condus în camera de zi și l-am urmărit cum scotea din servietă un stetoscop, un termometru și încă vreo câteva aparate, de parcă n-aș mai fi văzut niciodată asemenea scule.

– Doarme încă? Adică, nu știe că am venit?

– S-o trezesc și să-i spun?

– Da. Poate fi foarte descurajator să te trezești cu un doctor străin lângă tine, chiar și pentru cineva matur.

– Desigur, uitasem, am zâmbit aiurită. Dar pe tine nu te va considera străin. Cele două injecții, pe care i le-ai făcut, te-au transformat în, „doctorul meu".

Mă privea cu ochi de specialist și vădită blândețe. Nu spuse decât:

– Du-te și trezește-o, Pip!

Însă Marcy făcuse deja ochi.

– Cu cine vorbești, mami? Ah, mami, mi-a înțepenit ceafa! Mă simt atât de ciudat!

Mi-am simțit inima poticnindu-se. Poliomielită? Meningită? Cu voce ezitantă, i-am spus despre Joel.

Fu încântată, dar deloc surprinsă.

– Trebuia să vină, dacă sunt bolnavă, nu-i așa, mami?

– Joel, l-am chemat, te rog intră!

Intră fără grabă și se așeză pe pat.

– Bună Marcy.

– Bună! răspunse ea prompt.

– Hei, da știu că ești fierbinte, drăgălașo.

– Foarte fierbinte!

– Te cred, Marcy. Îi luă pulsul fără ca ea să-și dea seama. Îl privea mulțumită. El începu să-i arate cum funcționau aparatele medicale. Acum, zise, vreau să te ascult cu aparatul de ascultat. Respiră adânc – ai grijă să nu explodezi! Perfect. Acum, să-ți vedem gâtul.

– Aaaa, așa cum am făcut și pentru mami?

– Exact la fel. Foarte bine. Ți-am zărit și degetele de la picioruțe. Ia să le vedem și pe afară. Hei, nu te mai zvârcoli!

– Atunci, nu mă mai gâdila! chicoti Marcy.

– Corect. Cercetă capătul patului. Și cât de tare zici că te doare ceafa?

– Nu prea tare, dacă sar. Uite așa!

Îi răvăși părul, privind spre mine.

– Păi, nu mai sări o zi sau două. După aceea, n-ai decât să te zbenguiești cât vrei, Marcy. Îmi întâlni privirea și zâmbi. Nu-i nimic, Pip. Doar pojar.

– Pojar? am orăcăit.

– O formă ușoară, totuși, ca la carte. Împunse cu degetul obrazul Marcyei. Curând, vei scăpa de fierbințeală, dragă și până mâine te vei simți mult mai bine.

– Vii să mă vezi, mâine dimineață?

– Am să vin. Pot să te aștept în camera de zi, Pip?

– Rămân recunoscătoare.

Capitolul 16

Stătea lângă cămin, privind fotografia lui Marcus.

– A adormit la loc?

– Cât ai clipi. Așa face de obicei și, o dată adormită, nu se mai trezește până dimineața. David zice că nici bomba H n-ar face-o să se agite. Simțeam nevoia să mă așez și canapeaua era la îndemână. Nici nu-ți pot exprima în cuvinte recunoștința, Joel.

– Spune-mi dragă doctore și s-a rezolvat.

– Aș putea să-i ofer dragului doctor niște ceai?

– Da, te rog. Veni după mine. De fapt, din cauza asta te sunasem.

Eram prea epuizată, pentru a pătrunde dincolo de semnificația aparentă.

– De ce voiai să te invit la ceai?

– Ca să am ocazia de a obține o eventuală invitație la cină.

– Astă seară? Dar e ziua ta!

– Și de ce să n-o petrecem aici?

M-am întrebat dacă nu scăpasem ceva din cele spuse joi.

– Dar nu aveai deja planuri pentru seara asta?

Se așeză la celălalt capăt al canapelei.

– Nu, în afară de încercarea de a-ți forța mâna.

– Petrecerea de care vorbeai s-a contramandat? De ce? Liz a fost obligată să intre în tură? Sau a apărut vreo altă urgență?

Scutură din cap, privindu-mă gânditor.

– În seara asta, Tom Shaw i-a oferit o cină și ceva de băut.

– Tom Shaw! Și de ce ar face el una ca asta?

– Draga mea, răspunse Joel, îmi dau seama că ești după o criză de panică, dar asta nu-ți dă dreptul să te porți infantil. Ce așteptă oricare bărbat care cheltuiește bani buni cu o femeie atrăgătoare? Deși mă tem că bătrânul Tom va cheltui o groază, fiindcă Liz nu l-a încurajat niciodată și nu cred că o va face acum. Dar trăiește cu speranța. Fiecare cu metoda lui. Eu nu mă prea dau în vânt după postura de „a cincea roată la căruță". Așa că am renunțat.

– Ai renunțat? am repetat, nevenindu-mi să cred. După ce ți-ai oferit iubita pentru a fi scoasă în oraș de altul? O fi epoca libertină, dar, cu siguranță…

– Pip, nu mai bate câmpii și concentrează-te! În ciuda atâtor ani de despărțire, m-ai cunoscut foarte bine. Dacă mi-ar fi fost iubită, chiar mă vedeai în stare de așa ceva?

Atunci când ești în permanență gata să primești lovituri din partea vieții, ești total nepregătit pentru mângâieri.

– Asta mă nedumerea. Te știam incapabil de așa ceva, dar din clipa întoarcerii mele, tot personalul spitalului m-a pus la curent cu legătura dintre tine și Liz. Nu-ți dai seama că cei de la spital v-au căsătorit deja?

– Draga mea fată, ne-au cuplat de ani de zile! M-au cuplat cu atâtea altele, încât e de mirare că mai aveam energia să vizitez măcar o singură secție.

Mi-au revenit în memorie, fugitiv, vorbele lui Henry Kirby.

– Ar fi trebuit să-mi amintesc reputația pe care o aveai cândva. Colegele mele erau convinse că erai dinamită și nu mă credeau când le spuneam că ești capabil să te stăpânești. Ție nu ți-am spus această părere niciodată, fiindcă nu credeam că ai fi luat-o drept compliment.

– Mă îndoiesc că aș fi înțeles-o, pe atunci. Deși, probabil că începusem să întrevăd teribilul adevăr că femeile și medicina nu merg împreună. Urcând în ierarhia spitalicească, am început să mă împac cu ideea. Regulamentele nu interzic bârfa pe seama rezidenților și, dacă personalul n-are pricini, atunci va inventa. Să-l ferească Dumnezeu pe nefericitul rezident care mai și furnizează motive reale. Sf. Martha îmi plătește leafa, iar eu îi respect regulile. Nu mă încântă, dar cine se poate lăuda că-i convin toate? Își aprinse o țigară. Ei bine, trebuie să-ți forțez mâna? Sau pot rămâne la cină? Și dacă da, să nu-ți faci griji cu masa, fiindcă dau o fugă la magazinul cu delicatese, de lângă barul lui Sep, să iau câte ceva și o sticlă de vin.

– Adică, îmi oferi o masă și ceva de băut?

– Asta era ideea. Ce zici?

Uitasem senzația care mă invada. Am zâmbit vag, mai mult propriilor gânduri.

– Da. Mulțumesc.

– Eu trebuie să mulțumesc. Se ridică să caute o scrumieră și rămase în picioare. Cât despre marea scenă a despărțirii, pote că ar fi bine s-o lămuresc acum.

– Cum crezi.

– Nu te interesează, zise încruntându-se.

– Acum tu ești cel care se poartă prostește, Joel. Firește că sunt foarte curioasă, dar întrucât e vorba de o problemă foarte intimă, privind-o pe Liz și pe altcineva, n-am să pun întrebări. Am fost de prea multe ori în situația asta.

– Se vede, fu de acord, cu tristețe. Scuze. Rămase tăcut câteva clipe. Rosser Smith.

– Cine? Ah! Cel cu grefa osoasă? Nu? Apoi, mi-am amintit. Da! Felul în care vorbea despre Liz – dar, nu are o soție în alt spital? Joel aprobă din cap. Ce situație neplăcută, pentru toți trei! Ce are nevastă-sa?

– Îți mai aduci aminte de secția Cooper?

– Ar fi cam greu de uitat. Și ea este într-un asemenea stadiu? Doamne, ce grozăvie! De când?

– De doi ani. Altă mașină rapidă, însă conducea ea. Este în Midlands. Rosser tocmai se întorcea de la una din vizitele săptămânale, când a ajuns la Albert. Nu-mi închipui că a existat premeditare, nici la el, nici din partea lui Liz. Deși lucrează la fosta firmă a tatălui ei, nu se cunoscuseră mai înainte. Ea i-a fost repartizată pentru îngrijire specială și asta a fost. Se opri din nou. Apoi, continuă încetișor. M-am simțit ca un sadic, când te-am condus prin Cooper.

– Sunt soră. Trebuia să văd.

– Cred că da. Se întoarse la poveste. Trebuia să discute cu cineva. Mă cunoștea de mult și știa că nu mă va afecta, cum s-ar fi întâmplat cu Tom, fiindcă eu nu m-am dat niciodată la ea.

– Îmi închipui. Și acum, ce urmează?

– Probabil, nimic, ridică el din umeri. E un om bun. Chiar dacă sună ciudat, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. După spusele ei, deocamdată nevasta lui n-ar avea nici un motiv de divorț, iar eu o cred. Liz are porniri de scorpie, dar nu-i mincinoasă. Zice că va aștepta să-i vină vremea. Totuși, cred că ar trebui să iasă mai mult și ăsta este motivul pentru care am pus la cale

întâlnirea din seara asta, cu Tom. În dimineața aceea, continuă el, mă rugase să-ți spun, căci își dăduse seama că poate avea încredere în tine și credea că s-ar fi putut să aibă nevoie de un aliat. Îi era teribil de teamă să nu afle Maggie MacDonald și s-o pârască la asistenta șefă.

– O junioară s-ar putea trezi mutată, cu avertisment. O asistentă, însă, încurcată cu un pacient, căsătorit sau nu – direct afară! Apoi m-am prins. Nu cumva, la început, credea că și eu aș fi pârât-o? Expresia de pe figura lui îmi furniză răspunsul. Doamne! Ați crezut că m-am transformat într-o nemernică!

– Nimeni n-a spus așa ceva. Dar știi bine că ai devenit cea mai tânără, de departe cea mai drăguță și nu cea mai lipsită de importanță angajată a spitalului. Poți s-o condamni că a fost speriată de reapariția ta? Mi-a spus că te arătaseși dispusă la o mică pălăvrăgeală, de dragul vremurilor apuse, în care ar fi putut scăpa, cu ușurință, vreo indiscreție și că nu putea fi sigură că n-ar fi ajuns la urechile asistentei șefe. Nu neapărat intenționat, dar uneori îți poate scăpa ceva.

M-am înroșit.

– Poate că sunt o Holtsmoor, dar nu-s prietena intimă a asistentei șefe!

– Nu, draga mea, tărăgănă el vorbele, doar animalul ei de companie. Și al decanului. Și atât de deasupra legii, încât ai trecut înaintea oricărei alte surori principale, ceea ce, având în vedere ignoranța mea privind situația, mi s-a părut al dracului de nedrept, la început.

– Nu m-ai lăsat să-mi fac vreo iluzie în privința asta.

– Cu bună știință. Acum îmi pare rău, dar n-are nici un rost să neg.

– Mi-ai mai arătat, am adăugat încet, că mă considerai plictisită de îndatoririle de mamă și că, după tine, priveam revenirea în meserie doar ca pe o evadare de acasă.

– Într-adevăr.

– Și că eram doritoare de aventuri.

Adoptă o grimasă de parcă l-aș fi plesnit.

– Îți aduci aminte și asta!

– Poți să mă condamni?

– Pe Dumnezeul meu, pot! Se retrase brusc. Da, a fost o remarcă murdară și îmi doresc să n-o fi folosit, dar ai meritat-o! Aveai în grijă o secție … Se

întrerupse o clipă. Pip, continuă aproape imediat, cum ai fost capabilă de asemenea prostie? Cum ai putut să-i dai undă verde mizerabilului de George, în timpul serviciului?

– Ce i-am dat?

– Dacă nu, n-ar fi îndrăznit să te atingă! Întotdeauna, insistă el, în tinerețe, iar acum și mai clar, parcă purtai o inscripție: Amice, o singură mișcare, înainte de a-ți permite și am terminat-o cu tine! Se așează iar lângă mine. Din cauza asta am abordat căi ocolite și ți-am lăsat impresia că pot să mă stăpânesc în preajma ta. Din același motiv, ți-am tot dat târcoale plin de speranță. Este o stratagemă pe care ar trebui s-o deprindă multe gâsculițe ce pică la pat după prima întâlnire și apoi se întreabă de ce nu mai ajung la a doua. La tine nu-i vorba de asta. Își propti coatele pe genunchi și mă privi dintr-o parte, sprijinindu-și capul în palme. Nu-l pot învinovăți pe George. Nici un bărbat nu trebuie învinovățit că a încercat, când o fată așa de drăguță îl încurajează.

Am inspirat profund.

– Ai terminat?

– Da. Subiect epuizat.

– Acum, am spus, te anunț că te înșeli.

Dintr-o dată, păru mai bătrân.

– Vrei să-mi povestești?

– Da. Este nițel mai complict, așa că, în primul rând, promite-mi că rămâne între noi.

– Știi bine că nu-i necesar. Ce atâta mister?

– Dacă nu-l credeam necesar, nu-ți ceream discreție. Ai promis. Bine! Și i-am povestit întregul adevăr.

Se făcu stacojiu, dar îi dispăru aspectul bătrânicios.

– Henry? Tremurând de frică printre atele, pe raftul de sus al debaralei? Sper că a transpirat sânge! Nemernicul! Privi împrejur, disperat. N-ai vreo piatră, sub care să mă ascund?

– Așa m-am simțit și eu în seara când m-am răstit la tine, înainte de operație.

– Asta-i o nebunie! N-ai făcut nimic de care să-ți fie rușine. N-ai spus decât adevăruri și mi-ai dat curaj!

– Cum am reușit așa ceva?

– Voiam să te măriți cu mine. Mi-o spusese de parcă mi-ar fi cerut pâinea cu unt. Sunt însă mult prea egoist și încrezut, încât să mă căsătoresc cu o femeie, chiar dacă e vorba de tine, mai bogată. Până să explodezi, eram și eu convins, ca toți ceilalți, că Holtsmoorii se consideră sărăciți când au ajuns la ultima sută de mii.

– Chiar așa?

– Da. Nu ți-a trecut prin minte?

– Cinstit vorbind, nu. Asta explică de ce te-ai oferit să cumperi mâncare și băutură, adineauri.

– Și asta. Își deschise haina, expunând vesta. N-am purtat-o decât joi ca să nu-i rănesc sentimentele lui Henry și trebuie să mărturisesc, voi doi aveți gusturi execrabile, dar ai zis că-ți place așa că … Poți concepe sacrificiu mai mare din dragoste?

Râzând, m-am răsturnat pe speteaza canapelei.

– Sărmanul Joel! Drăguț din partea ta. Îți mulțumesc.

S-a sprijinit și el de spătar, fără să mă atingă.

– Aș mai vrea să-ți dau ceva, Pip, adică un sfat. Mai suporți încă unul, după cât ți-am împuiat capul?

– Mă simt destul de tare. Dă-i drumul.

– Iată și binecunoscutul „să nu faci ce am făcut eu, doar ceea ce spun eu”. Și trebuie să-ți vorbesc. Arăți prea obosită și ai pierdut mult prea multe kilograme. Trebuie să renunți la tura de noapte, dacă nu vrei să ajungi într-un pat de spital. Presiunea la care ai fost supusă în ultimul timp, va continua să crească. După-amiază am auzit că, la întoarcerea din concediu, asistenta șefă îți va propune din nou tura de noapte, dar în secția Luke – la cererea expresă a lui Bob Bush și Rowlands și spre dezamăgirea lui Wally, care te-ar vrea în Arthur sau în Albert. Toți sunt de acord că ești o soră mult prea bună ca să rămâi la subacuți, iar Bob a întrebat-o pe șefă de ce dracu nu te-a trimis de la început în Luke. Este cea mai dificilă secție de interne din întregul spital. Te va distruge fizic. Serios, Pip. Și să nu pretinzi că poți refuza oferta, fiindcă amândoi știm, conștiința ta profesională nu-ți va permite. Așa că te vei muta un etaj mai sus și vei claca. Iar asta nu le-ar fi de folos nici pacienților, nici lui Marcy și nici ție.

Avea dreptate. Simțisem că ritmul începea să mă depășească, dar, cum se întâmplase cu atâtea altele, fusesem prea ocupată să mă gândesc la asta.

– Nu pot trece la tura de zi. Programul ar intra în conflict cu orele de școală ale lui Marcy și n-am de gând să-i atârn o cheie de gât, la doar cinci ani. O jumătate de normă cade. Nu mi-ar ajunge banii. Și ca menajeră se câștigă mai bine.

– Și marele public se tot întreabă de ce spitalele din Anglia duc lipsă de personal. Se închid localuri din lipsă de surori! Ce lume ciudată! Privi spre imaginea conacului Holtsmoor. Nu te supăra că întreb, care-i situația acolo?

I-am povestit. A durat ceva vreme, dar m-a ascultat cu atenție.

– De când ne-am mutat aici, Marcy a înflorit din nou. Îi place.

– Așa se pare. Copiii expuși problemelor nu radiază fericire. Își aprinse altă țigară. Să înțeleg că nu dorești să intervin? Știi că vreau să te căsătorești cu mine. N-aveam de gând să aduc subiectul pe tapet acum, dar dacă tot am făcut-o – ce părere ai?

– Propui să mă mărit cu tine ca să scap de chirie și alte cheltuieli?

– N-am intenția să te cumpăr, dar dacă te-aș lua de soție, bineînțeles că astea s-ar rezolva. Dacă propunerea nu te încântă, uită de ea. Eu n-am să uit și o voi repeta. Deci, mă respingi din nou? Părea să râdă de sine însuși. S-ar părea că am mai multe în comun cu Tom decât credeam. Mi-a zis cândva că n-a reușit niciodată să-i spună ce trebuie, la momentul oportun, lui Liz. Același lucru s-a petrecut în cazul nostru.

– Nu-i adevărat. Joi, ai spus tot ce trebuia spus, cât despre perioada cât ai fost internat …

– Comportându-mă ca un pacient-păpușă, într-o cămașă de forță invizibilă. M-am simțit ca-n iad și e un miracol al medicinii moderne că n-am fost scos cu picioarele înainte. Își presă obrazul drept pe materialul spătarului, ca să mă privească în față. Zăceam acolo, iubindu-te, iat tu te purtai cu atâta dulceață, bunătate și blândețe. Înainte de a-mi mai atribui vreo laudă, trebuie să-ți mărturisesc pericolul, în care te-ai aflat de câteva ori, de a fi trasă în pat lângă mine. Nu mi-e foarte clar din ce cauză ai scăpat. Datorită calităților tale de asistentă sau regulamentului cu care mi-a fost spălat creierul. Privirile ni s-au întâlnit.

– Tu nu ai nici un merit?

– Nu. Știu bine la ce mă gândeam.

Eu, însă, aveam nevoie să-mi clarific gândurile, așa că i-am evitat ochii. Joel continuă:

– Mi-am dat seama că te iubesc în preajma internării domnului Worstley. Înainte de plecarea ta, crezusem doar. După ce ai părăsit spitalul, m-am simțit ca dracu o vreme, apoi mi-a trecut. Te-am uitat. Amintirile au revenit o dată cu reîntoarcerea ta, lucru ce m-a iritat la fel de mult ca respectiva revenire. Erai mai frumoasă și mult mai serioasă. Cu toate că te credeam bogată și plictisită, nu te-am considerat niciodată o „văduvă veselă". Ai resimțit din greu moartea lui Marcus Holtsmoor. Mă simțeam al dracului de vinovat pentru cuvintele pe care ți le spusesem înainte de a te mărita. Rareori vinovăția scoate la iveală ce-i mai bun în om și cu siguranță, nu în cazul meu. Aflasem de existența unui curent anti-Holtsmoor, relativ puternic printre asistente și așteptam doar să faci o greșeală. Îmi aduc aminte de sfatul pe care ți l-am dat cu dispreț, dar pe care l-ai urmat.

– Și-ți sunt recunoscătoare. Altfel, mi-ar fi fost foarte ușor să greșesc. Înainte de a începe să-mi fac temele de acasă, nu aveam idee cât de multe schimbări uluitoare se petrecuseră în cei șase ani. Dacă voi fi nevoită să renunț la tura de noapte, mă bucur că voi fi în măsură s-o fac fără să-mi fi pătat reputația. Da, am ajuns în situația asta din cauză că m-am măritat cu Marcus, dar simt că datorez numelui său și nu mi-ar plăcea să arunc vreo umbră asupra lui, mai ales în Sf. Martha.

– Înțeleg. Nu-ți place să-l pomenești? Am observat că nu l-ai menționat niciodată în fața mea, până acum.

– Într-adevăr, am zis, privindu-l din nou. Nu. Nu-mi mai provoacă suferință. La început, a fost altfel. Acum, perioada aceea din viață este ca un soi de vis plăcut, dar tot mai greu de crezut. Chiar dacă Marcy îi seamănă atât de mult.

– Seamănă și cu tine.

– Crezi? Ești singurul.

– Are trăsăturile lui, dar ochii și felul tău de a fi. În după-amiaza aceea, la spital … Pip, a fost tulburător! Când și-a ridicat ochișorii ca să-și recite numele întreg, m-a privit ca tine și și-a împins înainte bărbia exact cum faci tu când ești bătăioasă. Doamne, zise liniștit, cât mi-aș fi dorit să-i fiu tată.

Dacă ai impresia că încerc să-ți forțez mâna sau să te înduplec, n-ai decât, dar să știi că e purul adevăr – mi-ar plăcea să te ajut s-o crești. Este atât de clar parte din tine, încât simțămintele mele s-au revărsat și asupra ei. Mi-ar plăcea să am copii. Aș fi fericit să-i fac cu tine, iar dacă te conving să te măriți cu mine, n-am să uit că Marcy mi-a deschis ochii asupra propriilor dorințe. Își împreună mâinile. Fă-mi plăcerea și gândește-te la ce ți-am spus. Ar fi o soluție perfectă.

– Chiar asta fac. Da, am spus nehotărâtă, da. Ar putea să meargă – până la prima ocazie când îmi vei arunca în obraz întreținerea, iar eu cine știe cum îți voi răspunde, vorbe care te vor răni la fel de mult, cât și faptul că m-am măritat cu tine din interes.

– Ai să faci așa ceva?

– Joel, acum tu ești cel care se poartă ca un copil! Pote că și eu. Vrei să mă căsătoresc de dragul unei situații materiale mai bune, dar asta n-a fost niciodată printre preocupările mele, ceea ce, fără îndoială, explică parțial problemele mele actuale. Fără dragoste, nu poate fi vorba de căsătorie. Am suspinat. Nu știu ce să fac.

– Pot să-ți spun eu! replică el grăbit. Pentru început, renunță la o altă stare de anxietate, căci acum ai și mai puține motive. Nu mă iubești, așa că nu te poți mărita cu mine. Eu însă, fiind un nemernic insistent, am să te cer iar …

– Dragă Joel, pune frână! Expertiza ta medicală n-are cusur, dar nici relevanță, deoarece cunosc foarte bine motivul frământărilor mele. După șocurile pe care mi le-ai aplicat pe parcursul ultimei ore, ar fi fost ciudat să reacționez altfel. Îl priveam fără să-l văd. Nu-mi mai amintesc numele celui care ne-a ținut cursul de psihiatrie, dar știu încă aproape tot ce ne-a spus. Zicea că după fiecare experiență traumatică, amintirile sunt complete și – am pocnit din degete, în căutarea cuvintelor – urmează înțelegerea deplină, clarificare, acceptare. Cu memoria, avea dreptate. Acum, nu-mi dă pace a doua parte. Mi-am sprijinit capul pe umărul lui. N-ai cum să mă ajuți, nefiind psihiatru și, oricum, ești prea implicat emoțional ca să judeci echilibrat. Spunea că nu trebuie să primești sfaturi subiective … Așa că va trebui să decid de una singură dacă să mă mărit cu tine, fiindcă mă iubești și te vei purta bine cu Marcy și pentru că, atunci când nu eram în conflict, mi-ai plăcut mereu. Sau din cauză că acum nu numai că te iubesc, dar îmi dau seama că

o fac de ceva vreme, chiar dacă n-am conștientizat starea de fapt decât în ultimul ceas. Expresia feței lui îmi înmuia inima, dar am continuat. Dacă greșesc – dacă doar îmi închipui că așa stau lucrurile, îndemnată de constrângerile materiale pe care le-aș putea depăși astfel – în cele din urmă nimic nu se va rezolva. Toți trei vom suferi puternic.

Deodată, mi-am simțit picioarele pierzând contactul cu solul. Mă ridicase în brațe, iar fețele noastre erau foarte apropiate.

– Îmi pare rău că nu crezi în ajutorul meu, iubito, murmură el. Nu te mai frământa! Lasă-mă să te sărut, altfel o să am și eu nevoie de psihiatru.

Zâmbeam când mă sărută așa cum uitasem că e posibil. Apoi, progresiv, mi-am dat seama că nu uitasem nimic. Și buzele mele i-au răspuns.

Mai târziu, ținându-mă încă în brațe, își lăsă capul pe spătarul canapelei.

– Nu! Mă strânse mai tare. Să nu cumva să încerci să te miști. N-am să te las.

– Voiam doar să te văd mai bine. Mulțumesc. Mi-am eliberat o mână și i-am mângâiat obrazul. Te simți bine? Ești aproape la fel de verde ca în noaptea când ai leșinat.

A clipit zâmbitor.

– Dacă nu m-aș resimți după ultimele evoluții, aș constitui o adevărată curiozitate medicală. Lasă-mă să-mi trag sufletul. Așa. Își lipi obrazul de al meu. Pip, pe vremuri, când te sărutam, nu era nici pe departe ca acum.

– Știu.

– Ce s-a petrecut cu oasele tale? Îmi sărută iar fruntea, gâtul, ochii închiși și, din nou, gura. Nu mai ai. Aveai, dar îndată ce te-am luat în brațe s-au topit. După experiența asta, e de mirare că n-a trebuit să mă culegi iar de pe jos. Încă te temi că s-ar putea să te înșeli?

– Nu – și totuși – n-ar fi posibil?

– Probabil că trebuie să aprofundăm cercetarea. Mă sărută din nou. Ei? întrebă gâfâit.

I-am răspuns la fel:

– Așa se pare. Mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului lui. Joel, dragul meu Joel, nu mă înțelege greșit, acum sunt convinsă că te iubesc, dar lucrurile au evoluat așa de repede … Am zâmbit cu gura până la urechi. Trebuie să spun – a fost atât de neașteptat!

– Ăsta-s eu! Kirby cel rapid! Nu mi-au trebuit decât nouă ani ca să-mi cuceresc doamna inimii! Deveni serios. Dragă, dragă, dragă, dacă ai nevoie de mai mult timp să-ți clarifici lucrurile, sau ca s-o obișnuiești pe Marcy cu prezența mea, nu ezita să-mi spui. Dacă vrei să te lămurești cu verișorii, sau asupra mea – ca de exemplu: cât câștig, cât mai am de stat la Sf. Martha, ce voi face după aceea, dacă după căsătorie n-ar fi bine să mă mut aici, pentru cele câteva nopți din lună pe care le vom putea petrece împreună, ca să n-o lipsim pe Marcy de un mediu atât de favorabil – așa să faci. Nu-ți impun nimic. Alege tu locul sau timpul și voi fi acolo.

– Iubitule, ești o minune! Îți mulțumesc!

– Dacă mă mai privești astfel, voi începe s-o cred. Se ridică, mă depuse jos, și mă atrase în brațe. Te iubesc! Toate se vor aranja, Pip. Va fi perfect!

Am intrat amândoi la Marcy. Dormea adânc și roșeața din obraji începuse deja să se estompeze. Dusty sforăia pe covorașul de lângă pat. Deschise un ochi, decise că prezența lui Joel nu reprezenta nici un pericol și-l închise la loc.

Am împins ușurel ușa. Apoi am spus:

– Cred că ar cam fi vremea să-ți ofer ceaiul acela.

– Ce atâta grabă? Ținea brațele larg deschise. Rămân și la cină, nu-ți mai aduci aminte?

Sfârșit